

วารสารฟ้าเหนือ

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

วารสารวิชาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

Fa Nuea Journal

ปีที่ 13 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2565

Vol. 13 No. 1 January - June 2022

ISSN : 1906-5329 (Print) ISSN : 2465-4981 (Online)

ภาพประกอบ : จินตนาการสีม่วง แนวคิด ต้องการแสดงออกถึงการปรับเปลี่ยนมุมมองของสิ่งที่เห็นเป็นปกติ ธรรมชาติ

โดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศุภรัตน์ อินทนิเวศ อาจารย์ประจำโปรแกรมวิชาศิลปกรรมศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

วารสารฟ้าเหนือ

ปีที่ 13 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2565

Fa Nuea
Journal

FACULTY OF HUMANITIES CHIANG RAI RAJABHAT UNIVERSITY

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

วารสารฟ้าเหนือ

ปีที่ 13 ฉบับที่ 1 มกราคม-มิถุนายน 2565

ISSN : 1906-5329 (Print) ISSN : 2465-4981 (Online)

Faculty of Humanities, Chiang Rai Rajabhat University

เจ้าของ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

วัตถุประสงค์ เพื่อตีพิมพ์และเผยแพร่ผลงานวิชาการในรูปแบบบทความวิจัย บทความวิชาการ และบทวิจารณ์หนังสือ โดยมีขอบเขตเนื้อหาครอบคลุมศาสตร์สาขามนุษยศาสตร์ในด้านประวัติศาสตร์และโบราณคดี ปรัชญาและศาสนา ภาษาและภาษาศาสตร์ วัฒนธรรมและประเพณี วรรณกรรม ศิลปะและดนตรี และสาขาสังคมศาสตร์ ในด้านสังคมศาสตร์ สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา การพัฒนาสังคม และชาติพันธุ์ศึกษา โดยมีกลุ่มเป้าหมายคือคณาจารย์ นักศึกษา และนักวิจัยทั้งในและนอกสถาบัน

กำหนดตีพิมพ์เผยแพร่ ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน

ปีละ 2 ฉบับ ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม

ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศรชัย มุ่งไธสง
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุทัศน์ คล้ายสุวรรณ
รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปฏิพันธ์ อุทยานกุล
คณบดี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สหทัยา สิทธิวิเศษ
ที่ปรึกษาคณบดีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

บรรณาธิการ อาจารย์ ดร.อาภิสรา พลนรัตน์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

รองบรรณาธิการ อาจารย์อัครนิกา สายน้ำเย็น มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

เลขานุการ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วราภรณ์ ศรีนาราช มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
อาจารย์มณี จำปาแพง มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

กองบรรณาธิการ

ศาสตราจารย์เกียรติคุณ ดร.สมพงษ์ วิทยศักดิ์พันธุ์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ศาสตราจารย์ ดร.ปฐม หงส์สุวรรณ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
รองศาสตราจารย์ ดร.กิติมา อินทร์พรพรย์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
รองศาสตราจารย์ ดร.โกวิท พิฆัง รองศาสตราจารย์ ดร.โกวิทย์ พิมพวง มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
รองศาสตราจารย์ ดร.บุญยเสนอ ตริวิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
รองศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ จุฬาพันธุ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
รองศาสตราจารย์ ดร.วรวรรณ ศรียามัย มหาวิทยาลัยพะเยา
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เจตนิพิฐ สังข์วิจิตร มหาวิทยาลัยรังสิต
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กุลสิรินทร์ อภิรัตน์นวดเดช มหาวิทยาลัยราชภัฏ-
บ้านสมเด็จเจ้าพระยา
ผู้ช่วยศาสตราจารย์อดิวัชร พนาพงศ์ไพศาล มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

ฝ่ายประสานงาน

1. อาจารย์ปรียาภา วัฒนณี มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
2. อาจารย์จรงค์ษ์ มณีวรรณ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
3. อาจารย์พรเทพ สุวรรณศักดิ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

ฝ่ายตรวจรูปแบบ

1. อาจารย์อรทัย ชันโท มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
2. อาจารย์บุษราคัม ยอดชะลูด มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
3. อาจารย์กรชนก นันทกนก มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธัญญา สังข์วิจิตร มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

ฝ่ายพิสูจน์อักษร

1. อาจารย์กัลยาณี สายสุข	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
2. อาจารย์วรรณทิวา เชียงตุง	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
3. อาจารย์จิรปรียา โชควรรณ	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
4. อาจารย์ปยุณยวีจัน พรหมหล้า	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

ฝ่ายศิลปกรรม เทคโนโลยีและสารสนเทศ

1. อาจารย์ ดร.บุตรี เวทพิเชฐโกศล	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
2. นายเอกสิทธิ์ สอึ้งแก้ว	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
3. นายเฉลิมพล ใจชุ่มเต็ม	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
4. นายนฤเทพ ผาคำ	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

ออกแบบและพิมพ์ที่ ร้านสินอักษรการพิมพ์ 888

56/5 หมู่ 11 ต.รอบเวียง อ.เมือง จ.เชียงราย 57000 โทรศัพท์ 087-7256680

-
- บทความทุกเรื่องในวารสารได้รับการประเมินและตรวจคุณภาพโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน (Peer Review)
 - ทักษะและข้อคิดเห็นของบทความที่ปรากฏในวารสารฉบับนี้เป็นของผู้เขียนแต่ละท่าน ไม่ถือว่าเป็นทักษะและความรับผิดชอบของกองบรรณาธิการ
 - สามารถดาวน์โหลดเงื่อนไขการส่งและรูปแบบบทความ ได้ที่ <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/FaNJ>
 - ติดต่อกองบรรณาธิการวารสารฟ้าเหนือ
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
80 หมู่ 9 ถนนพหลโยธิน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย 57100
Email : fanueajournal@crru.ac.th โทร. 0-5377-6013 ต่อ 1210
หรือติดต่อบรรณาธิการ อ.ดร.อาภิสรา พลนรัตน์ (0-9185-3693-6)

บทบรรณาธิการ

ปัจจุบันเราสามารถเข้าถึงข้อมูลได้อย่างรวดเร็วและแทบจะไร้ขีดจำกัด เราต่างใช้สื่อสังคมออนไลน์จนกลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันเพื่อรับข้อมูล ข่าวสารอย่างทันทั่วถึงที่ ตลอดจนช่วยลดต้นทุนการจัดทำสื่อสิ่งพิมพ์แบบฉบับ (Print) เปลี่ยนเป็นสื่อสิ่งพิมพ์แบบออนไลน์ (Online) ซึ่งเข้ากับสถานการณ์การใช้ชีวิตแบบ New Normal เนื่องด้วยสถานการณ์การเกิดโรคระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ด้วยเหตุนี้ วารสารฟ้าเหนือ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ก็ไม่หยุดนิ่งที่จะมีความมุ่งมั่นในการจะผลิตวารสารทางวิชาการเพื่อมุ่งเน้นเผยแพร่ผลงาน วิชาการในรูปแบบบทความวิจัย บทความวิชาการ และบทวิจารณ์หนังสือ สาขาวิชา มนุษยศาสตร์ในด้านประวัติศาสตร์และโบราณคดี ปรัชญาและศาสนา ภาษาและ ภาษาศาสตร์ วัฒนธรรมและประเพณี วรรณกรรม ศิลปะ และดนตรี สาขาสังคมศาสตร์ ในด้านสังคมศาสตร์ สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา การพัฒนาสังคม และชาติพันธุ์ ศึกษาให้ปรากฏและเป็นที่ยอมรับจากวงวิชาการระดับชาติ โดยเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2565 ที่ผ่านมา กองบรรณาธิการ ฯ ได้เข้าร่วมอบรมเพื่อเตรียมความพร้อมใน การรองรับการตรวจประเมินคุณภาพวารสารวิชาการให้อยู่ในฐานข้อมูล TCI ศูนย์ ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย หรือ Thai-Journal Citation และการเปิดใช้ระบบ ThaiJo2.0 เพื่อเผยแพร่ผลงานวิชาการของวารสารฟ้าเหนือ ตั้งแต่ปีที่ 10 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2562 จนถึงปัจจุบัน ทั้งนี้ทางกองบรรณาธิการฯ ยังคงให้ความสำคัญกับการจัดพิมพ์แบบรูปเล่ม (Print) เพื่อนำไปเผยแพร่ จัดมอบเป็นของขวัญ ระลึก ประชาสัมพันธ์คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย โดยไม่ได้ จำหน่ายและไม่มีการธรรมเนียมในการส่งบทความเพื่อพิจารณาตีพิมพ์ เนื่องจากได้รับ งบประมาณสนับสนุนจากคณะมนุษยศาสตร์อย่างต่อเนื่องเป็นประจำทุกปี

“วารสารฟ้าเหนือ” ปีที่ 13 ฉบับที่ 1 มกราคม – มิถุนายน 2565 นี้ได้รับเกียรติจากนักวิชาการที่ได้ส่งบทความมาตีพิมพ์จำนวน 7 เรื่อง โดยเรื่องแรกเป็นบทความวิชาการ เรื่อง **บทเพลง 9-R3 SEAT สำหรับกีตาร์ไฟฟ้า** ของ เจตนิพัทธ์ สังขวิจิตร ได้สนใจนำเสนอแนวคิดด้านการประพันธ์และแนวคิดด้านการบรรเลง เป็นอีกมุมมองของงานดนตรีแนวแจ๊สที่น่าสนใจ ต่อมาเป็นบทความวิจัย จำนวน 6 เรื่อง มีทางด้านงานดนตรี 2 เรื่อง คือ **การฝึกซ้อมบทเพลง ยิปซีโทนิค ประพันธ์โดยเจสซี มังค์แมน และบทเพลง เท็กซัสไฮทาวน์ ประพันธ์โดยเดวิด ฟรีดแมน** ของตฤณพงษ์ หงษ์โกคาพันธ์ และ ธีรัช เล่าห์วีระพานิช มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาเพื่อ ศึกษาบทเพลง วิเคราะห์เทคนิคการบรรเลง และนำเสนอแนวทางการฝึกซ้อม โดยมีขอบเขตการวิเคราะห์ในประเด็นต่าง ๆ ซึ่งผู้ที่สนใจงานด้านดนตรีจะได้ทราบเทคนิคพิเศษดังกล่าวเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาและฝึกซ้อมให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น บทความวิจัยถัดมาคือเรื่อง **การวิเคราะห์เทคนิคการบรรเลงกีตาร์ในบทเพลง แมนแฮตตัน ประพันธ์โดย อีริก จอห์นสัน** ของ อรัญ อินสมบัติ และ ธกัญญา สังขวิจิตร บทความได้วิเคราะห์แนวคิดและเทคนิคการบรรเลงกีตาร์ในบทเพลง **แมนแฮตตัน** ประพันธ์โดย อีริก จอห์นสัน จากการวิเคราะห์พบว่า บทเพลงนี้มีการใช้แนวคิดและเทคนิคการบรรเลงที่หลากหลาย ผู้อ่านสามารถศึกษาแนวคิดและเทคนิคในบทความมาปรับใช้ในการฝึกซ้อมและบรรเลงให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น

บทความด้านภาษาไทยมี 3 เรื่อง กล่าวคือ **กลวิธีการตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีเป็นภาษาไทยในปี 2016 – 2020** ของ ตริยาภรณ์ สายจันทร์ และคณะ ได้ศึกษาการใช้ภาษาและที่มาในการตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีเป็นภาษาไทย โดยศึกษาเฉพาะชื่อซีรีส์เกาหลีที่ดัดแปลงเป็นภาษาไทยในปี 2016 จนถึงเดือนกรกฎาคมปี 2020 ซึ่งมีการรวบรวมชื่อซีรีส์เกาหลีมาจากสื่อออนไลน์และสื่อโทรทัศน์ ผลการวิจัยได้สะท้อนความนิยมของคนไทยที่ชื่นชอบซีรีส์เกาหลีอีกมุมมองหนึ่ง ส่วนเรื่อง **กลวิธีทางภาษาโน้มน้าวใจในรายการเกมโชว์ : เกมต่อชีวิต** ของอภิสรารัฐ ชั่วทอง และ เขมฤทัย

ความสุขที่เป็นส่วนตัว ดูกลับแต่มีเสน่ห์เ้ายวนใจน่าค้นหา รูปทรงของดอกไม้ถูกตัดทอนภาพให้เห็นเพียงการขยายออกของกลีบดอกที่แผ่ออกจากตรงกลาง ใช้การไล่ค่าน้ำหนักของสีให้เกิดความอ่อน-เข้ม พื้นหลังใช้สีเข้มลึกและดำบนสว่างเพื่อสร้างมิติทางจินตนาการ จัดวางด้วยจังหวะของกลีบดอกไม้ใหญ่เล็กทับซ้อนกัน

กองบรรณาธิการหวังว่าท่านผู้อ่านจะมีความสุขอิมเมกับวารสารฟ้าเหนือฉบับนี้ตั้งแต่หน้าปกไปจนถึงเนื้อหาของบทความหน้าสุดท้ายอันเต็มไปด้วยคุณค่าทางวิชาการด้านมนุษยศาสตร์ กองบรรณาธิการขอขอบพระคุณนักวิชาการที่ให้ความสนใจส่งผลงานข้างต้นมาตีพิมพ์ ทั้งนี้ผู้อ่านท่านใดสนใจอ่านบทความอื่น ๆ ของฉบับย้อนหลังถึงปัจจุบันเพิ่มเติม สามารถเข้าถึงบทความฉบับเต็ม (full text) ตลอดจนสนใจส่งบทความมายังกองบรรณาธิการวารสารฟ้าเหนือได้ที่ เว็บไซต์ <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/FaNJ>

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า “วารสารฟ้าเหนือ” ฉบับนี้จะเป็นอีกหนึ่งช่องทางให้แวดวงมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีเวทีสำหรับเผยแพร่ผลงานวิชาการ เป็นสะพานเชื่อมผู้ที่มีความสนใจ ได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้ต่อไป

อาภิสรา พลรัตน์
บรรณาธิการวารสารฟ้าเหนือ

สารบัญ

บทความวิชาการ

บทเพลง 9-R3 SEAT สำหรับกีตาร์ไฟฟ้า

9-R3 SEAT for Electric Guitar

เจตนิพิฐ สังข์วิจิตร

Jetnipith Sungwijit

1-20

บทความวิจัย

การฝึกซ้อมบทเพลง ยิปซีโทนิค ประพันธ์โดยเจสซี มังก์แมน และบทเพลง เท็กซัสโฮดาวน์ ประพันธ์โดยเดวิด ฟรีดแมน

Practice Techniques in Gypsy Tonic by Jesse Monkman and Texas Hoedown by David Friedman

دنۇڤونگ ھونگپوکاپان ۋە تېرۇس لائوھۋېراپانىخ

Danupong Hongpokapan and Teerus Laohverapanich

21-40

กลวิธีการตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีเป็นภาษาไทยในปี 2016 – 2020

The Method of Thai Titles in Korean Drama Series 2016 – 2020

ตรียาภรณ์ สายจันทร์ และคณะ

Treeyaporn Saijan and Others

41-60

การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำไทย สำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติ วิชาเอกภาษา
และวัฒนธรรมไทย ชั้นปีที่ 3 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
Development of Thai Writing Skills for Third-Year Foreign Students Majoring in
Language and Culture Faculty of Humanities, Chiang Rai Rajabhat University

ปิยมาศ มawangค์

Piyamas Mavong

61-76

การศึกษาความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของ
นักศึกษาชั้นปีที่ 4 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

A Study of Stakeholders Needs in 4th Year Internship Students of
Bachelor of Arts, English Major, Chiang Rai Rajabhat University

เมษธิดา วงศ์ทางสวัสดิ์

Mesathida Vongtangswad

77-96

กลวิธีทางภาษาโน้มน้าวใจในรายการเกมโชว์ : เกมต่อชีวิต

Persuasive Language Strategies Use in the “GameTorChevit” T.V.

Game Show

อภิสร่า ชั่วทอง และ เขมรฤทัย บุญวรรณ

Apissra Chuathong and Khemruthai Boonwan

97-116

การวิเคราะห์เทคนิคการบรรเลงกีตาร์ในบทเพลง แมนแฮตตัน ประพันธ์โดย อีริค จอห์นสัน

Analysis of the Guitar Techniques in Manhattan Composed by Eric Johnson

อรัญ อินสมบัติ และ ธภัฏ สังข์วิจิตร

Aran Insombat and Thaphad Sungwijit

117-131

บทเพลง 9-R3 SEAT สำหรับกีตาร์ไฟฟ้า

9-R3 SEAT for Electric Guitar

เจตนิพิฐ สังข์วิจิตร*¹

Jetnipith Sungwijit*¹

บทคัดย่อ

บทเพลง *9-R3 Seat* สำหรับกีตาร์ไฟฟ้ามีความยาวประมาณ 1.39 นาที เป็นหนึ่งในบทประพันธ์เพลงจากจำนวนทั้งสิ้น 8 บทเพลงของโครงการวิจัยเชิงสร้างสรรค์เรื่อง “ความทรงจำสำหรับวงดนตรีแจ๊สวงเล็ก” ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากสถาบันวิจัยแห่งมหาวิทยาลัยรังสิตปี พ.ศ. 2558 โครงการวิจัยดังกล่าวเป็นการประพันธ์ขึ้นเพื่อระลึกถึงสถานที่ต่าง ๆ ในวิทยาลัยดนตรีแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต บทเพลงนี้เป็นการประพันธ์ขึ้นสำหรับบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าเป็นบทเพลงแรกของโครงการวิจัยดังกล่าวเปรียบเสมือนเป็นการกล่าวนำช่วงสั้น ๆ เพื่อนำเข้าสู่ชุดบทเพลงในงานวิจัยเชิงสร้างสรรค์ต่อไป

บทความนี้กำหนดให้ 2 ประเด็นหลักคือ ด้านแนวคิดด้านการประพันธ์ และด้านแนวคิดการบรรเลง ด้านแนวคิดการประพันธ์ ผู้ประพันธ์ได้นำหมายเลขห้องทำงานคือ “9-R3” มาใช้เป็นชื่อบทเพลง และเป็นตัวแทนลักษณะการแสดงแบบบรรเลงเดี่ยวด้วยกีตาร์ไฟฟ้า เนื่องจากห้องทำงานดังกล่าวเป็นห้องทำการเรียนการสอนเดี่ยวในรายวิชา “ดนตรีปฏิบัติ” เครื่องมือกีตาร์ไฟฟ้า ด้านแนวทางการประพันธ์ได้กำหนดคอร์ดกลุ่มโน้ตเพื่อนำมาเป็นวัตถุดิบการประพันธ์ ด้วยวิธีการสุ่มโน้ตบนคอกีตาร์

* Corresponding author, e-mail: kwan.alt@gmail.com

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต

¹ Assistant Professor, Dr., Conservatory of Music, Rangsit University

performance in sound texture and vividness, through various forms, such as *p-i-m* and *p-i-m-a*, etc.

Keywords: Composition Electric Guitar Solo

บทนำ

บทเพลง *9-R3 Seat* เป็นบทเพลงลำดับแรกของโครงการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ เรื่อง “ความทรงจำสำหรับวงดนตรีแจ๊สวงเล็ก” จากจำนวนทั้งสิ้น 8 บทเพลง ประพันธ์ขึ้นสำหรับการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า ผู้ประพันธ์มีความตั้งใจประพันธ์ให้ บทเพลงมีความยาวไม่มากนักโดยมีความยาวทั้งสิ้น 1.39 นาที เปรียบเสมือน การกล่าวนำเข้าสู่ชุดบทเพลงของงานวิจัยสร้างสรรค์ทั้งหมด นอกจากนี้ยังกำหนดให้ บทเพลงปราศจากท่อนอิมโพรไวส์

แรงบันดาลใจตลอดจนเหตุผลทางการตั้งชื่อบทเพลง แนวคิดด้านการกำหนด ชื่อบทเพลงผู้ประพันธ์ได้แนวคิดมาจากหมายเลขห้องทำงานของผู้ประพันธ์ คือ หมายเลข 9-R3 เนื่องจากห้องทำงานดังกล่าวเป็นห้องทำการเรียนการสอนเดี่ยว ในรายวิชา “ดนตรีปฏิบัติ” เครื่องมือกีตาร์ไฟฟ้านักศึกษาแขนงดนตรีแจ๊สและแขนงวิชาการผลิตดนตรีตลอดจนรายวิชา “ดนตรีปฏิบัติเครื่องรอง” สำหรับนักศึกษาแขนงอื่น ๆ ที่มีความประสงค์ในการเรียนรู้เครื่องมือกีตาร์ไฟฟ้า จึงนำมาเชื่อมโยงกับแนวคิด การประพันธ์บทเพลง กล่าวคือ บทเพลง *9-R3 Seat* มีแนวทางการบรรเลงลักษณะ เดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า ด้านโครงสร้างบทเพลงผู้ประพันธ์กำหนดให้มี 4 แนวคิดหลัก ประกอบด้วย 4 ท่อนหลัก คือ ท่อน A ท่อน B ท่อน C และท่อนจบ แนวทำนองบทเพลง ผสมผสานด้วยแนวคิดโน้ต 1 ตัว และกลุ่มโน้ตตั้งแต่ 2 ตัว 3 ตัว และ 4 ตัว จากกลุ่ม โน้ตหลักบทเพลง ด้านแนวทางการประพันธ์บทเพลง ผสมผสานเทคนิคการใช้นิ้วมือ ขวาจากกีตาร์คลาสสิกเข้ามาเพิ่มมิติการบรรเลง โดยใช้สัญลักษณ์ $p =$ นิ้วหัวแม่มือ

$i =$ นิ้วชี้ $m =$ นิ้วกลาง และ $a =$ นิ้วนาง (เจตนิพิฐ์ สังข์วิจิตร, 2560) นอกจากนี้ แนวทำนองยังผสมผสานด้วยอัตราจังหวะ 3/4 และ 4/4 ตลอดจนผสมผสานลักษณะ จังหวะต่าง ๆ โครงสร้างบทเพลง *9-R3 Seat* สามารถแบ่งได้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

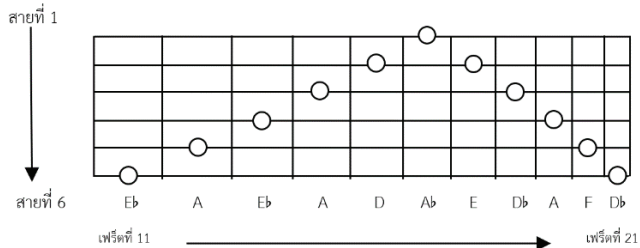
ผู้เล่นกีตาร์บรรเลงท่อน A	ห้องที่ 1-11
ผู้เล่นกีตาร์บรรเลงท่อน B	ห้องที่ 12-22
ผู้เล่นกีตาร์บรรเลงท่อน C	ห้องที่ 23-34
ผู้เล่นกีตาร์บรรเลงท่อนจบ	ห้องที่ 35-37

แนวคิดในการประพันธ์ บทเพลง *9-R3 Seat*

ผู้ประพันธ์ได้กำหนดเงื่อนไขการประพันธ์ขึ้นด้วยแนวคิดจากดนตรีเสียงท่าย การประยุกต์ใช้เทคนิคดนตรีเสียงท่ายจะมีลำดับขั้นของการใช้ที่แตกต่างกัน โดยผู้ประพันธ์กำหนดเงื่อนไขจากเทคนิคที่นักประพันธ์เพลงกำหนดในขั้นตอนของการประพันธ์ นักประพันธ์จะใช้การเสียงท่ายในการเลือกระดับเสียง ลักษณะจังหวะ ความเข้มเสียง ตลอดจนถึงคีตลักษณ์ (ณรงค์ฤทธิ์ ธรรมบุตร, 2552)

บทเพลง *9-R3 Seat* เป็นการเสียงท่ายจากการสุ่มกลุ่มตัวโน้ตขึ้นเพื่อเป็น วัตถุประสงค์สำหรับการประพันธ์ และนำกลุ่มโน้ตเหล่านี้มาสร้างสรรค์บทเพลง โดยใช้ การสร้างสรรค์แนวทำนองจากโน้ต 1 ตัว กลุ่มโน้ต 2 ตัว กลุ่มโน้ต 3 ตัว และกลุ่มโน้ต 4 ตัว การเลือกกลุ่มโน้ตเพื่อนำมาใช้เป็นวัตถุประสงค์นั้น ผู้ประพันธ์ใช้วิธีการสุ่มโน้ตบนคอกีตาร์ด้วยการกำหนดด้วยรูปทรงแบบตัวอักษร “V” เริ่มจากกำหนดจุดเริ่มต้นลงบนเฟรตที่ 11 บนสายกีตาร์สายที่ 6 โไล่เรียงตามลำดับไปจนกระทั่งสิ้นสุดตรงเฟรตที่ 21 บนสายกีตาร์สายที่ 6 (พิจารณาจากตัวอย่างที่ 1) ทำให้ได้กลุ่มโน้ตดังนี้ Eb-A-Eb-A-D-Ab-E-Db-A-F-Db เนื่องจากมีโน้ตที่ซ้ำกันจึงตัดตัวโน้ตที่ซ้ำกันออกไป ทำให้ได้กลุ่มโน้ตหลักของบทเพลงมีสมาชิกจำนวน 7 ตัวประกอบด้วยโน้ต Eb-D-Ab-E-A-F-Db

(พิจารณาจากตารางที่ 1) กลุ่มโน้ตหลักเหล่านี้จะเป็นวัตถุดิบสำหรับการประพันธ์ต่อไป

ตัวอย่างที่ 1 แสดงลักษณะรูปทรงแบบตัวอักษร “V” และกลุ่มโน้ตบนคอกีตาร์
ที่มา: เจตนิพิฐ สังข์วิจิตร

ตารางที่ 1 กลุ่มโน้ตหลักของบทเพลงจำนวน 7 ตัว เรียงตามลำดับ

กลุ่มโน้ตหลักของบทเพลง							
โน้ตลำดับที่	1	2	3	4	5	6	7
	Eb	D	Ab	E	A	F	Db

ที่มา: เจตนิพิฐ สังข์วิจิตร

แนวทางการประพันธ์จะใช้กลุ่มโน้ตดังกล่าวเป็นแนวทางหลัก ผสมผสานกับการใช้ตัวโน้ต 1 ตัว กลุ่มโน้ต 2 ตัว กลุ่มโน้ต 3 ตัว และกลุ่มโน้ต 4 ตัว นำมาสร้างสรรค์แนวทำนองบทเพลง ด้านแนวทำนองบทเพลงเริ่มจากใช้แนวคิดด้วยตัวโน้ต 1 ตัว จากนั้นจึงเพิ่มจำนวนโน้ตในแนวทำนองบทเพลงขึ้นด้วยกลุ่มโน้ต 2 ตัว กลุ่มโน้ต 3 ตัว และกลุ่มโน้ต 4 ตัว ตามลำดับ ทั้งนี้แนวทำนองบทเพลงจะการใช้การไล่เรียงตามลำดับขึ้นจากกลุ่มโน้ตหลัก Eb-D-Ab-E-A-F-Db เป็นแนวทางในการประพันธ์บทเพลง

บทเพลงเริ่มจากแนวทำนองหลักท่อน A ประกอบด้วยโน้ต 1 ตัวเป็นส่วนใหญ่ จากตัวอย่างที่ 2 ห้องที่ 1-7 ประกอบด้วยประโยคเพลงทั้งหมดสี่ประโยคที่มาจาก กลุ่มโน้ตหลักบทเพลง Eb-D-Ab-E-A-F-Db โต้เรียงตามลำดับ (พิจารณาจากกรอบสี่เหลี่ยมจุดสังเกต 1) สามประโยคเพลงแรกบรรเลงลักษณะอัตรารังหะลัก (Rubato) หมายถึง อัตรารวดเร็วไม่เคร่งครัดให้ยืดหยุ่นตามแต่ผู้เล่นจะเห็นควร (ฉันทนา พันธุ์เจริญ, 2547) และผู้ประพันธ์กำหนดให้ตั้งแต่ประโยคเพลงที่สี่เป็นต้นไป บทเพลงจะมีอัตรารวดเร็วโน้ตตัวดำมีค่าเท่ากับ 144 โดยห้องที่ 8-9 มีการเปลี่ยนแนวคิดจากโน้ต 1 ตัวเป็นการใช้กลุ่มโน้ต 2 ตัวในการจบประโยคเพลง อีกทั้งมีการผสมผสานอัตรารังหะลัก 3/4 และ 4/4 พิจารณาจากกรอบสี่เหลี่ยมจุดสังเกต 2 จะเริ่มต้นด้วยโน้ต Eb ในท้ายห้องที่ 7 ซึ่งเป็นโน้ตตัวแรกของกลุ่มโน้ตหลักบทเพลง จากนั้นโน้ตตัวที่ 2-7 จากกลุ่มโน้ตหลักจะถูกนำมาสร้างเป็นกลุ่มโน้ต 2 ตัวในห้องที่ 8-9 เพื่อสร้างมิติเสียงให้แนวทำนองมีความแตกต่างจากช่วงต้นบทเพลงที่มีการบรรเลงด้วยแนวคิดโน้ต 1 ตัว

$\text{♩} = 72$ (Tempo Rubato)

A (1) กลุ่มโน้ตหลักของบทเพลง (1) กลุ่มโน้ตหลักของบทเพลง

5 (1) กลุ่มโน้ตหลักของบทเพลง (1) กลุ่มโน้ตหลักของบทเพลง (2)

*กลุ่มโน้ตหลักของบทเพลง = Eb-D-Ab-E-A-F-Db

↑ ↑ ↑
กลุ่มโน้ต 2 ตัว ลำดับที่ 1 2 3

ตัวอย่างที่ 2 แสดงแนวทำนองบทเพลง ห้องที่ 1-9

ที่มา: เจตนิพิฐ สังขวิจิตร

ทั้งนี้กลุ่มโน้ต 2 ตัวก็เป็นการนำมาจากกลุ่มโน้ตหลักบทเพลง ซึ่งผู้ประพันธ์กำหนดด้วยโน้ตลำดับที่ 2-7 (ตัวอย่างที่ 3) จากกลุ่มโน้ตหลักมาสร้างสรรค์ แนวคิดดังกล่าวทำให้ได้กลุ่มโน้ต 2 ตัว จำนวน 3 กลุ่ม คือ D-Ab, E-A และ F-Db (พิจารณาจากตารางที่ 2 ประกอบ) กลุ่มโน้ตที่สร้างจากโน้ตลำดับที่ 2-7 จากกลุ่มโน้ตหลักบทเพลงเหล่านี้จะถูกนำมาบรรเลงเรียงตามลำดับในห้องที่ 8-9 โดยเริ่มตั้งแต่กลุ่มโน้ต D-Ab, E-A ห้องที่ 8 และ F-Db ในห้องที่ 9 ตามลำดับ อนึ่ง กลุ่มโน้ต 2 ตัว ผู้ประพันธ์ได้จัดวางแนวเสียงให้เหมาะสมกับการบรรเลงบนกีตาร์ไฟฟ้า

$$E^b - D - A^b - E - A - F - D^b$$

$$\quad \quad \quad \underbrace{\quad} \quad \underbrace{\quad} \quad \underbrace{\quad}$$

ตัวอย่างที่ 3 แสดงแนวคิดการสร้างกลุ่มโน้ต 2 ตัว จากกลุ่มโน้ตหลักบทเพลง
ที่มา: เจตนิพิฐ สังข์วีจิตร

ตารางที่ 2 กลุ่มโน้ต 2 ตัว เรียงตามลำดับ

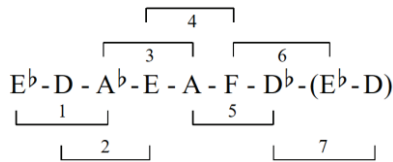
กลุ่มโน้ต 2 ตัว จากการผสมผสานกลุ่มโน้ตหลักบทเพลง				
กลุ่มโน้ตลำดับที่		1	2	3
	E ^b	D-Ab	E-A	F-Db
	(1)	(2+3)	(4+5)	(6+7)

ที่มา: เจตนิพิฐ สังข์วีจิตร

จากนั้นผู้ประพันธ์กำหนดให้เป็นการใช้แนวคิดกลุ่มโน้ต 3 ตัว มาสร้างแนวทำนอง ด้วยการสร้างกลุ่มโน้ต 3 ตัวจากกลุ่มโน้ตหลักบทเพลง โดยนำกลุ่มโน้ตหลักทั้ง 7 ตัวนำมากำหนดกลุ่มโน้ตให้ได้ครั้งละ 3 ตัว เริ่มจากโน้ตตัวแรกไล่เรียง

ตามลำดับจนกระทั่งถึงโน้ตตัวสุดท้าย ทำให้ได้กลุ่มโน้ต 3 ตัว จำนวนทั้งหมด 7 กลุ่ม ดังปรากฏในตัวอย่างที่ 4 แสดงแนวคิดการสร้างกลุ่มโน้ต 3 ตัว ตัวเลขในวงกลมแสดงถึงกลุ่มโน้ต 3 ตัว ในแต่ละกลุ่ม สังเกตว่ากลุ่มโน้ตแต่ละกลุ่มมีการใช้โน้ตซ้ำ และเพื่อให้สะดวกต่อการอธิบายแนวคิดข้างต้น โน้ต Eb-D ในวงเล็บด้านขวามือตัวอย่างที่ 4 แท้จริงแล้วก็คือ โน้ตตัวที่ 1 และ 2 จากกลุ่มโน้ตหลักนั่นเอง สามารถพิจารณาแนวคิดกลุ่มโน้ต 3 ตัว ได้จากตารางที่ 3

ตัวอย่างที่ 4 แสดงแนวคิดการสร้างกลุ่มโน้ต 3 ตัว จากกลุ่มโน้ตหลักบทเพลง
ที่มา: เจตนิพิฐ สังขวิจิตร

ตารางที่ 3 กลุ่มโน้ต 3 ตัว เรียงตามลำดับ

กลุ่มโน้ต 3 ตัว จากการผสมผสานกลุ่มโน้ตหลักบทเพลง							
กลุ่มโน้ตลำดับที่	1	2	3	4	5	6	7
	Eb-D-Ab	D-Ab-E	Ab-E-A	E-A-F	A-F-Db	F-Db-Eb	Db-Eb-D
	(1+2+3)	(2+3+4)	(3+4+5)	(4+5+6)	(5+6+7)	(6+7+(1))	(7+(1)+(2))

ที่มา: เจตนิพิฐ สังขวิจิตร

เมื่อได้กลุ่มโน้ต 3 ตัวจากแนวคิดข้างต้น ผู้ประพันธ์นำกลุ่มโน้ตเหล่านี้มาใช้สร้างสรรค์แนวทำนองในท่อน B (ห้องที่ 10-19) ผสมผสานกับแนวคิดโน้ตเสียงค้ำ (Pedal Note) ในแนวเสียงต่ำ ด้านการใช้โน้ตเสียงค้ำนั้นจะถูกกำหนดด้วยโน้ต F มีลักษณะจังหวะเป็นโน้ตตัวดำสำหรับขับเคลื่อนแนวทำนอง เพื่อให้มิติเสียงมี

ความหลากหลายและแตกต่างจากแนวทำนองที่สร้างจากแนวคิดโน้ต 1 ตัว หรือกลุ่มโน้ต 2 ตัวที่ผ่านมา ทั้งนี้กลุ่มโน้ต 3 ตัวห้องที่ 12-13 ตรงกรอบสี่เหลี่ยมเป็นกลุ่มโน้ตที่ได้แนวคิดจากกลุ่มโน้ต 3 ตัวลำดับที่ 5 ห้องที่ 14 คือ กลุ่มโน้ต A-F-Db โดยมีการใช้โน้ต D เคลื่อนที่เข้าหาโน้ต Db อีกทั้งได้วางแนวเสียงของโน้ต A ให้แตกต่างกัน นอกจากนี้การใช้กลุ่มโน้ต 3 ตัวผู้ประพันธ์ได้สร้างแนวคิดที่ต่างออกไปอีก คือ จะไม่นำกลุ่มโน้ต 3 ตัวลำดับที่ 7 มาใช้ในแนวทำนอง กล่าวคือ ไม่ได้นำกลุ่มโน้ตมาใช้ทั้งหมดเรียงตามลำดับดังแนวคิดก่อนหน้านี้ (ตัวอย่างที่ 5)

กลุ่มโน้ต 3 ตัว ลำดับที่ 1

10

1 2 3 4

12 [B] ได้แนวคิดจากกลุ่มโน้ต 3 ตัว ลำดับที่ 5

↑ โน้ตเสียงค่าง ลักษณะโน้ตตัวดำ

กลุ่มโน้ต 3 ตัว ลำดับที่ 5

16

กลุ่มโน้ต 3 ตัว ลำดับที่ 6

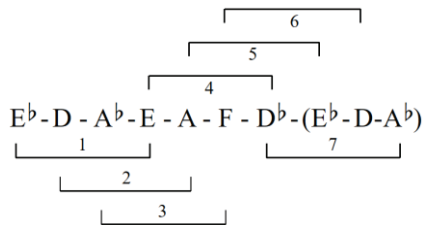
1 2 3

ตัวอย่างที่ 5 แสดงกลุ่มโน้ต 3 ตัว ในแนวทำนองบทเพลง ห้องที่ 10-19

ที่มา: เจตนิพิฐ สังข์วีจิตร

จากนั้นบทเพลงจะดำเนินเข้าสู่ท่อน C ของบทเพลง แนวคิดหลักเป็นการใช้กลุ่มโน้ตหลัก Eb-D-Ab-E-A-F-D \flat นำมาสร้างเป็นกลุ่มโน้ต 4 ตัว จัดเรียงตามลำดับได้ 7 กลุ่ม และกลุ่มโน้ตเหล่านี้จะนำมาเป็นวัตถุดิบแนวทำนองบทเพลง แนวคิดการกำหนดกลุ่มโน้ต 4 ตัวมีทิศทางคล้ายกับการกำหนดกลุ่มโน้ต 3 ตัวที่ผ่านมา ต่างกันด้านการกำหนดเป็นกลุ่มโน้ต 4 ตัว แนวคิดการสร้างกลุ่มโน้ต 4 ตัว สามารถดูได้จากตัวอย่างที่ 6 โดยโน้ต Eb-D-Ab ในวงเล็บคือ โน้ตลำดับที่ 1, 2 และ 3 จากกลุ่มโน้ตหลักบทเพลงตามลำดับ ทั้งนี้กลุ่มโน้ต 4 ตัวทั้ง 7 กลุ่ม แสดงดังตารางที่ 5

ตัวอย่างที่ 6 แสดงแนวคิดการสร้างกลุ่มโน้ต 4 ตัว จากกลุ่มโน้ตหลักบทเพลง
ที่มา: เจตนิพิฐ สังข์วีจิตร

ตารางที่ 5 กลุ่มโน้ต 4 ตัว เรียงตามลำดับ

กลุ่มโน้ต 4 ตัว จากการผสมผสานกลุ่มโน้ตหลักบทเพลง							
กลุ่มโน้ตลำดับที่	1	2	3	4	5	6	7
	E \flat -D-Ab-E	D-Ab-E-A	Ab-E-A-F	E-A-F-D \flat	A-F-D \flat -E \flat	F-D \flat -E \flat -D	D \flat -E \flat -D-Ab
	(1+2+3+4)	(2+3+4+5)	(3+4+5+6)	(4+5+6+7)	(5+6+7+(1))	(6+7+(1)+(2))	(7+(1)+(2)+(3))

ที่มา: เจตนิพิฐ สังข์วีจิตร

กลุ่มโน้ต 4 ตัวข้างต้นทั้งหมดจะถูกนำมาใช้สร้างสรรค์แนวทำนองบทเพลงท่อน C กลุ่มโน้ตเหล่านี้ผู้ประพันธ์ได้ผสมผสานโน้ตเสียงค้ำในแนวเสียงต่ำ คล้ายกับแนวคิดท่อน B แต่มีความหลากหลายยิ่งขึ้นด้านการใช้โน้ตเสียงค้ำในแนวต่ำ ช่วงต้นห้องที่ 20 มีการเคลื่อนที่จากโน้ต D ไปยังโน้ต A และกลับมาสู่โน้ต D ช่วงท้ายห้องที่ 25 ผสมผสานกับความหลากหลายด้านลักษณะจังหวะของโน้ตเสียงค้ำ (ตัวอย่างที่ 7)

กลุ่มโน้ต 4 ตัว ลำดับที่ 1

20 [C]

โน้ตเสียงค้ำ

2

3

โน้ตเสียงค้ำ

กลุ่มโน้ต 4 ตัว ลำดับที่ 4

24

โน้ตเสียงค้ำ

5

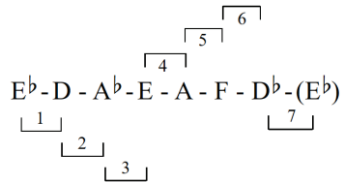
6

7

โน้ตเสียงค้ำ

ตัวอย่างที่ 7 แสดงกลุ่มโน้ต 4 ตัว ในแนวทำนองบทเพลงท่อน C ห้องที่ 20-27 ที่มา: เจตนิพิฐ สังข์วีจิตร

จากนั้นห้องที่ 28-34 ผู้ประพันธ์นำแนวคิดกลุ่มโน้ต 2 ตัวกลับมาใช้อีกครั้ง โดยกำหนดให้มีช่วงเสียงที่กว้างยิ่งขึ้นกว่าการใช้แนวคิดกลุ่มโน้ต 2 ตัวในช่วงแรก อีกทั้งยังทำให้มิติเสียงในระดับเสียงสูงมีบทบาทมากยิ่งขึ้นกว่าช่วงแรกด้วยเช่นกัน ตัวอย่างที่ 8 เป็นแนวคิดสร้างแนวทำนองบทเพลงที่ประกอบขึ้นจากกลุ่มโน้ตหลักบทเพลง แนวคิดดังกล่าวทำให้ได้กลุ่มโน้ต 2 ตัว จัดเรียงตามลำดับได้ 7 กลุ่ม ซึ่งโน้ต Eb ในวงเล็บด้านขวามือ คือ โน้ตลำดับที่ 1 จากกลุ่มโน้ตหลักบทเพลง ทั้งนี้กลุ่มโน้ต 2 ตัว จัดเรียงตามลำดับแสดงดังตารางที่ 6

ตัวอย่างที่ 8 แสดงแนวคิดการสร้างกลุ่มโน้ต 2 ตัว จากกลุ่มโน้ตหลักบทเพลง
ที่มา: เจตนิพิฐ สังขวิจิตร

ตารางที่ 6 กลุ่มโน้ต 2 ตัว เรียงตามลำดับ

กลุ่มโน้ต 2 ตัว จากการผสมผสานกลุ่มโน้ตหลักบทเพลง							
กลุ่มโน้ตลำดับที่	1	2	3	4	5	6	7
	E ^b -D	D-A ^b	A ^b -E	E-A	A-F	F-D ^b	D ^b -E ^b
	(1+2)	(2+3)	(3+4)	(4+5)	(5+6)	(6+7)	(7+(1))

ที่มา: เจตนิพิฐ สังขวิจิตร

ตัวอย่างที่ 9 แสดงแนวทำนองกลุ่มโน้ต 2 ตัวตั้งแต่ห้องที่ 28-34 ที่ได้นำวัสดุบิกลุ่มโน้ตมาจกตารางที่ 6 นำมาสร้างแนวทำนองไล่เรียงไปตามลำดับตั้งแต่กลุ่มโน้ต 2 ตัว ลำดับที่ 1-7 แนวทำนองช่วงสร้างจากกลุ่มโน้ต 2 นี้จะเป็นแนวทำนองเชื่อมไปยังท่อนจบของบทเพลงต่อไป

กีตาร์คลาสสิก คือ p = นิ้วหัวแม่มือ i = นิ้วชี้ m = นิ้วกลาง และ a = นิ้วนาง
 ด้านเทคนิคการตีของมือขวาจะใช้การตี 2 แบบ คือ การตีแบบพักสาย (Rest
 Stroke) และการตีแบบไม่พักสาย (Free Stroke) ทั้ง 2 แบบเป็นพื้นฐานมือขวาใน
 การตีสายของกีตาร์คลาสสิก ซึ่งผู้วิจัยนำมาประยุกต์ใช้กับกีตาร์ไฟฟ้า
 โดยแนวทำนองห้องที่ 1-7 ได้ใช้เทคนิคมือขวาด้วยการตีแบบไม่พักสายเป็นส่วนใหญ่
 เนื่องจากให้การเคลื่อนไหวของนิ้วมือขวาได้อิสระกว่าการตีแบบพักสาย แต่ทั้งนี้ช่วง
 ท้ายประโยคห้องที่ 1 และ 5 ได้ใช้การตีแบบพักสาย เพื่อทำให้น้ำตั่วสุดท้ายของ
 ประโยคมีความชัดเจน เหมาะกับแนวทำนองช่วงบรรเลงลักษณะอัตราจังหวะหลัก
 (ตัวอย่างที่ 11)

[A] ♩=72 (Tempo Rubato)

5

Rest Stroke

Rest Stroke

ตัวอย่างที่ 11 แนวทำนองห้องที่ 1-4

ที่มา: เจตนิพิฐร์ สังข์วีจิตร

ตั้งแต่ท้ายห้องที่ 7 บทเพลงเริ่มมีอัตราความเร็วที่ชัดเจน ผนวกด้วยแนวทำนอง
 ใช้แนวคิดจากโน้ต 1 ตัว 2 ตัว และ 3 ตัว โดยช่วงการบรรเลงโน้ต 3 ตัว ห้องที่ 10-11
 มีการกำหนดด้วยนิ้ว p-i-m เนื่องจากกลุ่มโน้ต 3 ตัวถูกบรรเลงด้วยสายกีตาร์ใกล้เคียง
 กัน คือ ห้องที่ 10 บรรเลงด้วยสายกีตาร์ลำดับที่ 3-4-5 และห้องที่ 11 บรรเลงด้วย

สายกีตาร์ลำดับที่ 4-5-6 ทำให้การใช้นิ้วเช่นเดิมจะไม่ทำให้การบรรเลงแนวทำนองเกิดการสะดุดลง ซึ่งการบรรเลงแนวทำนองนี้ด้านมือขวาจะใช้เทคนิคการตีคอร์ดแบบไม่พักสาย ในช่วงห้องที่ 12-17 ผู้ประพันธ์ได้กำหนดให้ใช้นิ้วหัวแม่มือสำหรับการบรรเลงโน้ตแนวเสียงต่ำที่โน้ต F ซึ่งแนวทำนองช่วงนี้ผู้ประพันธ์ต้องการความชัดเจนและมั่นคงแข็งแรง จึงเลือกใช้นิ้วหัวแม่มือทั้งยังสามารถให้ผู้บรรเลงเตรียมนิ้วอื่น ๆ สำหรับการบรรเลงแนวทำนองต่อไปของบทเพลงได้อีกด้วย (ตัวอย่างที่ 12)

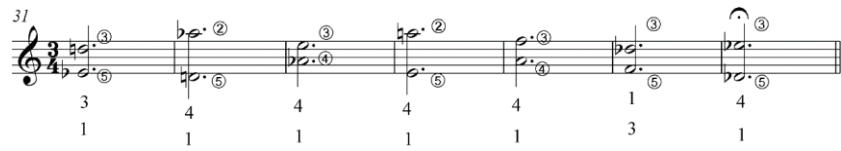
8
12
16

ตัวอย่างที่ 12 แนวทำนองห้องที่ 8-19

ที่มา: เจตนิพิฐ สังข์วีจิตร

ท่อน C ของบทเพลงเริ่มตั้งแต่ห้องที่ 24-30 มีการใช้กลุ่มโน้ต 4 ตัวสำหรับบรรเลงแนวทำนอง ด้านมือขวานั้นยังคงใช้เทคนิคการตีคอร์ดแบบไม่พักสายเป็นหลัก มีการกำหนดนิ้วดังนี้ p-i-m-a โดยจะใช้การบรรเลงด้วยรูปแบบเช่นนี้ตลอด เนื่องจากกลุ่มโน้ตมีการบรรเลงบนสายกีตาร์ใกล้เคียงกัน ซึ่งการบรรเลงลักษณะนี้กล่าวอีกนัย คือ

ด้านการบรรเลงด้วยเทคนิคมือซ้าย ผู้ประพันธ์มีคำแนะนำดังนี้ ควรให้ความสำคัญกับการกำหนดนิ้วที่เหมาะสมกับการเคลื่อนที่ของมือซ้ายเสมอ กรณีหากแนวทำนองมีการบรรเลงต้องยึดนิ้วหรือถ่างนิ้ว เพื่อบรรเลงคู่เสียงที่กว้างของแนวทำนอง ยกตัวอย่างห้องที่ 31-37 แนวทำนองมีการใช้กลุ่มโน้ต 2 ตัว ประกอบขึ้นเป็นแนวทำนองที่มีคู่เสียงกว้าง ผู้ประพันธ์กำหนดนิ้วมือซ้ายไว้ดังนี้ สามารถดูจากตัวอย่างที่ 15 ประกอบการอธิบาย ตัวเลขในวงกลม คือ ลำดับสายกีตาร์ ส่วนตัวเลขด้านล่าง คือ นิ้วมือซ้าย โดยกำหนดให้ 1 = นิ้วชี้ 2 = นิ้วกลาง 3 = นิ้วนาง และ 4 = นิ้วก้อย ทั้งนี้การเลือกนิ้วที่เหมาะสมจะช่วยให้ผู้บรรเลงสามารถบรรเลงได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังช่วยให้นิ้วมือซ้ายไม่เสี่ยงต่อการบาดเจ็บจากการซ้อมบทเพลงหรือบรรเลงจริงด้วย

ตัวอย่างที่ 15 แสดงการใช้นิ้วมือซ้าย ห้องที่ 31-37
ที่มา: เจตนิพิฐ สังข์วิจิตร

สรุปผลและอภิปรายผล

สรุปบทเพลง 9-R3 Seat เป็นบทเพลงบรรเลงเดี่ยวด้วยกีตาร์ไฟฟ้า ประพันธ์ขึ้นจากการสุมเลือกกลุ่มโน้ตบนคอกีตาร์จากรูปทรงแบบตัวอักษร “V” และนำกลุ่มโน้ตเหล่านี้มาเป็นวัตถุดิบในการประพันธ์ ตั้งแต่โน้ต 1 ตัว หรือกลุ่มโน้ต 2-4 ตัว ทั้งยังผสมผสานด้วยโน้ตเสียงค้ำและอัตราจังหวะ 3/4 หรือ 4/4 เพื่อทำให้บทเพลงมีมิติเสียงหลากหลาย ด้านการบรรเลงบทเพลง ผู้ประพันธ์ได้ให้ความสำคัญกับการกำหนดนิ้วมือขวาและด้านการตีคสายตลอดจนถึงการกำหนดนิ้วมือซ้าย

ซึ่งแนวทางการกำหนดนิ้วมือซ้ายและขวานั้นเป็นเพียงแนวทางการบรรเลงที่ผู้ประพันธ์เห็นสมควร สำหรับกำหนดทิศทางการบรรเลงบทเพลง การใช้รูปแบบมือขวา-ซ้าย หรือการใช้นิ้วตามที่ผู้ประพันธ์กำหนด อาจปรับเปลี่ยนตามความเหมาะสมของผู้บรรเลง นอกจากนี้การบรรเลงให้บทเพลงมีความสมบูรณ์นั้นมิปัจจัยอื่นเข้ามาประกอบ ทำให้ทิศทางบทเพลงที่บรรเลงแต่ละครั้ง อาจมีการปรับเปลี่ยนวิธีการบรรเลงให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่ผู้บรรเลงต้องการเป็นสำคัญ ตัวอย่างเช่น การบรรเลงของผู้ประพันธ์นั้นจะใช้กีตาร์ไฟฟ้าผสมผสานอุปกรณ์แปลงเสียงกีตาร์ประเภทเสียงตาม ได้แก่ ดีเลย์ (Delay) ที่ช่วยให้เสียงกีตาร์มีมิติ หรืออาจผสมผสานอุปกรณ์แปลงเสียงกีตาร์ประเภทอื่นเข้ากับดีเลย์ เช่น รีเวิร์บ (Reverb) ให้มิติเสียงประเภทเสียงก้อง เพื่อสร้างเสียงกีตาร์ให้มิติมากยิ่งขึ้น เป็นต้น

ผลตอบรับจากการนำแสดงต่อสาธารณชนและสื่อออนไลน์ผู้ประพันธ์พบว่า ข้อเสนอแนะจากผู้รับฟังสะท้อนให้เห็นถึง หลักการทางทฤษฎีดนตรีสากลสามารถเชื่อมโยงเข้ากับแรงบันดาลใจหลากหลาย ขณะที่แรงบันดาลใจเสมือนเป็นสารตั้งต้นให้กับผู้ประพันธ์นำหลักการต่าง ๆ เข้ามาเชื่อมโยง การสร้างแรงบันดาลใจเป็นสิ่งสำคัญประการแรก ๆ ที่ทำให้ผู้ประพันธ์รังสรรค์บทเพลงให้ดำเนินไปตามครรลองต่อไป การตั้งข้อสังเกต การตั้งคำถาม การเดินทาง ฯลฯ สามารถสร้างแรงบันดาลใจให้กับผู้ประพันธ์ได้หลากหลาย เช่นเดียวกับบทเพลง *9-R3 Seat* บทเพลงที่ได้รับแรงบันดาลใจจากสถานที่จากวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต สำหรับผู้ที่สนใจสามารถรับฟังบทเพลงได้จากลิงก์ <https://www.youtube.com/watch?v=JexdNdhGE4M> หรือสแกนคิวอาร์โค้ด (QR Code) ด้านล่างนี้

กิตติกรรมประกาศ

บทเพลง *9-R3 Seat* ถูกนำมาเผยแพร่ร่วมกับงานวิจัยเชิงสร้างสรรค์เรื่อง “ความทรงจำสำหรับวงดนตรีแจ๊สวงเล็ก (Memory for Small Jazz Ensemble)” นำออกแสดงเมื่อวันที่ 26 สิงหาคม พ.ศ. 2559 เวลา 15.00 น. ณ ห้องแสดงดนตรี อาคารรัตนคุณากร มหาวิทยาลัยรังสิต การแสดงได้รับความร่วมมือจากนักดนตรี ดังรายชื่อต่อไปนี้

ผู้ประพันธ์	เจตนิพิฐ สังข์วิจิตร	
นักดนตรี	เจตนิพิฐ สังข์วิจิตร	กีตาร์
	ธีรัช เลาห์วีระพานิช	แซกโซโฟน
	ยรรยง โตเรือง	เปียโน
	สิรภพ สิทธิ์สน	เบส
	ฐิติวัฒน์ ตรีภพ	เบส
	อานุกาฬ คำมา	กลอง
	สหราช อุ่นใจ	กลอง
	นิธิตล เพ็ชรประพันธ์กุล	กลอง

เอกสารอ้างอิง

เจตนิพัทธ์ สังข์วีจิตร. (2560). 8 ภาพความทรงจำสำหรับวงดนตรีแจ๊สสมัยใหม่.

วารสารดนตรีรังสิต, 12(2), 43-57.

ณรงฤทธิ์ ธรรมบุตร. (2552). การประพันธ์เพลงร่วมสมัย. สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณัชชา พันธุ์เจริญ. (2547). พจนานุกรมศัพท์ดุริยางค์ศิลป์ (พิมพ์ครั้งที่ 2).
สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

การฝึกซ้อมบทเพลง ยิปซีโตนิก ประพันธ์โดยเจสซี มังค์แมน และบทเพลง เท็กซัสโฮดาวน์ ประพันธ์โดยเดวิด ฟรีดแมน

Practice Techniques in Gypsy Tonic by Jesse Monkman and Texas Hoedown by David Friedman

دنพงษ์ หงษ์โกคาพันธ์^{*1} ซีรัช เลหาวีระพานิช²

Danupong Hongpokapan^{*1} Teerus Laohverapanich²

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อตีความบทเพลง วิเคราะห์เทคนิค การบรรเลง และนำเสนอแนวทางการฝึกซ้อม โดยมีขอบเขตการวิเคราะห์ในประเด็นต่าง ๆ ได้แก่ คุณลักษณะของเสียง ความเข้มเสียง รูปแบบการตี การเลือกใช้ไม้ ตำแหน่งการตี โดยเทคนิคที่กล่าวมานั้นสามารถเกิดขึ้นได้ทั้งบนมาริมบาและไวบราโฟน แต่บนไวบราโฟนจะมีเทคนิคการใช้เพดิล และการหยุดเสียงเข้ามาเกี่ยวข้อง

จากการศึกษา ผู้วิจัยตีความบทเพลงและกำหนดความเข้มเสียงเพิ่มเติมตามความเหมาะสม มีการใช้รูปแบบในการตีทั้งหมด 7 รูปแบบ ได้แก่ การตีแบบเปิด การตีเสียงสั้น การตีเสียงยาว การตีไม้ใดไม้หนึ่งอย่างต่อเนื่อง การตีสลับมือ การตีสองไม้พร้อมกันในมือเดียว และการตีสลับไม้ในมือเดียว การเลือกใช้ไม้ในบทเพลงส่วนมากจะสามารถออกแบบได้ตามความถนัดของแต่ละบุคคล แต่ยังมีหลายจุดที่

* Corresponding author, email: danupong.h59@gmail.com

¹ นักศึกษาปริญญาโท วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต

¹ Graduate Student., Conservatory of Music, Rangsit University

² อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต

² Advisor Assistant Professor Dr., Conservatory of Music, Rangsit University

จะต้องพิจารณาให้เหมาะสม ตำแหน่งการตี ผู้วิจัยจะตีกลองลิ่มเสมอ แต่ด้วยข้อจำกัดต่าง ๆ ทำให้มีการตีที่ปลายลิ่มอยู่บ้าง ในบทเพลง *เท็กซัสโฮดาวน์* ผู้วิจัยได้เลือกใช้เพดเดิลทั้งหมด 3 แบบได้แก่ เพดเดิลตามหลัง ครึ่งเพดเดิล เพดเดิลตามจังหวะ นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้เพิ่มการหยุดเสียง ในบางจุดซึ่งพิจารณาแล้วว่าไม่ส่งผลกระทบต่ออื่น ๆ โดยผู้วิจัยใช้การหยุดเสียง ทั้งหมด 3 แบบได้แก่ การหยุดเสียงแบบสลัมมือ และการหยุดเสียงแบบเลื่อน และการตีเสียงตาย เพื่อทำให้บทเพลงมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

คำสำคัญ: ตีความบทเพลง แนวทางการฝึกซ้อม เจสซี มังก์แมน เดวิด ฟรืดแมน

Abstract

The research aims to interpret the selected pieces, analyze techniques, and suggest practice methods to increase the capability of the performance. This study focuses on articulation, dynamic, stroke, sticking, mallet position on marimba and vibraphone, pedaling and dampening on vibraphone.

The researcher interpreted and interpolated the dynamic from the melodic direction. There were seven types of strokes, including staccato stroke, legato stroke, up stroke, single alternating strokes, single independent strokes, double vertical strokes, and double lateral strokes. Sticking, in most cases, depends on the individual's aptitude, but some points were confused and must be reconsidered. In addition, the striking position was mostly on the center of the bars, but with interpretation and limitations, the researcher also hit the edge of the bars as well. In *Texas Hoedown*, the researcher employed three pedaling types:

วัตถุประสงค์

1. เพื่อตีความบทเพลง และวิเคราะห์เทคนิคการบรรเลงที่ใช้ในบทเพลง *ยิปซีโทนิค* และบทเพลง *เท็กซ์ไฮดาวน์*
2. เพื่อนำเสนอแนวทางการฝึกซ้อมบทเพลง *ยิปซีโทนิค* และบทเพลง *เท็กซ์ไฮดาวน์*

ขอบเขตงานวิจัย

ผู้วิจัยได้เลือกบทเพลงที่จะนำมาศึกษาทั้งหมด 2 บทเพลง ได้แก่ บทเพลง *ยิปซีโทนิค* ประพันธ์โดยเจสซี มังก์แมน จากสำนักพิมพ์แทปสเปซ (TapSPACE Publications) ปี ค.ศ. 2015 โดย แชด ไฮเนย์ (Chad Heiny) เป็นบรรณาธิการ และบทเพลง *เท็กซ์ไฮดาวน์* ประพันธ์โดยเดวิด ฟรีดแมน จากสำนักพิมพ์นอร์สค์ มิวสิคฟอว์ลเอจ (Norsk Musikforlag) ปี ค.ศ. 2004 โดย คริสติน แอนเดอร์สัน (Kristin Anderson) เป็นบรรณาธิการ

ผู้วิจัยทำการศึกษาโดยมุ่งเน้นไปที่การตีความบทเพลง วิเคราะห์เทคนิคต่าง ๆ ในการบรรเลง ได้แก่ คุณลักษณะของเสียง (Articulation) ความเข้มเสียง (Dynamic) รูปแบบการตี (Stroke) การเลือกใช้ไม้ (Sticking) ตำแหน่งการตี (Position) โดยเทคนิคที่กล่าวมานั้นสามารถเกิดขึ้นได้ทั้งบนมาริมบาและไวบราโฟน แต่บนไวบราโฟนจะมีเทคนิคการใช้เพดัล (Pedal) และการหยุดเสียง (Dampening) เข้ามาเกี่ยวข้อง อีกทั้งผู้วิจัยยังได้นำเสนอแนวทางการฝึกซ้อมบทเพลงด้วย

ผู้วิจัยใช้แนวคิดในการตีความบทเพลงและการบรรเลงจากแกรี ดี คูก (Gary D. Cook) ซึ่งได้อธิบายถึงวิธีการตีความบทเพลงของเครื่องตีไว้อย่างครอบคลุม ประกอบกับผู้วิจัยได้นำเทคนิครูปแบบการตีพื้นฐานจากโทมัส แมคมิลแลน (Thomas McMillan) และรูปแบบการตีสำหรับบรรเลงสี่ไม้จากลี โอเวอร์ด สตีเฟนส์ (Leigh Howard Stevens) ในส่วนของการใช้เพดัลบนไวบราโฟน และการหยุดเสียง นำมาจากเออร์รอล แร็กคิปอฟ (Erol Rackipov) เพื่อมาวิเคราะห์และหาวิธีการบรรเลงที่เหมาะสมกับบทเพลงทั้งสองบทเพลง

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้วิจัยได้กำหนดข้อตกลงเบื้องต้นสำหรับงานวิจัยดังนี้

1. งานวิจัยครั้งนี้ได้ลำดับไม้ทั้ง 4 ไม้ โดยเรียงจากไม้ด้านซ้ายของมือซ้ายเป็นไม้ 1 ด้านขวาเป็นไม้ 2 ตามด้วยไม้ในมือขวาด้านซ้ายเป็นไม้ 3 และด้านขวาเป็นไม้ 4
2. การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยอ้างอิงการทับศัพท์และความหมายของคำศัพท์ทางดนตรีจากหนังสือพจนานุกรมศัพท์ดุริยางคศิลป์ พิมพ์ครั้งที่ 4 ของศาสตราจารย์ ดร.ณัชชา พันธุ์เจริญ
3. คำศัพท์เกี่ยวกับเทคนิคการบรรเลงในงานวิจัยฉบับนี้ บางกรณีใช้เป็นคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ง่าย

วิธีดำเนินการวิจัย

วิจัยเรื่อง การฝึกซ้อมบทเพลง *ยิปซีโทนิค* ประพันธ์โดยเจสซี มังก์แมน และบทเพลง *เท็กซ์ไฮดาวน์* ประพันธ์โดยเดวิด ฟรีดแมน ผู้วิจัยได้ดำเนินงานวิจัยซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

การรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้คัดเลือกโน้ตเพลง รวบรวมข้อมูลประวัติของผู้ประพันธ์ และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบทเพลงจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เพื่อนำมาศึกษา ดังนี้

1. คัดเลือกโน้ตเพลงจากสำนักพิมพ์ที่มีชื่อเสียง น่าเชื่อถือและเป็นที่ยอมรับ
2. หาข้อมูลจากหนังสือ ตำรา บทความ วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับการตีความบทเพลง เทคนิคการบรรเลง และแนวทางการฝึกซ้อม
3. เว็บไซต์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่น ๆ โดยพิจารณาเฉพาะแหล่งข้อมูลที่มีความน่าเชื่อถือ เช่น ฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ออนไลน์โพรควีสท์ (ProQuest) ฐานข้อมูลวารสารอิเล็กทรอนิกส์กลางของประเทศไทย (ThaiJO) เป็นต้น

ตารางที่ 1 โครงสร้างบทเพลง ยิปซีไทนิก

ท่อน	ห้องที่	เนื้อหา
ช่วงนำ	1-24	พบการเปลี่ยนอัตราจังหวะที่ซับซ้อน
ช่วงเชื่อม A	25-40	ปรากฏโมทีฟจังหวะ (Rhythmic Motif) และใช้โหมด G ฟรีเจียน โดมินันท์ ในการสร้างทำนองหลัก
ท่อน A	41-143	มีการพัฒนาทำนองและเปลี่ยนบันไดเสียงบ่อยครั้ง
ช่วงเชื่อม B	144-152	ค่อย ๆ ซ้ำลงเพื่อส่งเข้าสู่ท่อน B
ท่อน B	153-200	มีจังหวะที่ช้า และมีการเปลี่ยนสำเนียงของดนตรีเต้นรำสเปน
ช่วงเชื่อม C	201-206	มีจังหวะที่เร็วขึ้นอย่างฉับพลันเพื่อเข้าสู่ท่อน C
ท่อน C	207-286	ผู้ประพันธ์เปิดโอกาสให้ตีความบทเพลงได้อย่างอิสระ
โคดา	287-303	จะเป็นช่วงที่ส่งอารมณ์ของบทเพลงให้ไปถึงจุดสูงสุดและย้ำไม่ทีบ่อยครั้งก่อนจะจบบทเพลง

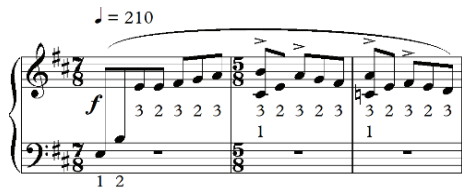
การตีความการควบคุมลักษณะเสียงและความเข้มเสียง

ในห้องที่ 57-68 ผู้วิจัยยังได้กำหนดความเข้มเสียงและการควบคุมลักษณะเสียงให้สอดคล้องกับทิศทางของโน้ตและมีความน่าสนใจยิ่งขึ้น

ตัวอย่างที่ 2 การตีความการควบคุมลักษณะเสียงและความเข้มเสียงในห้องที่ 57-68

การตีแบบเปิด การตีเสียงสั้น และการตีเสียงยาว

ในท้องที่ 1-3 ผู้วิจัยใช้การตีเสียงยาวในท้องที่ 1 ทั้งห้องเพื่อให้เสียงต่อเนื่องกัน จากนั้น ผู้วิจัยใช้การตีเปิดเพื่อยกไม้ให้สูงขึ้นกว่าปกติและใช้การตีเสียงสั้น โน้ตที่ต้องการเน้นเสียง จะทำให้เสียงสั้นและมีความชัดเจนมากขึ้น เช่น ในท้องที่ 1 ใช้การตีแบบเปิดที่โน้ต A จากนั้นในท้องที่ 2 ใช้การตีเสียงสั้นที่โน้ต B และ A ซึ่งได้กำหนดเครื่องหมายเน้นเสียง

ตัวอย่างที่ 3 การตีแบบเปิด การตีเสียงสั้น และการตีเสียงยาวในท้องที่ 1-3

การตีไม้ใดไม้หนึ่งอย่างต่อเนื่อง (Single Independent Stroke) และการตีสลับมือ (Single Alternating Stroke)

ในท้องที่ 69-74 ผู้วิจัยใช้การตีสลับมือเป็นส่วนใหญ่ เพราะเป็นรูปแบบการตีที่สามารถควบคุมเสียงและบรรเลงต่อเนื่องกันได้เป็นธรรมชาติที่สุด แต่จะมีจุดที่ผู้วิจัยเลือกใช้การตีไม้ใดไม้หนึ่งอย่างต่อเนื่องคือในท้องที่ 70 แต่ต้องระวังเรื่องของคุณภาพเสียงและความเร็วให้ดี เพราะจะควบคุมเสียงได้ยาก และอาจทำให้จังหวะหวนลง

ตัวอย่างที่ 4 การตีไม้ใดไม้หนึ่งอย่างต่อเนื่องและการตีสลับมือในท้องที่ 69-74

การตีสองไม้พร้อมกันในมือเดียว (Double Vertical Stroke) และการตีสลับไม้ในมือเดียว (Double Lateral Stroke)

ในตอนที่ 87 จังหวะสุดท้าย ใช้การตีสองไม้พร้อมกันในมือเดียวแล้วตามด้วยการตีสลับไม้ในมือเดียวทันที ซึ่งใช้ทั้งความแข็งแรงและความยืดหยุ่นในการเปลี่ยนรูปแบบการตีอย่างกะทันหัน ผู้วิจัยจึงฝึกซ้อมรูปแบบการตีทั้งสองแบบให้ชำนาญก่อน

การฝึกซ้อมในจุดนี้ ผู้วิจัยจะฝึกซ้อมมือซ้ายข้างเดียวก่อน โดยใช้การตีสองไม้พร้อมกันในมือเดียวที่โน้ต F# และ A ในจังหวะสุดท้ายของตอนที่ 87 (รูปที่ 1) แล้วก็ไม้ขึ้นทันทีเพื่อเตรียมพร้อมที่จะตีโน้ตต่อไป (รูปที่ 2) แล้วใช้การตีสลับไม้ในมือเดียวต่อทันที โดยตีไม้ 1 ลงก่อนแล้วตามด้วยไม้ 2 (รูปที่ 3-4) ฝึกซ้อมเฉพาะจุดนี้ซ้ำให้คล่อง จะทำให้กล้ามเนื้อจดจำและเคลื่อนไหวอย่างเป็นธรรมชาติ ควรฝึกซ้อมซ้ำ ๆ ให้รู้ถึงระยะห่างของนิ้วที่เปลี่ยนไป รวมถึงระยะการเคลื่อนไหวของมือซ้าย แล้วจึงฝึกซ้อมร่วมกับมือขวา

ตัวอย่างที่ 5 การตีสองไม้พร้อมกันในมือเดียวและการตีสลับไม้ในมือเดียวในตอนที่ 87

รูปที่ 1-4 อธิบายการตีในห้องที่ 87-88

การเลือกใช้ไม้

ในห้องที่ 287 ผู้วิจัยเลือกใช้มือซ้ายในการตีโน้ตตัวแรกที่โน้ต D และ G และมือขวาที่โน้ต A เนื่องจากผู้วิจัยได้ทดลองฝึกซ้อมในความเร็วจริงแล้วพบว่า หากใช้มือขวาในการตีโน้ตตัวแรกมีโอกาสที่ไม้จะขัดกันได้ ซึ่งในกรณีนี้ขึ้นอยู่กับความถนัดและการฝึกฝนของแต่ละบุคคล จากนั้นจึงปฏิบัติเหมือนเดิมในห้องที่ 288 แต่จะแตกต่างกันเล็กน้อยในจังหวะสุดท้าย และผู้วิจัยยังได้กำหนดความเข้มเสียงให้สอดคล้องกับทิศทางของโน้ต

ตัวอย่างที่ 6 การเลือกใช้ไม้ในห้องที่ 287-288

ตำแหน่งการตี

ในท้องที่ 31-32 ผู้วิจัยกำหนดตำแหน่งการตีของมือซ้ายที่ปลายลิ้ม เนื่องจาก การล้ำแนวเสียง (Overlapping) ซึ่งในทางปฏิบัตินั้นไม่สามารถบรรเลงได้ เพราะจะทำให้ไม่ซ้อนทับกัน

ตัวอย่างที่ 7 การล้ำแนวเสียงในท้องที่ 31-32

วิธีการฝึกซ้อมในท้องที่ 31-32 ผู้วิจัยเปลี่ยนตำแหน่งการตีมือซ้ายที่โน้ต D ในจังหวะสุดท้าย ลงมาตีบริเวณปลายลิ้มด้านล่าง เพื่อหลบให้มือขวาที่บรรเลงเป็น ทำนองหลักสามารถตีโน้ต B ที่กลางลิ้มได้ จากนั้นในท้องที่ 32 จังหวะที่ 2 ให้มือซ้าย หลบอีกครั้งโดยขึ้นไปตีโน้ต Eb ที่ปลายลิ้มด้านบน เพื่อให้มือขวาที่เป็นทำนองหลัก สามารถตีโน้ต C ที่กลางลิ้มได้อย่างเป็นธรรมชาติ

รูปที่ 5 ตำแหน่งการตีในท้องที่ 31-32

อรรถาธิบายบทเพลง *เท็กซัสไฮดาวน์*

บทเพลงนี้อยู่ในกุญแจเสียง F เมเจอร์ เป็นกุญแจเสียงหลัก พบการเปลี่ยนอัตราจังหวะอยู่บ้าง มีจังหวะที่สนุกสนาน การบันทึกโน้ตแยกมือทั้งสองข้างอย่างเห็นได้ชัด โดยที่ส่วนใหญ่แล้วมือขวาจะบรรเลงเป็นทำนองหลัก ส่วนมือซ้ายจะบรรเลงเป็นคอร์ดหรือเสียงประสาน อีกทั้งผู้ประพันธ์ยังได้แบ่งประโยคเพลงมาให้อย่างชัดเจน โดยพิจารณาจากเครื่องหมายเชื่อมเสียงและเครื่องหมายกำหนดเพดิล ภาพรวมของบทเพลงมีความโดดเด่นในเรื่องของการใช้สัดส่วนโน้ตได้อย่างน่าติดตาม เสียงประสานแบบแจ๊สที่มีความเป็นเอกลักษณ์ เทคนิคการบรรเลงที่ซับซ้อนเนื่องจากต้องใช้หลายเทคนิคติดต่อกัน รวมถึงมีการอิมโพรไวส์ที่น่าสนใจและมีความท้าทายอย่างมาก

ตารางที่ 2 โครงสร้างบทเพลง *เท็กซัสไฮดาวน์*

ท่อน	ห้องที่	เนื้อหา
ช่วงนำ	1-8	เริ่มบทเพลงด้วยช่วงนำที่มีจังหวะสนุกสนานและมีการใช้สัดส่วนโน้ตที่โดดเด่น
ช่วงเชื่อม A	9-19	มีเสียงประสานในรูปแบบของดนตรีแจ๊สมากขึ้น
ท่อน A	20-33	เป็นท่อนที่มีเทคนิคการบรรเลงที่หลากหลายและท้าทาย
ช่วงเชื่อม B	34-39	ปรากฏโมทีฟจังหวะ (Rhythmic Motif) ที่เด่นชัด
ท่อน B	40-66	ได้นำโมทีฟจังหวะมาพัฒนา และเป็นท่อนที่เปลี่ยนอารมณ์ของบทเพลงให้ผ่อนคลายลง
ท่อนค้น	67-83	มีการใช้ช่วงเสียงที่กว้าง อีกทั้งผู้ประพันธ์ยังเปิดโอกาสให้สามารถค้นได้อย่างเต็มที่
ท่อน C	84-99	เป็นท่อนที่มีความแตกต่างของความเข้มเสียงอย่างมาก ต้องควบคุมการตีอย่างระมัดระวัง
โคดา	100-103	เป็นท่อนที่คลายอารมณ์ของบทเพลงลง และมีลักษณะจังหวะที่เบาบางลงก่อนจะจบบทเพลง

การใช้เพเดิลตามหลัง (After Pedaling)

ในตอนที่ 40 ผู้วิจัยต้องการเสียงที่ไม่ชัดเจนนัก เพื่อให้เกิดความแตกต่างจากตอนอื่น ๆ ผู้วิจัยจึงเลือกใช้เพเดิลตามหลังในจังหวะที่ 1 และ 3 จะทำให้หัวเสียงมีความอ่อนเล็กน้อย คล้ายการตีคอร์ดของไวโอลิน (Violin)

ตัวอย่างที่ 8 การใช้เพเดิลตามหลังในตอนที่ 40

การใช้ครึ่งเพเดิล (Half Pedaling)

ในตอนที่ 82-83 ผู้วิจัยใช้ครึ่งเพเดิล ทั้งสองประโยคเพลง ทำให้สามารถควบคุมหางเสียงไม่ให้เกิดกวนกันเกินไป รวมถึงสร้างประโยคเพลงได้ชัดเจนกว่าการเปิดเพเดิลแบบปกติ อีกทั้งผู้วิจัยยังพิจารณาการเลือกใช้ไม้ให้เหมาะสมกับประโยคเพลงด้วย

ตัวอย่างที่ 9 การใช้ครึ่งเพเดิลและการเลือกใช้ไม้ในตอนที่ 82-83

การใช้เพเดิลตามจังหวะ (Rhythmic Pedaling)

ในหน้าที่ 66 ในห้องนี้ผู้ประพันธ์ไม่ได้กำหนดเพเดิลมาให้ ทำให้แต่ละคอร์ดมีเสียงที่สั้นมาก ผู้วิจัยจึงได้เพิ่มการใช้เพเดิลให้สอดคล้องกับโน้ตโดยการใช้เพเดิลตามจังหวะ เพื่อเพิ่มหางเสียงให้แต่ละคอร์ด

ตัวอย่างที่ 10 การใช้เพเดิลตามจังหวะในหน้าที่ 66

การหยุดเสียงแบบสลับมือ (Opposite-hand Dampening)

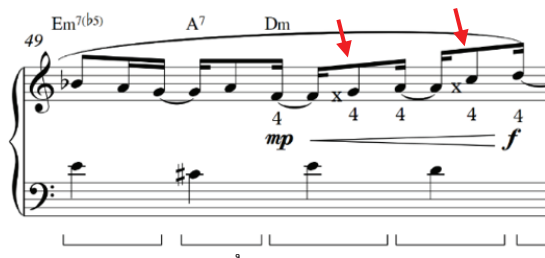
ในหน้าที่ 41 มีการใช้การหยุดเสียงที่สามารถทำได้หลายวิธี แต่ผู้วิจัยเลือกที่จะใช้การหยุดเสียงแบบสลับมือ โดยบรรเลงทำนองหลักด้วยไม้ 4 แล้วหยุดเสียงด้วยไม้ 2 เพราะจะทำให้โน้ต C และ D ขาดออกจากกันอย่างชัดเจน หางเสียงไม่รบกวนกัน และยังสามารถควบคุมเสียงให้เป็นไปตามต้องการได้ง่ายกว่าแบบอื่น

ตัวอย่างที่ 11 การหยุดเสียงแบบสลับมือในหน้าที่ 41

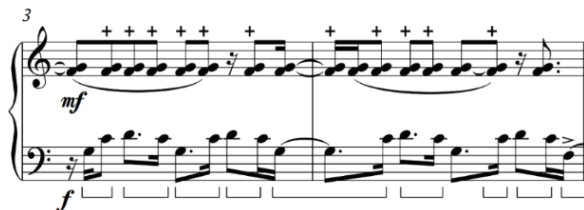
การหยุดเสียงแบบเลื่อน (Slide Dampening)

ในท้องที่ 49 จังหวะที่ 3-4 ผู้วิจัยได้กำหนดการหยุดเสียงขึ้นใหม่ เนื่องจากผู้ประพันธ์ได้กำหนดเพดิลโดยให้เปิดเพดิลตามโน้ตในมือซ้าย ทำให้โน้ตในมือขวาที่เป็นทำนองหลักบรรเลงออกมาได้ไม่เต็มค่านโน้ตและเกิดทางเสียงที่รบกวนกัน ผู้วิจัยจึงกำหนดเพดิลโดยให้ความสำคัญกับทำนองหลัก คือเปิดเพดิลพร้อมกับการตีโน้ต F และ A ในมือขวา ประกอบกับใช้การหยุดเสียงแบบเลื่อนด้วยไม้ 4 ซึ่งจะทำให้เสียงที่บรรเลงออกมาเต็มค่านโน้ตและเสียงมีความชัดเจน

การตีเสียงตาย

ในท้องที่ 3-4 มีการตีเสียงตายที่มือขวา ทำให้เสียงสั้นเพื่อบรรเลงในลักษณะของการเดินจังหวะ (Rhythm) และเปลี่ยนให้มือซ้ายบรรเลงทำนองหลัก จะเห็นได้ว่าสัดส่วนโน้ตในจุดนี้มีความซับซ้อน ฉะนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะฝึกซ้อมเฉพาะสัดส่วนทั้งสองมือให้แม่นยำก่อน แล้วจึงฝึกซ้อมการตีเสียงตายและระดับเสียงตามลำดับ

ตัวอย่างที่ 13 การตีเสียงตายที่มือขวาในท้องที่ 3-4

ผู้วิจัยจะแบ่งขั้นตอนการฝึกซ้อม โดยขั้นแรก รวมสัดส่วนโน้ตของทั้งสองมือ เข้าด้วยกัน และเขียนขึ้นมาใหม่ให้เข้าใจง่าย กำหนดให้อักษร R แทนมือขวา อักษร L แทนมือซ้าย และอักษร B แทนโน้ตที่ทั้งสองมือตีสองไปพร้อมกัน หลังจากฝึกซ้อม สัดส่วนโน้ตคล่อง ตามด้วยฝึกซ้อมการตีเสียงตายในมือขวา จากนั้นจึงฝึกซ้อมกับ ระดับเสียงจริง การแบ่งขั้นตอนฝึกซ้อม จะทำให้ผู้บรรเลงมีสมาธิจดจ่อไปที่ละเรื่อง ซึ่งจะทำให้กล้ามเนื้อจดจำวิธีการที่ได้รวดเร็วกว่าการฝึกซ้อมทั้งหมดในเวลาเดียวกัน

ตัวอย่างที่ 14 สัดส่วนโน้ตและการตีเสียงตายในครั้งที่ 3-4

สรุปผลและอภิปรายผล

ผู้วิจัยได้ตีความบทเพลงโดยมีการเปลี่ยนแปลงคุณลักษณะของเสียงและ กำหนดความเข้มเสียงเพิ่มเติมตามความเหมาะสม และถึงแม้ผู้ประพันธ์แบ่งประโยค เพลงมาให้แล้ว แต่ยังมีบางช่วงที่ผู้วิจัยได้แบ่งประโยคเพลงใหม่เพื่อให้เกิดความต่อเนื่อง และสอดคล้องกับการตีความบทเพลง อีกทั้งยังมีการยึดจังหวะให้บทเพลงมีช่วงพัก และช่วงที่ผู้วิจัยต้องการความต่อเนื่องเพื่อทำให้บทเพลงมีความน่าสนใจมากขึ้น ทั้งสอง บทเพลงต้องใช้เทคนิคที่หลากหลายและมีจังหวะที่รวดเร็ว ต้องอาศัยความแข็งแรง ของร่างกายอย่างมาก จึงควรฝึกซ้อมเทคนิคพร้อมกับความแข็งแรงไปพร้อมกัน จะทำให้สามารถควบคุมเทคนิคให้เป็นไปอย่างที่ต้องการ

ทั้งสองบทเพลงมีการใช้รูปแบบการตีทั้งหมด 7 รูปแบบได้แก่ การตีแบบเปิด การตีเสียงสั้น การตีเสียงยาว การตีไม้ใดไม้หนึ่งอย่างต่อเนื่อง การตีสลับมือ การตีสองไม้ พร้อมกันในมือเดียว และการตีสลับไม้ในมือเดียว จะเห็นได้ว่าการใช้รูปแบบการตีที่

หลากหลาย ซึ่งและมีวิธีการบรรเลงและเสียงที่แตกต่างกัน ซึ่งผู้วิจัยเลือกใช้โดยพิจารณาจากลักษณะของโน้ต และการควบคุมลักษณะเสียงเป็นหลัก

การเลือกใช้ไม้ในบทเพลงนี้ ส่วนใหญ่แล้วจะสามารถเลือกใช้ได้ตามความถนัดของแต่ละบุคคล ซึ่งผู้วิจัยได้พิจารณาการเลือกใช้ไม้ให้สามารถบรรเลงได้อย่างเป็นธรรมชาติที่สุด และสอดคล้องกับการตีความบทเพลงของผู้วิจัย

ตำแหน่งการตี ผู้วิจัยพยายามตีที่กลางลิ้มเสมอ แต่ด้วยข้อจำกัดต่าง ๆ เช่น ความเร็วของบทเพลง การเคลื่อนตัว ทำให้มีการตีที่ปลายลิ้มบ้างตามความเหมาะสม ผู้วิจัยหลีกเลี่ยงการตีในจุดที่เชือกร้อยผ่าน เพื่อให้เสียงที่ออกมาชัดเจนมีคุณภาพอย่างไรก็ตาม ต้องคำนึงถึงเสียงที่จะเกิดขึ้นและจัดสมดุลของความเข้มเสียงในแต่ละไม้

ในบทเพลง *เท่กซัลไฮตาวาน* ผู้วิจัยได้ปรับการใช้เพดลิลเพื่อให้เหมาะสมกับความยาวของโน้ตและเสียงที่ต้องการ นอกจากการเปิดและปิดเพดลิลแบบปกติแล้ว ผู้วิจัยได้เลือกใช้เพดลิลอีก 3 แบบได้แก่ เพดลิลตามหลัง ครึ่งเพดลิล และเพดลิลตามจังหวะ อีกทั้งผู้วิจัยได้เพิ่มการหยุดเสียงในบางจุดเพื่อทำให้บทเพลงมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยใช้การหยุดเสียงทั้งหมด 3 แบบได้แก่ การหยุดเสียงแบบสลับมือ การหยุดเสียงแบบเลื่อน และการตีเสียงตาย

จากการศึกษา ผู้วิจัยสามารถตีความบทเพลงได้อย่างลึกซึ้ง มีความแปลกใหม่เป็นเอกลักษณ์ในแบบของผู้วิจัย ทราบถึงเทคนิคการบรรเลงต่าง ๆ ทำให้สามารถเลือกใช้เทคนิคได้อย่างเหมาะสมและบรรเลงบทเพลงได้อย่างเป็นธรรมชาติ รวมถึงสามารถวางแนวทางการฝึกซ้อมได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้ง ยังได้นำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้กับบทเพลงอื่น ๆ ต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- ณัชชา พันธุ์เจริญ. (2554). **พจนานุกรมศัพท์ดุริยางคศิลป์** (พิมพ์ครั้งที่ 4). สำนักพิมพ์
เกศกะรัต.
- Chenoweth, V. (1985). Practicing hints. In A. J. Cirone (Ed.), **Master
Technique Builders for Vibraphone and Marimba** (pp. 13-15).
Belwin-Mills Publishing Corp.
- Cook, G. D. (1997). **Teaching percussion** (2nd ed.). Schirmer Book.
- Friedman, D. (1973). **Vibraphone Technique Dampening and
Pedaling**. Berklee Press Publications.
- Friedman, D. (2004). **Texas Hoedown**. Norsk Musikforlag A/S.
- Heiny, C. (2010). **Composer Jesse Monkman**. TapSPACE.
<https://www.tapSPACE.com/jesse-monkman>
- Monkman, J. (2015). **Gypsy Tonic**. TapSPACE Publication.
- Thompson, D. I. (2012). **Illuminating silent voices: An African-
American contribution to the percussion literature in the
western art music tradition (UMI No. 3505901)** [Doctoral
dissertation, Arizona State University]. ProQuest Dissertation and
Theses database.

กลวิธีการตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีเป็นภาษาไทยในปี 2016 – 2020

The Method of Thai Titles in Korean Drama Series 2016 – 2020

ตรียาภรณ์ สายจันทร์*¹ ศศิมา วีวอร์น² อลิสา คุ่มเคี่ยม³ ปริญญากรณ์ ชูแก้ว⁴

Treeyaporn Saijan*¹ Sasima Weevorn² Alisa Khumkham³ Pariyakorn Chukaew⁴

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการใช้ภาษาและที่มาในการตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีเป็นภาษาไทย โดยจะศึกษาเฉพาะชื่อซีรีส์เกาหลีที่ดัดแปลงเป็นภาษาไทยในปี 2016 จนถึงเดือนกรกฎาคมปี 2020 ซึ่งมีการรวบรวมชื่อซีรีส์เกาหลีมาจากสื่อออนไลน์และสื่อโทรทัศน์ ผลการศึกษาพบว่ากลวิธีตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีเป็นภาษาไทยทั้ง 168 ชื่อเรื่อง มีการใช้ภาษา 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเสียง ประกอบด้วย การเล่นเสียงสัมผัส และการเล่นเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ด้านคำ ประกอบด้วย การซ้ำคำ คำทับศัพท์ คำสร้างภาพ คำตรงข้าม คำบอกจำนวนและแสดงเวลา คำเรียกแทนบุคคลและคำแสดงสถานะทางสังคม ชื่อบุคคล คำบอกอาชีพ คำเรียกชื่อสถานที่

* Corresponding author, e-mail: anna.pretty10@gmail.com

¹ นิสิตปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

¹ Undergraduate student, Faculty of Education, Thaksin University

² นิสิตปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

² Undergraduate student, Faculty of Education, Thaksin University

³ ดร., อาจารย์, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

³ Dr., Lecturer, Faculty of Humanities and Social Sciences, Thaksin University

⁴ อาจารย์, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

⁴ Lecturer, Faculty of Humanities and Social Sciences, Thaksin University

และการใช้ภาพพจน์ ประกอบด้วย อุปลักษณ์ นามนัย บุคลาธิษฐาน อติพจน์ และ
ปฏิพจน์ ที่มาของการตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีเป็นภาษาไทย พบว่าชื่อซีรีส์เกาหลีมีที่มาจาก
6 ลักษณะ คือ ที่มาจากชื่อของตัวละครหลัก ลักษณะของตัวละคร แก่นเรื่อง
ความรู้สึกของ ตัวละคร อาชีพ และสถานที่

คำสำคัญ: การตั้งชื่อ ซีรีส์เกาหลี ชื่อซีรีส์เกาหลีเป็นภาษาไทย

Abstract

This research article intends to study the Thai naming mechanism and the origin of Korean drama series from 2016 to July 2020 from online media and television media. The results show that 168 given names in Thai with three major mechanisms are sound words and figures of speech. In Using sounds found that have using vowel-consonant and tone sounds. In using words found that have word repetition, transliterate words imagination words, opposite words, number and expression of time words, pronouns, name of person, career and place. In figures of speech found that have Metaphor, Metonymy, Personification, Hyperbole, and Rhetorical Questions. Origins of naming found to have the main character's names, personal of the main character, Theme, feeling of main character, career, and place in the story.

Keywords: The method of Thai titles Korean Drama series Thai Titles
in Korean Drama Series

บทนำ

การตั้งชื่อมีความสำคัญในการกำหนดเรียกสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นชื่อเรื่อง ชื่อหนังสือ ชื่อบ้านเมือง หรือชื่อคน หรือแม้กระทั่งชื่อซีรีส์เกาหลี จะต้องคำนึงถึงความเหมาะสมของสิ่งนั้น ซึ่งการตั้งชื่อถือเป็นการใช้ภาษาอย่างหนึ่งที่ต้องอาศัยวิธีการและจะต้องมีศิลปะ รวมถึงมีความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการจะตั้งชื่อ การตั้งชื่อเป็นการสร้างคำเพื่อใช้เรียกแทนสิ่งต่าง ๆ ถือเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่สร้างความเข้าใจให้กับผู้ส่งสารและผู้รับสาร โดยเกิดขึ้นตามข้อตกลงของคนในสังคม ที่ใช้ในการกำหนดคำเรียก บ่งบอกและจำแนกเอกลักษณ์ของสิ่งนั้น ๆ ให้แตกต่างจากสิ่งอื่น เพื่อให้การสื่อสารระหว่างผู้รับสารและผู้ส่งสารเกิดความเข้าใจในสารได้ทันที ดังที่ ชูติมา บุญอยู่ (2549 อ้างถึงใน นลินี ศิริพรไพศาล, 2558) กล่าวว่า การตั้งชื่อมีความสำคัญต่อการสื่อสารและการดำเนินชีวิตเป็นอย่างมาก ดังนั้นทุกสิ่งรอบตัวมักจะมีชื่อเรียกให้ผู้คนเข้าใจตรงกันเสมอ ซึ่งการตั้งชื่อเป็นวัฒนธรรมการใช้ภาษาของมนุษย์อย่างหนึ่ง เนื่องจากชื่อเป็นเครื่องสื่อความคิด แสดงลักษณะเฉพาะของสิ่งนั้น ๆ ทำให้คนเรียกขานได้อย่างถูกต้อง และสื่อความหมายตรงกันระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร ชื่อจึงเป็นสัญลักษณ์ที่ถูกกำหนดขึ้นโดยผู้ใช้ภาษาหรือคนในสังคม

ชื่อซีรีส์เกาหลี เป็นสารชนิดหนึ่งที่ผู้ผลิตตั้งขึ้น เพื่อต้องการชักจูงใจให้ผู้ชมเกิดความสนใจในการบริโภคสื่ออื่น ๆ ทั้งนี้ยังสามารถสื่อสารแนวคิดบริบทของเรื่อง หรือแม้แต่ลักษณะของตัวละครผ่านทางชื่อเรื่อง ซึ่งผู้ผลิตจะต้องมีความคิดสร้างสรรค์และคำนึงถึงความเหมาะสมของเรื่อง ซีรีส์เกาหลีเป็นละครโทรทัศน์ในรูปแบบหนึ่งที่ผลิตโดยสถานีโทรทัศน์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี (เกาหลีใต้) และกลายเป็นที่นิยมไปทั่วเอเชียรวมถึงประเทศไทยด้วย จากกระแสความนิยมทำให้ประเทศไทยซื้อลิขสิทธิ์ซีรีส์เกาหลีมาเผยแพร่ในช่องทางต่าง ๆ และมีการดัดแปลงชื่อเรื่องให้มีความสอดคล้องกับบริบทของเรื่อง โดยตั้งชื่อเรื่องเป็นภาษาไทย เพื่อให้สอดคล้องกับกลุ่มผู้ชมคนไทย ดังที่ธีรารัตน์ บุญกองแสน (2543 อ้างถึงใน นลินี ศิริพรไพศาล, 2558) กล่าวว่า

ชื่อภาพยนตร์เป็นสิ่งแรกที่จะชักชวนผู้ชมให้ตัดสินใจไปสัมผัสกับเนื้อหาและความบันเทิงที่ผู้สร้างได้สร้างสรรค์ไว้ โดยการตั้งชื่อสื่อภาพยนตร์จะต้องใช้ความประณีตและพิถีพิถันในการตั้งชื่อภาษาไทยเพื่อให้สามารถสื่อเนื้อหาหลัก ๆ ของภาพยนตร์โดยใช้คำ วลี หรือประโยคสั้น ๆ ที่มีความหมายโดดเด่นและอาจเทียบเคียงกับชื่อเดิมที่เป็นภาษาอังกฤษหรือไม่ก็ตั้งขึ้นใหม่เพื่อให้สื่อกับผู้รับชมที่เป็นคนไทย

นอกจากนี้ ธรรมปพร หงษ์ทอง (2562) ได้กล่าวถึงความสำคัญในการตั้งชื่อเรื่องภาพยนตร์ว่า การตั้งชื่อเรื่องภาพยนตร์เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จในเชิงธุรกิจ โดยถือว่าเป็นความสำคัญระดับต้น ๆ ประเด็นสำคัญคือภาพยนตร์อเมริกันที่นำเข้ามาฉายในประเทศไทยจะมีลักษณะสำเร็จรูปมาแล้วจากบริษัทต้นสังกัดซึ่งบริษัทตัวแทนจำหน่ายไม่สามารถเปลี่ยนแปลงเนื้อหาในภาพยนตร์ได้แม้แต่น้อย แต่สิ่งที่สามารถทำได้และจำเป็นต้องทำ คือ การตั้งชื่อเรื่องเป็นภาษาไทยนอกจากนี้ กิตยา แพทย์ศรีวงษ์ และคณะ (2564) ได้ศึกษาทฤษฎีตั้งชื่อเรื่องนวนิยายออนไลน์บนเว็บไซต์ Thai boys love พ.ศ. 2562 พบว่าการตั้งชื่อนวนิยายมีการตั้งชื่อเรื่องตามอาชีพของตัวละคร เช่น **คุณพ่อบ้าน**ของผม ฯลฯ การตั้งชื่อตามลักษณะสำคัญหรือสมญานามของตัวละคร เช่น **พี่ว่ากตัวร้าย** กับนายปีหนึ่ง ฯลฯ และการตั้งชื่อเรื่องโดยใช้คำบอกกาลเวลา เช่น **รักแรกรักสุดท้าย** เป็นต้น ในการตั้งชื่อเรื่องนอกจากจะให้ความสำคัญกับการเลือกสรรคำแล้ว ยังต้องให้ความสำคัญกับรายละเอียดของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแก่นเรื่อง (Theme) โครงเรื่อง (Plot) ตัวละคร (Character) บทสนทนา (Dialogue) ฉาก (Setting) และบรรยากาศ (Atmosphere) ซึ่งองค์ประกอบดังกล่าวเป็นส่วนสำคัญและเป็นที่มาในการตั้งชื่อเรื่องเพื่อให้มีความน่าสนใจและดึงดูดผู้ชมให้ติดตามในเนื้อหาไปจนจบเรื่องได้

จะเห็นได้ว่าการตั้งชื่อในสื่อรูปแบบใดก็ตาม จะต้องมีการเลือกใช้คำต่าง ๆ ที่เหมาะสม ดึงดูดความสนใจจากผู้ชม ทั้งการใช้คำที่สื่อหรือให้ความสำคัญกับองค์ประกอบของเรื่อง เนื่องจากชื่อเรื่องจะต้องมีที่มาจากรายละเอียดในเรื่องนั้น

เช่นเดียวกับการตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีเป็นภาษาไทย โดยผู้ตั้งชื่อเรื่องจะต้องคำนึงจากหลักการเดียวกันกับการตั้งชื่อสื่ออื่น ๆ เพื่อแสดงให้เห็นถึงความสอดคล้องในการใช้คำ และที่มาของชื่อเรื่อง เนื่องจากการรับชมซีรีส์เกาหลีมีช่องทางการเผยแพร่หลายช่องทาง ซึ่งแต่ละช่องทางได้มีการซื้อลิขสิทธิ์ซีรีส์เกาหลีมาเผยแพร่ในประเทศไทย ส่งผลให้เกิดการใช้ภาษาในการตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีเป็นภาษาไทยซึ่งมีหลากหลายกลวิธีด้วยกัน ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษากลวิธีการใช้ภาษาไทยในการตั้งชื่อ ซีรีส์เกาหลีในปี 2016 – 2020 รวม 168 ชื่อเรื่อง เพื่อให้ทราบถึงกลวิธีการใช้ภาษาและที่มาของการตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีเป็นภาษาไทย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษากลวิธีการใช้ภาษาในการตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีเป็นภาษาไทยในปี 2016-2020
2. เพื่อศึกษาที่มาของการตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีเป็นภาษาไทยในปี 2016-2020

วิธีการวิจัย

1. กำหนดเรื่องและกำหนดขอบเขตที่ต้องการจะศึกษา คือ ศึกษาชื่อซีรีส์เกาหลีที่ดัดแปลงเป็นภาษาไทยใน 5 ปีที่ผ่านมา คือ ตั้งแต่ปี 2016 จนถึงเดือนกรกฎาคมปี 2020 จำนวน 168 ชื่อเรื่อง
2. รวบรวมข้อมูลและเอกสารหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการตั้งชื่อและชื่อเรื่องภาษาไทยของซีรีส์เกาหลีในปี 2016-2020 จากสื่อออนไลน์และโทรทัศน์
3. นำข้อมูลชื่อซีรีส์เกาหลีที่เป็นภาษาไทยมาจัดกลุ่ม เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ คือกลวิธีการใช้ภาษาและที่มาของชื่อซีรีส์เกาหลีเป็นภาษาไทย

ผลการวิจัย

การศึกษากลวิธีการตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีเป็นภาษาไทยเป็นการศึกษากลวิธีการใช้ภาษาและที่มาในการตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีที่มีการดัดแปลงเป็นชื่อภาษาไทย การตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีถือเป็นการรวมความคิดรวบยอดของเรื่อง โดยการนำเสนอด้วยคำสั้น ๆ มีเป้าหมายเพื่อให้ผู้ชมที่พบชื่อซีรีส์ สามารถคาดเดาแนวเรื่องได้และที่สำคัญผู้ตั้งชื่อและผู้ชมจำเป็นต้องคาดเดาโมโนทัศน์ของกันและกัน โดยผู้ตั้งชื่อเรื่องอาศัยแนวเรื่องหรือที่มาของเรื่องในการตั้งชื่อ ส่วนผู้ชมก็คาดเดาเนื้อหาจากชื่อเรื่องและผู้ตั้งชื่อเรื่องได้นำเสนอผ่านกลวิธีต่าง ๆ เอาไว้ ดังนั้นการใช้ภาษาในการตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีจะต้องมีความพิถีพิถันและต้องมีความสอดคล้องกับที่มาของเรื่องด้วย เพื่อดึงดูดความสนใจจากผู้ชมให้ติดตามเรื่องราวไปจนจบเรื่อง การศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษากลวิธีใช้ภาษาและที่มาของการตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีเป็นภาษาไทยซึ่ง มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. กลวิธีการใช้ภาษาในการตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีเป็นภาษาไทยในปี 2016 – 2020

1.1 การใช้ภาษาในด้านเสียง เป็นการเลือกใช้คำที่มีลักษณะเด่นในด้านเสียง มาตั้งชื่อซีรีส์เกาหลี ได้แก่ การเล่นเสียงสัมผัส การเล่นเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ดังตัวอย่าง

1.1.1 การเล่นเสียงสัมผัส คือ การใช้ประโยชน์จากหน่วยเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ให้เกิดความไพเราะขึ้นในตัวภาษา และเน้นในเรื่องของการอ่านออกเสียง นอกจากนี้ยังนับเป็นการแสดงฝีมือของผู้ตั้งชื่อซีรีส์อีกวิธีหนึ่ง ดังตัวอย่าง

1.1.1.1 เสียงสัมผัสเรียงติดกัน คือ พยางค์สุดท้ายของจังหวะหยุด จะสัมผัสคล้องจองกับเสียงของพยางค์ต่อไป โดยไม่มีพยางค์หรือคำอื่นมาคั่นกลาง เช่น **วุ่นหัวใจ ยัยผีจอมป่วน, ปริศนาฝันร้ายกลายเป็นจริง** (Netflix 10 สิงหาคม 2563: ออนไลน์) โดยชื่อซีรีส์ข้างต้นจะมีการเล่นเสียงสัมผัสสระที่เรียงติดกัน คือคำว่า “ใจ-ยัย” เล่นเสียงสระ ไอ /aj/ และคำว่า “ร้าย-กลายเป็นจริง” เล่นเสียงสระ อา ตัวสะกดแม่เกย /a:j/

บุคคลและคำแสดงสถานะทางสังคม ชื่อบุคคล คำบอกอาชีพ และคำเรียกชื่อสถานที่ เมื่อสังเกตจากคำก็จะทราบถึงแนวของซีรีส์เกาหลีได้ทันที ดังตัวอย่าง

1.2.1 การซ้ำคำ คือ ลักษณะของการใช้คำเดิมซ้ำในตำแหน่งอื่น ๆ หรือเป็นการเล่นเสียงเพื่อเน้นย้ำและเพิ่มความหนักแน่นด้านความหมาย หรืออาจเป็นลักษณะของการเล่นคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน เช่น **ชีวิตเพื่อชาติ รักนี้เพื่อเธอ** (Netflix 10 สิงหาคม 2563: ออนไลน์) จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการซ้ำคำเดิมในตำแหน่งอื่น ๆ คือคำว่า “เพื่อ” ในชื่อซีรีส์ “ชีวิตเพื่อชาติ รักนี้เพื่อเธอ” เพื่อให้เห็นถึงความเสียสละของตัวละคร

1.2.2 คำทับศัพท์ คือ การใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษมาตั้งเป็นชื่อซีรีส์เกาหลี เช่น **วันรัก วันไนท์สแตนด** (Netflix, VIU 10 สิงหาคม 2563: ออนไลน์) จากตัวอย่างชื่อซีรีส์เกาหลีข้างต้น เป็นการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษคำว่า “วันไนท์สแตนด” มาจากคำภาษาอังกฤษว่า One night stand หมายถึง ความสัมพันธ์แบบยินยอมพร้อมใจทั้งสองฝ่ายกับคนที่เราไม่เคยรู้จักมาก่อนหรืออาจรู้จักกันแค่ช่วงเวลาสั้น ๆ แบบฉาบพลัน

1.2.3 คำสร้างภาพ เป็นคำที่เน้นเรื่องอารมณ์ ความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากตัวภาษา ส่งผลให้ผู้อ่านชื่อซีรีส์เกาหลีสามารถจินตนาการภาพและรับรู้อารมณ์ของเรื่องนั้นได้ชัดเจน เช่น

1.2.3.1 คำสร้างภาพเกี่ยวกับความรุนแรง คือ การใช้คำที่ทำให้เกิดภาพความรุนแรงขึ้นในใจของผู้รับสาร ดังตัวอย่าง **ผิดบคลิก บัลลังก์เลือด, อารดัล สงครามสยบบัลลังก์** (Netflix 10 สิงหาคม 2563: ออนไลน์) จากตัวอย่างข้างต้นคำว่า “คลิก” และ คำว่า “เลือด” แสดงให้เห็นภาพความรุนแรงแบบบ้าคลั่ง และเกิดการนองเลือดขึ้น ส่วนคำว่า “สงคราม” เป็นคำที่ทำให้เห็นภาพการสู้รบ การแย่งชิงบัลลังก์ จากชื่อซีรีส์เรื่องนี้ผู้ชมสามารถคาดเดาได้ว่าจะต้องมีการใช้ความรุนแรง

1.2.3.2 คำสร้างภาพเกี่ยวกับความแข็งแกร่ง คือ คำที่แสดงให้เห็นถึงความหนักแน่น มั่นคงยาวนานและแข็งแรง ดังตัวอย่าง **सान้อยจอมพลัง โดบงขุน, จอมราชันย์บัลลังก์อมตะ** (Netflix 10 สิงหาคม 2563: ออนไลน์) จากตัวอย่างคำสร้างภาพความแข็งแกร่งที่ว่า **“จอมพลัง”** หมายถึง มีพลังกำลังมากกว่าคนปกติ และคำว่า **“อมตะ”** หมายถึง ไม่ตาย ไม่ดับสูญ หรือการคงอยู่อย่างยาวนานและยั่งยืน

1.2.3.3 คำสร้างภาพเกี่ยวกับสิ่งลึกลับ คือ การใช้คำที่ก่อให้เกิดความรู้สึกหวาดกลัว ดังตัวอย่าง **สวาทะ: ศรีทรมิต, สวมร่างหลอน** (Netflix 10 สิงหาคม 2563: ออนไลน์) ชื่อซีรีส์ดังกล่าวมีการใช้คำสร้างภาพเกี่ยวกับสิ่งลึกลับ คือคำว่า **“ศรีทรมิต”** และคำว่า **“หลอน”** ที่เป็นการใช้คำที่แสดงให้รู้สึกหวาดกลัวและมีความฉงนในสิ่งที่ซ่อนเร้น ซึ่งมีความยากที่จะหยั่งรู้ได้

1.2.4 คำตรงข้าม คือ การตั้งใจสร้างความขัดแย้งขึ้นในใจของผู้รับสาร ความขัดแย้งนี้จะเป็นเครื่องกระตุ้นให้เกิดการคาดเดาเนื้อหาและความอยากรู้ในเรื่องรานั้น ๆ ดังตัวอย่าง **สุขเกล้าเศร้าชีวิตในเครื่องแบบ, คำสาปรักเจ้าหญิงแม่มด** (Netflix, Ch3Thailand 10 สิงหาคม 2563: ออนไลน์) จากตัวอย่างข้างต้นมีการใช้คำที่มีความขัดแย้งกัน คือคำว่า **“สุข-เศร้า”** เป็นคำที่แสดงอารมณ์ที่ตรงกันข้ามเพื่อสื่อให้เห็นว่าในซีรีส์ **“สุขเกล้าเศร้า ชีวิตในเครื่องแบบ”** มีหลากหลายอารมณ์ความรู้สึก ส่วนคำว่า **“เจ้าหญิง-แม่มด”** เป็นคำที่แสดงบุคลิกของตัวละคร ซึ่งคำว่า **“เจ้าหญิง”** คนทั่วไปมักจะเห็นเป็นผู้หญิงจิตใจดี สวยงามตามอุดมคติ ส่วน **“แม่มด”** คนทั่วไปมักจะเห็นภาพเป็นหญิงที่ไร้ยา อัจฉาริษา ซึ่งการใช้คำลักษณะนี้ทำให้เห็นภาพของความดีและความชั่วร้ายของตัวละคร

1.2.5 คำบอกจำนวนและแสดงเวลา คือ การใช้ภาษาที่แสดงถึงจำนวนนับและช่วงเวลาของสิ่งต่าง ๆ เช่น **6 มังกรกำเนิดโซซอน, 7 วันบัลลังก์ราชินี** (Netflix 10 สิงหาคม 2563: ออนไลน์) จากชื่อซีรีส์ **“6 มังกรกำเนิดโซซอน”** ใช้คำบอกจำนวนคือคำว่า **“6 มังกร”** โดยมังกรในที่นี้มีนัยยะหมายถึงตัวละครในเรื่อง

ที่มีจำนวน 6 คน ส่วนชื่อซีรีส์ “7 วันบัลลังก์ราชินี” ใช้คำว่า “7 วัน” ซึ่งเป็นทั้งคำบอกจำนวนและแสดงเวลา คือ ระยะเวลา 7 วันเท่ากับ 1 สัปดาห์

1.2.6 คำเรียกแทนบุคคลและคำแสดงสถานะทางสังคม คือ การใช้ภาษาเพื่อใช้เรียกแทนบุคคลในสถานภาพต่าง ๆ ดังตัวอย่าง **หวานใจสุดสยอง**, **จักรพรรดินีพลิกบัลลังก์** (Netflix, VIU 10 สิงหาคม 2563: ออนไลน์) จากตัวอย่างข้างต้นคำที่ใช้เรียกแทนบุคคล คือคำว่า “หวานใจ” หมายถึง คนรัก ส่วนคำว่า “จักรพรรดินี” หมายถึง หญิงผู้ปกครองดินแดนที่เป็นประเทศหรืออาณาจักร

1.2.7 ชื่อบุคคล คือ การใช้ชื่อของตัวละครที่สำคัญในเรื่องมาตั้งเป็นชื่อซีรีส์ เช่น **ก๊อบลิน** คำสาปรักผู้พิทักษ์วิญญาณ, **รุกัล** ตำรวจกลคนเหนือมนุษย์ (Netflix 10 สิงหาคม 2563: ออนไลน์) จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการใช้ชื่อบุคคลมาเป็นส่วนหนึ่งในการตั้งชื่อซีรีส์ เพื่อสื่อให้เห็นว่าตัวละครที่ถูกนำมาเป็นตั้งชื่อเรื่องจะเป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่อง

1.2.8 คำบอกอาชีพ คือ คำที่แสดงถึงหน้าที่การทำงานโดยมีรายได้เป็นสิ่งตอบแทนในที่นี้จะนำอาชีพที่ปรากฏในซีรีส์มาตั้งชื่อ เช่น **คุณหมอสองภพ**, **เงือกสาวตัวร้ายกับนายต้มตุ๋น** (MThai 11 สิงหาคม 2563: ออนไลน์) จากชื่อซีรีส์ “คุณหมอสองภพ” คำบอกอาชีพคือคำว่า “คุณหมอ” ซึ่งหมายถึง ผู้ที่รักษาและวินิจฉัยอาการเจ็บไข้ได้ป่วยของผู้คน ส่วนชื่อซีรีส์ “เงือกสาวตัวร้ายกับนายต้มตุ๋น” ใช้คำบอกอาชีพคือคำว่า “ต้มตุ๋น” หมายถึง อาชีพที่มีการหลอกลวงเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง ทั้งสองชื่อเรื่องเป็นการใช้คำบอกอาชีพ เพื่อบ่งบอกถึงหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบของตัวละคร ซึ่งจะมีความเกี่ยวข้องเนื่องกับการดำเนินเรื่องด้วย

1.2.9 คำเรียกชื่อสถานที่ คือ คำที่ใช้เรียกชื่อสถานที่ต่าง ๆ อาจจะเป็นที่ทั่ว ๆ ไป หรือสถานที่ที่มีชื่อเฉพาะก็ได้ ดังตัวอย่าง **เปิดครัวล้างแค้น**, **อัมมบรา** **มายาพิศวง** (Netflix 10 สิงหาคม 2563: ออนไลน์) จากตัวอย่างข้างต้น จะมีการใช้คำเรียกชื่อสถานที่ คือคำว่า “ครัว” ซึ่งเป็นสถานที่ที่ใช้ประกอบอาหาร และคำว่า

“อถัมบรา” เป็นชื่อเฉพาะของพระราชวังและป้อมปราการตั้งอยู่ที่เมืองกรานาดา แคว้นอันดาลูเซีย ในภาคใต้ของประเทศสเปน ชื่อสถานที่ที่มีความเกี่ยวข้องและบอกให้ทราบถึงเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการดำเนินเรื่อง

1.3 การใช้ภาษาแสดงภาพพจน์ หมายถึง วิธีการทางภาษาที่ก่อให้เกิดภาพที่ชัดเจน บางครั้งการใช้ภาพพจน์สื่อความได้ดีกว่าการกล่าวแบบตรงไปตรงมา นอกจากนี้ยังเป็นการแสดงความสามารถทางภาษาให้เป็นที่ประจักษ์อีกด้วย ซึ่งในการใช้ภาษาแสดงภาพพจน์ในชื่อซีรีส์เกาหลีปรากฏการใช้ภาพพจน์แบบอุปลักษณ์ นามนัย บุคลาธิษฐาน อติพจน์ และปฏิเสธ ดังนี้

1.3.1 อุปลักษณ์ (Metaphor) หมายถึง ภาพพจน์ที่นำเอาสิ่งที่แตกต่างกัน 2 สิ่งหรือมากกว่าแต่มีคุณสมบัติบางประการร่วมกันมาเปรียบเทียบกัน โดยเปรียบเทียบว่าสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่ง ดังตัวอย่าง 6 **มังกรกำเนิดโซซอน**, **ปังรักยัยซินเดอเรลล่า** (Netflix 10 สิงหาคม 2563: ออนไลน์) จากชื่อซีรีส์ “6 **มังกรกำเนิดโซซอน**” คำว่า “**มังกร**” เป็นสัตว์เทพเจ้าที่อยู่บนสวรรค์ตามศาสตร์ของความเชื่อและเป็นสัญลักษณ์ของจักรพรรดิและอำนาจอันยิ่งใหญ่โดย “**มังกร**” ในที่นี้เป็น การอุปลักษณ์ตัวละครสำคัญในเรื่อง 6 ตัวละคร ที่ช่วยกอบกู้ราชวงศ์โซซอน ซึ่งผู้ตั้งชื่อซีรีส์เลือกใช้ “**มังกร**” แทน 6 ตัวละครเพื่อแสดงให้เห็นว่าตัวละครดังกล่าวมีส่วนเกี่ยวข้องกับบัลลังก์ในราชวงศ์นี้ ส่วนชื่อซีรีส์ “**ปังรักยัยซินเดอเรลล่า**” คำว่า “**ซินเดอเรลล่า**” เป็นตัวการ์ตูนหญิงในเทพนิยายที่มีชีวิตตระกำลำบาก ต้องปรนนิบัติรับใช้แม่เลี้ยงและพี่สาวด้วยการทำงานบ้านทุกอย่างแทนพวกเธอ เช่นเดียวกับซีรีส์เรื่องนี้ที่ตัวละครเอกฝ่ายหญิงมีชีวิตที่พลิกผัน เนื่องจากครอบครัวประสบอุบัติเหตุ จึงทำให้เธอต้องหาเลี้ยงชีพด้วยการไปรับจ้างทำความสะอาดกุหาสน์ ซึ่งเรื่องราวชีวิตของเธอมีความคล้ายคลึงกับชีวิตของซินเดอเรลล่า จึงมีการตั้งชื่อเรื่องว่า “**ปังรักยัยซินเดอเรลล่า**”

1.3.2 นามนัย (Metonymy) หมายถึง ภาพพจน์ที่ใช้คำหรือวลี ซึ่งบ่งบอกลักษณะหรือคุณสมบัติของสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาแสดงความหมายแทนสิ่งนั้นทั้งหมด เช่น

ผิดิบคั้ง บัลลังก์เลือด, สลักร่าง ล้างบัลลังก์ (Netflix, VIU 10 สิงหาคม 2563: ออนไลน์) จากชื่อซีรีส์ข้างต้น คำว่า “บัลลังก์” คือ พระแท่นที่ประทับของพระมหากษัตริย์ภายใต้เศวตฉัตร เรียกว่า ราชบัลลังก์ ซึ่ง “บัลลังก์เลือด” ในที่นี้อาจสันนิษฐานได้ว่าในเรื่องราวอาจจะมีการฆ่ากัน เพื่อแย่งชิงราชสมบัติ

1.3.3 บุคลาธิษฐาน (Personification) หมายถึง การสมมติสิ่งต่าง ๆ ให้มีกิริยาอาการความรู้สึกเหมือนมนุษย์ เช่น เมฆาเกี่ยวจันทร์, วิมานวาดฝัน (VIU, Bugaboo.TV 11 สิงหาคม 2563: ออนไลน์) จากชื่อซีรีส์ “เมฆาเกี่ยวจันทร์” แสดงให้เห็นว่า เมฆกำลังเกี่ยวพระจันทร์ ซึ่งเป็นไปในความรักเชิงหนุ่มสาว เป็นการสร้างภาพเมฆกับพระจันทร์แทนภาพผู้ชายและผู้หญิง ซึ่งเป็นการทำให้ทั้งสองสิ่งที่ไม่มีชีวิตมีกิริยาอาการเหมือนกับคนที่กำลังเกี่ยวกัน ส่วนชื่อซีรีส์ “วิมานวาดฝัน” วิมาน เป็นที่ประทับของเทวดา ซึ่งมีการนำมาเปรียบเทียบกับที่อยู่อาศัยของคนมีฐานะ โดยมีสภาพที่สวยงามหรูหรา ในที่นี้เป็นการทำให้วิมานเป็นสิ่งมีชีวิตที่ทำหน้าที่วาดฝันของแต่ละคน ถือเป็นการสร้างภาพให้เห็นกิริยาอาการของสิ่งที่ไม่มีชีวิตให้มีชีวิตขึ้น

1.3.4 อติพจน์ (Hyperbole) หมายถึง การใช้คำเกินจริงเพื่อเน้นความรู้สึกทำให้ข้อความนั้นมีน้ำหนักหรือเกิดความซาบซึ้ง ซึ่งผู้อ่านหรือผู้ฟังทราบดีว่าถ้อยคำหรือข้อความนั้นไม่เป็นจริงเห็นภาพพจน์ได้ง่าย เช่น ฟ้าพลิกชีวิตยังต้องสู้, ข้ามมิติ ลิขิตสวรรค์ (Netflix, Ch3Thailand 10 สิงหาคม 2563: ออนไลน์) จากชื่อซีรีส์ดังกล่าวมีการใช้คำที่กล่าวเกินจริง คือ “ฟ้าพลิก” และ “ข้ามมิติ” เหตุการณ์ดังกล่าวเป็นเหตุการณ์ที่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในชีวิตจริง แต่ผู้ชมสามารถรับรู้ถึงอารมณ์ที่เรื่องราวต้องการจะสื่อซึ่งการใช้คำเกินจริงเหล่านี้ทำให้เห็นถึงจุดเปลี่ยนของแต่ละคนได้

1.3.5 ปฏิพจน์ (Rhetorical question) หมายถึง คำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ ใช้เพื่อเรียกร้องความสนใจหรือกระตุ้นให้เกิดความคิด เช่น ไม่อ้วนเอาเท่าไร, คุณคือใคร นายเข้มชิน (Bugaboo.TV, PPTV HD 11 สิงหาคม 2563: ออนไลน์)

จากตัวอย่างข้อซีรีส์ “ไม้อ้วนเอาเท่าไร” เป็นการใช้กลวิธีในการตั้งคำถาม ที่ต้องการกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความสงสัย ในคำว่า “เอาเท่าไร” ที่ผู้ตั้งข้อสื่อความไว้ ในที่นี้หมายถึงอาจจะต้องมีสิ่งแลกเปลี่ยนเพื่อให้ได้มาซึ่งรูปร่างที่ดี แสดงว่าในเรื่องนี้จะมีเรื่องราวเกี่ยวกับการลดน้ำหนักของตัวละครใดตัวละครหนึ่ง ที่มีรูปร่างและน้ำหนักเกินมาตรฐาน ดังนั้น คำว่า “เอาเท่าไร” เป็นการตั้งคำถามแก่ผู้ชมและให้ผู้ชมค้นหาคำตอบจากเรื่องราว ส่วนข้อซีรีส์ “คุณคือใคร นายนมชิน” เป็นการตั้งคำถามที่ว่า “คุณคือใคร” เป็นคำถามที่ทำให้ผู้ชมต้องการที่จะหาคำตอบว่า “นมชิน” ตัวละครที่สำคัญในเรื่องเป็นใครมาจากที่ไหนกันแน่ ซึ่งกลวิธีการตั้งคำถามจะเป็นกลวิธีที่ดึงดูดความสนใจของผู้ชมให้ลงในชื่อเรื่องและเกิดความรู้สึกอยากติดตามเรื่องราว เพื่อหาคำตอบจากเรื่องราว

2. ที่มาของการตั้งข้อซีรีส์เกาหลีเป็นภาษาไทยในปี 2016-2020

ที่มาของข้อซีรีส์เกาหลี มาจากการคัดเลือกองค์ประกอบที่เด่นของซีรีส์เกาหลี แต่ละเรื่องมาเรียบเรียงตั้งเป็นชื่อภาษาไทย เพื่อสื่อถึงแนวคิดหรือบอกให้ผู้ชมทราบโดยย่อว่าซีรีส์เรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับอะไร จากการศึกษาพบว่าที่มาของข้อซีรีส์เกาหลีสามารถจำแนกได้เป็น 6 ลักษณะ ดังนี้

2.1 ที่มาจากชื่อตัวละครหลัก เป็นการใช้ชื่อตัวละครหลักมาตั้งเป็นข้อซีรีส์ เช่น วุ่นรัก รักนี้ของไอแอสยอง, กูแสรยอง นารีจาร์กโลก (Netflix 10 สิงหาคม 2563: ออนไลน์) จากข้อซีรีส์ “วุ่นรัก รักนี้ของไอแอสยอง” มีการใช้ชื่อตัวละคร “ไอแอสยอง” มาตั้งชื่อ เนื่องจากในเรื่องมีตัวละครที่ชื่อไอแอสยอง 2 ตัวละคร ซึ่งทั้งสองมีบุคลิกที่ต่างกัน แต่มีบทบาทในการดำเนินเรื่องราว ไม่ว่าจะเป็นการผูกปมหรือคลายปมปัญหาต่าง ๆ ก็จะมีการนำเสนอผ่านตัวละครไอแอสยองเป็นหลัก และในเรื่อง “กูแสรยอง นารีจาร์กโลก” มีการใช้ชื่อตัวละครเอกฝ่ายหญิงชื่อว่า “กูแสรยอง” ซึ่งเป็นตัวละครหลักที่ดำเนินเรื่องราวต่าง ๆ โดยถ่ายทอดผ่านมุมมองของตัวละครกูแสรยอง

2.2 ที่มาจกัลักษณะตัวละคร เป็นการนำลักษณะทางกายภาพ พฤติกรรมเด่นหรือนิสัยใจคอของตัวละครหลักมาตั้งเป็นชื่อซีรีส์ เช่น ความฉลาด ความชอบในด้านใดด้านหนึ่ง ฯลฯ เช่น **รักดีต้องฟังดวง, อัจฉริยะพลิกปมปริศนา** (Netflix 10 สิงหาคม 2563: ออนไลน์) จากชื่อซีรีส์ “**รักดีต้องฟังดวง**” เป็นการนำลักษณะของตัวละครเอกฝ่ายหญิงที่เป็นสาวผู้คลั่งไคล้ในการดวงและเชื่อกำทำนายของหมอดู จึงพยายามทำทุกวิถีทางตามคำทำนาย เพื่อแก้ปัญหาที่เธอเผชิญ ส่วนชื่อซีรีส์ “**อัจฉริยะพลิกปมปริศนา**” เป็นนำลักษณะของตัวละครเอกฝ่ายชายที่เป็นนักสืบและมีความฉลาดหลักแหลม ซึ่งเป็นผู้สืบคดีจากการคาดเดาพฤติกรรมของคนร้าย

2.3 ที่มาจกัแก่นเรื่อง เป็นการนำความคิดหลักหรือสารที่ผู้ผลิตแฝงไว้ในเรื่องมาตั้งเป็นชื่อซีรีส์ เช่น **W รักข้ามมิติ, หัวใจไม่จกัตรง** (Netflix 10 สิงหาคม 2563: ออนไลน์) จากชื่อซีรีส์ “**W รักข้ามมิติ**” เป็นการตั้งชื่อจากแก่นเรื่องที่มีการข้ามมิติของตัวละครเอกฝ่ายหญิงที่อยู่บนโลกมนุษย์และโลกการ์ตูนเรื่อง W ที่เป็นโลกของตัวละครเอกฝ่ายชาย ซึ่งการ์ตูนเรื่องนี้พ่อของตัวละครเอกฝ่ายหญิงเขียนขึ้น กล่าวได้ว่าทั้งสองโลกเป็นโลกคู่ขนานที่มีเหตุการณ์ข้ามมิติระหว่างกันและกัน ทำให้เกิดเป็นเรื่องราวที่น่าติดตาม ส่วนชื่อซีรีส์ “**หัวใจไม่จกัตรง**” เป็นการตั้งชื่อจากแก่นเรื่องที่ตัวละครเอกฝ่ายหญิงที่จะต้องเปลี่ยนร่างไปเรื่อย ๆ ในทุก ๆ เดือน โดยจะเปลี่ยนร่างเดือนละ 1 ครั้ง ซึ่งในแต่ละครั้งจะเปลี่ยนไปอยู่ในร่างที่ไม่ซ้ำกัน บ้างก็เป็นผู้หญิงมีอายุ บ้างก็เป็นเด็กผู้ชาย วัยรุ่นผู้ชาย หรือชายแก่ เป็นต้น

2.4 ที่มาจกัความรู้สึกของตัวละคร เป็นการใช้คำที่บ่งบอกถึงอารมณ์ของตัวละครมาตั้งเป็นชื่อซีรีส์ เช่น รัก โลก โกรธ หลง ฯลฯ ดังตัวอย่าง **รักครั้งนี้หัวใจ 17, รักร้อน ซอนเส่นหา** Netflix, (VIU 10 สิงหาคม 2563: ออนไลน์) จากตัวอย่างชื่อซีรีส์ “**รักครั้งนี้หัวใจ 17**” คำที่แสดงความรู้สึกคือคำว่า “**รัก**” ซึ่งเป็นอาการที่มีความรู้สึกชอบพอ เสน่หาหรือห่วงใยมีใจผูกพัน ซึ่งซีรีส์เรื่องนี้จะกล่าวถึงเรื่องราวความรักของ

ตัวละครเอกที่ตัวละครเอกฝ่ายหญิงอายุ 17 ปี เกิดอุบัติเหตุและหลับไหลเป็นเวลานานกว่า 13 ปี และตื่นขึ้นมาตอนอายุ 30 ปี และได้มีเรื่องราวความรักกับชายหนุ่มอายุ 19 ปี โดย ตัวละครเอกฝ่ายหญิงยังมีความรู้สึกว่าตนยังมีอายุเพียง 17 ปีเท่านั้น ส่วนชื่อซีรีส์ “**รักร้อนซ่อนเสนาหา**” จะมีคำที่แสดงความรู้สึกคือคำว่า “**รักร้อน**” ซึ่งเป็นอารมณ์รักที่เต็มไปด้วยความลุ่มหลงและความเร่าร้อน ซึ่งในที่นี้เรื่องราวจะมีปมปัญหาการหย่าร้างของชีวิตคู่ รวมทั้งมีเรื่องราวปมต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดความรู้สึกสะท้อนอารมณ์ในการรับชม

2.5 ที่มาจากอาชีพของตัวละคร เป็นการนำอาชีพของตัวละครหลักมาตั้งเป็นชื่อซีรีส์ เช่น **รหัสรัก บอดีการ์ด** (MThai 11 สิงหาคม 2563: ออนไลน์) จากชื่อซีรีส์ “**รหัสรัก บอดีการ์ด**” เป็นการนำอาชีพของตัวละครเอกฝ่ายชายมาตั้งชื่อซีรีส์ คือ อาชีพบอดีการ์ด เนื่องจากตัวละครเอกฝ่ายชายเป็นอดีตทหารรับจ้างและถูกใส่ร้ายว่าฆ่าแฟนสาว จึงทำให้เขาต้องใช้ชีวิตหลบ ๆ ซ่อน ๆ เมื่อเขากลับเกาหลีใต้ก็ถูกว่าจ้างให้เป็นบอดีการ์ดให้กับเจ้าของบริษัทใหญ่ ซึ่งอาชีพบอดีการ์ด คือ ผู้ติดตามดูแลความปลอดภัยหรือคุ้มกัน

2.6 ที่มาจากสถานที่สำคัญ เป็นการนำชื่อสถานที่มาใช้ในการตั้งชื่อซีรีส์ เช่น **กั๊กนัมบิวตี้ รักนี้ไม่มีปลอม, รอรักโรงแรมพันปี** (Netflix 10 สิงหาคม 2563: ออนไลน์) จากชื่อซีรีส์ “**กั๊กนัมบิวตี้ รักนี้ไม่มีปลอม**” เป็นการนำชื่อสถานที่มาตั้งชื่อซีรีส์ คือ “**กั๊กนัม**” ซึ่งเป็นย่านธุรกิจ ย่านแฟชั่น และถือเป็นย่านของคนมีอันจะกินในกรุงโซลยุคปัจจุบัน รวมถึงเป็นย่านที่มีคลินิกศัลยกรรมมากเป็นอันดับต้น ๆ ของประเทศเกาหลี แสดงว่าเรื่องราวของซีรีส์เรื่องนี้เกิดขึ้นในย่านกั๊กนัม ส่วนชื่อซีรีส์ “**รอรักโรงแรมพันปี**” เป็นการนำสถานที่มาตั้งชื่อเรื่อง นั่นคือ “**โรงแรม**” ซึ่งหมายถึงสถานที่ที่บริการผู้เดินทางในเรื่องของที่พักอาศัย อาหารและการบริการอื่น ๆ ในบริบทของเรื่องโรงแรมพันปีเป็นของตัวละครเอกฝ่ายหญิงที่เปิดให้วิญญาณไร้ที่พึ่งมาใช้บริการและทำกิจกรรมที่วิญญาณนั้นปรารถนาที่จะทำ ณ ตอนที่ยังมีชีวิตอยู่

สรุปผลและอภิปรายผล

กลวิธีการตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีเป็นภาษาไทยในปี 2016-2020 ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลรายชื่อซีรีส์เกาหลีในปี 2016 จนถึงเดือนกรกฎาคมปี 2020 รวม 168 ชื่อเรื่อง โดยศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการใช้ภาษาและที่มาของการตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีเป็นภาษาไทย ผลการศึกษาเบื้องต้น

1. กลวิธีการใช้ภาษาในการตั้งชื่อซีรีส์หมายถึง การเลือกใช้ภาษาในการตั้งชื่อซีรีส์เพื่อดึงดูดความสนใจ เพื่อให้ให้ผู้ส่งสารและผู้รับสารเข้าใจและสื่อความหมายได้ตรงกัน พบว่ากลวิธีการใช้ภาษาในการตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีมีทั้งหมด 3 ด้าน ได้แก่ การใช้ภาษาในด้านเสียง การใช้ภาษาในด้านคำ และการใช้ภาษาแสดงภาพพจน์ ดังนี้

1.1 การใช้ภาษาในด้านเสียง หมายถึง การตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีให้มีความโดดเด่นทางด้านเสียง จำแนกเป็นการเล่นเสียงสัมผัสและการเล่นเสียงพยัญชนะ สระวรรณยุกต์ มีจำนวน 68 ชื่อเรื่อง

1.2 การใช้ภาษาในด้านคำ หมายถึง การตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีโดยการใช้คำในลักษณะต่าง ๆ จำแนกเป็นการซ้ำคำ คำทับศัพท์ คำสร้างภาพ คำตรงข้าม คำบอกจำนวนและแสดงเวลา คำเรียกแทนบุคคลและคำแสดงสถานะทางสังคม ชื่อบุคคล คำบอกอาชีพ และคำเรียกชื่อสถานที่ มีจำนวน 223 คำ

1.3 การใช้ภาษาแสดงภาพพจน์ หมายถึง การตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีโดยการใช้ภาษาให้เกิดจินตภาพ จำแนกเป็นอุปลักษณ์ นามนัย บุคลาธิษฐาน อติพจน์ และปฏิพจน์ มีจำนวน 38 ชื่อเรื่อง

กลวิธีการใช้ภาษาในการตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีเป็นภาษาไทย พบว่าการใช้ภาษาในด้านเสียงพบกลวิธีการเล่นเสียงสัมผัสมากที่สุด จำนวน 42 ชื่อเรื่อง เพราะการใช้เสียงสัมผัสในการตั้งชื่อซีรีส์จะทำให้มีความไพเราะและง่ายต่อการจดจำ สำหรับการใช้อย่างอื่นในด้านคำพบกลวิธีการใช้คำสร้างภาพมากที่สุด เนื่องจากการใช้คำสร้างภาพจะทำให้ผู้ชมสามารถคาดเดาแนวของซีรีส์เรื่องนั้นได้ และการใช้ภาษาแสดงภาพพจน์พบกลวิธี

การใช้ภาพพจน์แบบอติพจน์มากที่สุด เนื่องจากภาพพจน์แบบอติพจน์คือการใช้คำที่กล่าวเกินจริง ซึ่งการใช้คำอติพจน์จะเป็นการดึงดูดความสนใจจากผู้ชมให้ติดตามเรื่องราวต่อไป ทั้งนี้ชื่อซีรีส์เกาหลีหนึ่งชื่อเรื่องอาจมีกลวิธีการใช้ภาษาเพียงหนึ่งกลวิธีหรือมากกว่าหนึ่งกลวิธี เพื่อที่จะทำให้ชื่อซีรีส์มีความเหมาะสม มีความสมบูรณ์ กล่าวคือการจัดชื่อซีรีส์เกาหลีเป็นการเลือกสรรกลวิธีการใช้คำในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อดึงดูดความสนใจผ่านชื่อเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นการเลือกใช้คำสั้น ๆ กระชับรัด เพื่อไม่ให้ชื่อซีรีส์ยาวจนเกินไป หรือการใช้คำคล้องจองที่ทำให้ชื่อเรื่องมีความไพเราะและเป็นที่ยึดจำ อีกทั้งกลวิธีอื่น ๆ ซึ่งกลวิธีเหล่านี้เป็นการเร้าให้ผู้ชมเกิดความสนใจอยากติดตามเรื่องราวของซีรีส์เกาหลีเรื่องนั้น จากผลการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ วชิรภรณ์ ช่างหัวหน้า และคณะ (2560) ที่ศึกษากลวิธีการตั้งชื่อสารคดีชีวประวัติในคอลัมน์ เรื่องจากปกนิตยสาร ค.คน Magazine กล่าวว่า การตั้งชื่อเรื่องมีกลวิธีที่แตกต่างกันไป ซึ่งแต่ละกลวิธีมีส่วนทำให้ชื่อเรื่องสามารถสื่อความและดึงดูดความสนใจจากผู้อ่านให้ติดตามเรื่องราวได้ กลวิธีทางภาษาที่ทำให้ชื่อเรื่องมีความสละสลวยเกิดสัมผัสจังหวะคล้องจอง สะดุดตา สะดุดใจผู้อ่านอีกด้วย

2. ที่มาของการตั้งชื่อซีรีส์ หมายถึง การใช้รายละเอียดของเรื่องนำมาตั้งเป็นชื่อซีรีส์ เพื่อให้ผู้รับสารได้ทราบถึงรายละเอียดบางส่วนของเรื่องราว พบว่าที่มาของการตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีมีทั้งหมด 6 ลักษณะ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 จำนวนชื่อเรื่องและร้อยละที่มาของการตั้งชื่อซีรีส์เกาหลี

ที่มาของการตั้งชื่อ	จำนวนชื่อเรื่อง	ร้อยละ
ที่มาจากชื่อตัวละครหลัก	16	9.52
ที่มาจากลักษณะของตัวละคร	15	8.94
ที่มาจากแก่นเรื่อง	76	45.23
ที่มาจากความรู้สึกของตัวละคร	36	21.44
ที่มาจากอาชีพของตัวละคร	17	10.11
ที่มาจากสถานที่	8	4.76
รวม	168	100

จากตารางที่ 1 การศึกษาที่มาของการตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีเป็นภาษาไทยในปี 2016 – 2020 จะเห็นได้ว่าซีรีส์เกาหลีพบที่มาของการตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีจากแก่นเรื่องมากที่สุด เนื่องจากการตั้งชื่อจากแก่นเรื่องนั้น จะทำให้ผู้ชมสามารถคาดเดารายละเอียดโดยย่อของเรื่องได้และดึงดูดความสนใจให้ติดตามเรื่องราวต่อไป ส่วนการตั้งชื่อจากสถานที่นั้นมีน้อยที่สุด อาจเป็นเพราะซีรีส์ส่วนใหญ่ไม่ได้ให้มีสถานที่เป็นส่วนหลัก ส่วนเรื่องที่ใช่ชื่อเรื่องเป็นสถานที่แสดงว่าสถานที่นั้นต้องมีความสำคัญกับเนื้อเรื่องมากเกือบทุกเหตุการณ์

ในการตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีควรตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีให้มีความน่าสนใจ โดยอาศัยกลวิธีที่หลากหลาย พร้อมทั้งคำนึงถึงที่มาของเรื่อง เพราะชื่อซีรีส์เกาหลีถือเป็นส่วนประกอบแรกที่ผ่านสายตาสู่ผู้ชมและเป็นตัวกลางในการสื่อสารให้ผู้ชมทราบว่าซีรีส์เกาหลีเรื่องนั้นเป็นซีรีส์ประเภทใด หรือบอกรายละเอียดโดยย่อในเรื่อง เพื่อทำให้ผู้ชมเข้าใจในซีรีส์เรื่องนั้นเป็นเบื้องต้น นอกจากนี้ชื่อซีรีส์เกาหลีจะเป็นสิ่งสำคัญในการดึงดูดความสนใจใคร่รู้ของผู้ชมให้ติดตามเรื่องราวไปจนจบ จะเห็นได้ว่าชื่อซีรีส์เกาหลี

ไม่เพียงแต่ทำหน้าที่ดึงดูดความสนใจจากผู้ชมเพียงเท่านั้น แต่ยังเป็นส่วนสำคัญในการสร้างรายได้ให้กับผู้ผลิต ดังที่ สิทธิกันต์ อุดมและคณะ (2561) ได้ศึกษากลวิธีการใช้ภาษาไทยเพื่อการตั้งชื่อภาพยนตร์อินเดีย กล่าวว่า การใช้เนื้อหาของภาพยนตร์ตัวละคร สถานที่ มาใช้ในการตั้งชื่อนั้น มีความนิยมเป็นอย่างมากในการตั้งชื่อภาพยนตร์อินเดีย เพราะจะแสดงให้เห็นถึงตัวเนื้อหาคร่าว ๆ ของภาพยนตร์เรื่องนั้นได้เป็นอย่างดี และเป็นการปูทางให้กับผู้บริโภคในการเลือกชมภาพยนตร์ให้สามารถตัดสินใจในการชมภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ ได้รวดเร็วมากยิ่งขึ้น และมั่นใจในความสุขที่จะได้รับจากการชมภาพยนตร์เช่นเดียวกับชื่อซีรีส์เกาหลี ดังนั้นการตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีเป็นภาษาไทย จึงเป็นการเรียกร้องความสนใจผู้ชมคนไทย ให้มารับชมเนื้อหาหรือความบันเทิงที่ได้ชื่อลิขสิทธิ์มาเผยแพร่ผ่านทางชื่อซีรีส์เกาหลีที่ตั้งชื่อเป็นภาษาไทยแล้ว ในปัจจุบันซีรีส์เกาหลีได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย ส่งผลให้เกิดการใช้ภาษาในการตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีเป็นภาษาไทย โดยอาศัยที่มาจากรายละเอียดของเรื่องด้วย

สำหรับข้อเสนอแนะในการทำงานวิจัยครั้งต่อไป ผู้สนใจสามารถศึกษาวิธีการใช้ภาษาและที่มาของการตั้งชื่อในสื่อหรือประเด็นอื่น ๆ ได้ เช่น ชื่อรายการโทรทัศน์ ชื่อเพลง ชื่อหนังสือ เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กิตยา แพทย์ศรีวงษ์, กุลยา ไชยหงษา, นวรัตน์ ทวีผล, และกนกวรรณ วารีเขตต์.
(2564). กลวิธีการตั้งชื่อนวนิยายออนไลน์บนเว็บไซต์ Thai Boys love พ.ศ.
2562. วารสารวิชาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์รำไพพรรณี, 2(1),
48-49.
- ธรรณพพร หงษ์ทอง. (2562). กลวิธีการตั้งชื่อภาพยนตร์เป็นภาษาไทยจาก
ภาพยนตร์อเมริกัน. วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร, 7(6), 17-30.
- นลินี ศิริพรไพศาล. (2558). การศึกษาเปรียบเทียบการตั้งชื่อภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์
จีน [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พรพิมล อาชายุทธ. (2561). การถ่ายทอดความหมายของความรักผ่านละครซีรีส์
ชุด Reply [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัย
ธุรกิจบัณฑิตย์.
- วชิรภรณ์ ช่างหัวหน้าและคณะ. (2560). กลวิธีการตั้งชื่อสารคดีชีวิตประวัติในคอลัมน์
เรื่องจากปกนิตยสาร ค.คน Magazine. สักทอง: วารสารมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ (สทมส.), 23(3), 166-174.
- สิทธิกันต์ อุดมและคณะ. (2561). กลวิธีการใช้ภาษาไทยเพื่อการตั้งชื่อภาพยนตร์
อินเดีย. วารสารมนุษยศาสตร์, 10(1), 100-113.
- Bugaboo.TV. (2563). ซีรีส์เกาหลี. <https://www.bugaboo.tv/categories/850>
- Ch3Thailand. (2563). ซีรีส์เกาหลี. <https://www.ch3thailand.com>
- Mono 29. (2563). ซีรีส์เกาหลี. <https://mono29.com/programs/korea-series>
- MThai. (2563). ซีรีส์เกาหลี. <https://tv.mthai.com/series/korea/94706.html>
- Netflix. (2563). ซีรีส์เกาหลีปี 2016 - 2020. <https://www.netflix.com/th>
- PPTV HD. (2563). ซีรีส์เกาหลี. <https://www.pptvhd36.com/programs>
- VIU. (2563). ซีรีส์เกาหลีปี 2016 - 2020. <https://www.viu.com/th/category>

**การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำไทย สำหรับนักศึกษา
ชาวต่างชาติ วิชาเอกภาษาและวัฒนธรรมไทย ชั้นปีที่ 3
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย**
**Development of Thai Writing Skills for Third-Year
Foreign Students Majoring in Language and Culture
Faculty of Humanities, Chiang Rai Rajabhat University**

ปิยมาศ มawangค์*¹

Piyamas Mavong*¹

บทคัดย่อ

การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำไทย สำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติ วิชาเอกภาษาและวัฒนธรรมไทย ชั้นปีที่ 3 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำไทยสำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติ วิชาเอกภาษาและวัฒนธรรมไทย ชั้นปีที่ 3 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำไทย ก่อนและหลังใช้แบบฝึกทักษะสำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติ ชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

* Corresponding author, email: Pmavpng@hotmail.com

¹ อาจารย์, คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

¹ Lecturer, Faculty of Humanities, Chiang Rai Rajabhat University

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ คือ นักศึกษาชาวต่างชาติวิชาเอก ภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย เรียนในรายวิชาภาษาไทยระดับสูง Z0633311 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษา คือ คำยากซึ่งประมวลจากการทดสอบการเขียนสะกดคำในแบบฝึกหัด โดยเฉพาะเรื่องที่เป็นปัญหาในเรื่องคำที่ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา คำพ้องรูป และคำพ้องเสียง รวมทั้งสิ้น 200 คำ

ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงเกิน 80/80 ที่ผู้วิจัยตั้งไว้ และคะแนนหลังเรียนมีผู้เรียนทุกคนทำได้สูงกว่าร้อยละ 30 ของคะแนนเต็มทั้งหมด ดังนั้นเมื่อเฉลยแล้วผู้เรียนสามารถทำคะแนนก่อนเรียนมีค่าคะแนนหลังเรียนจะสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ 7.66 ค่า SD เท่ากับ 5.22

คำสำคัญ: การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำไทย วิชาเอกภาษาและวัฒนธรรมไทย นักศึกษาต่างชาติ

Abstract

The purposes of the development of Thai writing skills for third-year foreign students majoring in Thai language and culture, the Faculty of Humanities, Chiang Rai Rajabhat University, are to

1. To study the effectiveness of the Thai spelling writing skill practice for foreign students, majoring in Thai language and culture at Thai Language and Culture Program, Faculty of Humanities, Chiang Rai Rajabhat University.
2. Compare the results of using the Thai spelling skill practice form before and after using the skill practice form for foreign students majoring

in Thai language and culture at Thai Language and Culture Program, Faculty of Humanities, Chiang Rai Rajabhat University.

The research participants were the foreign students, majoring in Thai language and culture at Thai Language and Culture Program, Faculty of Humanities, Chiang Rai Rajabhat University who studied in the Advanced Thai Language Course Z0633311 in the second semester of the academic year 2020. The content used in the study was the difficult words compiled from the spelling test in the exercises, particularly the problems of misspelling words, homographs, and homophones in a total of 200 words.

The results showed that the efficiency of the created exercises was higher than the 80/80 set by the researcher. The post-test score of the participants was over 30% of the total score. Therefore, the average post-test score of the participants was higher than the pre-test score at 7.66%, and the standard deviation value was 5.22.

Keyword: Development of Thai Writing Skills Major in Thai Language and Culture Foreign Students

บทนำ

วิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่สำคัญและเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ในทุกวิชา เพราะเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทยเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถและประกอบธุรกิจการงานและดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุขและเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนาระบบการคิดวิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพ ให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงถึงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้อนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่ตลอดไป (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

กรมวิชาการ (2554) กล่าวว่า การจัดการศึกษามุ่งเน้นความสำคัญทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ และความรับผิดชอบต่อสังคม เพื่อพัฒนาให้มีความสมดุล โดยยึดหลักสูตรสำคัญที่สุดทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ เน้นการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง นอกจากนั้นในการจัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานได้จัดวิชาภาษาไทยไว้ในกลุ่มแรกเป็นสาระการเรียนรู้ที่สถานศึกษาต้องใช้เป็นหลักในการจัดการเรียนการสอนเพื่อสร้างพื้นฐานความคิดและเป็นกลยุทธ์ในการแก้ปัญหาและวิกฤตของชาติ การที่จะให้นักเรียนเป็นผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาได้ดีนั้นต้องอาศัยการฝึกฝนเป็นสิ่งสำคัญเพื่อให้เกิดทักษะ นอกจากประเด็นที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว จะเห็นว่าภาษาไทยนั้นเป็นวิชาในกลุ่มสาระที่ 1 สาระการเรียนรู้ที่สถานศึกษาต้องใช้เป็นหลักเพื่อสร้างพื้นฐานการคิด การเรียนรู้ และการแก้ปัญหา

การเขียนเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายที่คงทนถาวรเป็นหลักฐานที่ตีความ
ทักษะอื่น เพราะการเขียนจะไม่ลบลือนเหมือนคำพูด การเขียนจึงเป็นเครื่องมือ
สำคัญในการติดต่อระหว่างอดีต ปัจจุบัน ถึงอนาคตได้ตี (จุไร วรรคคีโยธิน, 2523)
การเขียนอย่างมีประสิทธิภาพนั้นผู้เขียนต้องพยายามเขียนให้ผู้อ่าน อ่านได้ชัดเจน
และเข้าใจง่าย ปัจจัยพื้นฐานในการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพคือ การเขียนสะกดคำ
ให้ถูกต้อง ทั้งนี้เพราะถ้าผู้เขียนสามารถเขียนสะกดคำได้โดยไม่ผิดพลาดก็ย่อมทำให้
ผู้อ่านสามารถรับสารได้ตรงตามความหมายและตรงกับความต้องการของผู้เขียน ทั้งนี้
ภาษาไทยได้รับความนิยมจากนักศึกษาชาวต่างชาติมากขึ้น ปัญหาในการเรียนการสอน
วิชาภาษาไทยจึงปรากฏขึ้น นั่นคือปัญหาที่มาจากตัวผู้สอน ผู้เรียน ซึ่งผู้สอนมักจะมี
วิธีการสอนที่ซ้ำซาก น่าเบื่อหน่าย สอนตามคู่มือครู ไม่มีสื่อนวัตกรรมสำหรับการแก้ไข
ปัญหาในการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน ปัญหาที่ยากจะแก้ไขนั่นคือ การเขียน
สะกดคำไทยของนักศึกษาชาวต่างชาติ จากการสังเกตการเรียนการสอนในรายวิชาที่มี
การเขียนสะกดคำไทยของนักศึกษาชาวต่างชาตินั้น ปรากฏว่าการเขียนสะกดคำ
ในภาษาไทยของนักศึกษาเขียนผิด สะกดผิด ไม่เข้าใจคำที่เขียน จนเป็นที่น่าตกใจ
ดั่งอรพรรณ ภิญญูปภาพ (2529) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำเป็นการฝึกทักษะการเขียน
ให้ถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน และจะต้องให้ผู้เขียนเข้าใจ
กระบวนการประสมคำ รู้หลักเกณฑ์ที่จะเรียงอักษรไรคำหนึ่งๆ ให้ได้ความหมาย
ที่ต้องการเพื่อจะนำไปใช้ประโยชน์ในการสื่อสาร ซึ่งการเรียนภาษาไทยเป็นวิชาใน
กลุ่มทักษะที่นักศึกษาจะต้องได้ฝึกฝนบ่อย ๆ จนเกิดทักษะ เกิดความชำนาญทางด้าน
การเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง จึงจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี และไม่เบื่อหน่าย
ต่อการเรียน และปัญหาประการสุดท้ายเกิดจากตัวผู้เรียน คือ พื้นฐานในการเรียนรู้
การรับรู้ หรือในการทำความเข้าใจ ซึ่งผู้เรียนบางส่วนจะมีพื้นฐานในการเรียนรู้ต่ำหรือ
ค่อนข้างต่ำ บางคนเรียนรู้ได้ช้า ทำให้ไม่ค่อยทันเพื่อน อีกทั้งปัจจุบันนี้มีนักศึกษา
ชาวต่างชาติที่เข้ามาเรียนในโปรแกรมวิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะนักศึกษาชาวจีน จึงทำให้มีการจัดรายวิชาต่าง ๆ ให้นักศึกษาได้เรียนรู้ แต่ทั้งนี้ในแต่รายวิชานักศึกษายังเรียนอ่อนคือจะจัดเด็กให้เรียนคละความสามารถกัน การจัดห้องเรียนลักษณะเช่นนี้จึงส่งผลให้ผู้เรียนในกลุ่มที่เรียนอ่อนอยู่แล้วจะไม่สามารถบรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ผู้สอนตั้งไว้ในรายวิชาภาษาไทยระดับสูง Z0633311 เป็นวิชาที่บรรจุไว้ในหลักสูตรของโปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ซึ่งรายวิชานี้ นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ต้องเรียนในแผนการเรียนภาคเรียนที่ 2 ซึ่งเป็นนักศึกษาจีนที่มีระยะเวลาในการเรียนในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายเป็นเวลา 4 ปี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาในรายวิชาภาษาไทยระดับสูง Z0633311 นั้น ประกอบด้วยเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่อง การอ่าน การเขียน ลักษณะทั่วไปของภาษาไทยที่อยู่ในระดับสูง ปัญหาของนักศึกษาจีนที่เรียนในรายวิชานี้ พบว่านักศึกษาเขียนสะกดคำภาษาไทยผิดความสามารถในการเรียนรู้ในรายวิชานี้จึงค่อนข้างช้า เพราะนักศึกษามีหลากหลายในด้านการเรียนรู้นั้นคือ อ่อน ปานกลาง เก่ง สังเกตได้จากผลการทดสอบก่อนเรียน และแบบฝึกหัดที่ผู้สอนมอบหมายให้ทำในแต่ละคาบเรียน ตัวอย่างที่พบคือเขียนสะกดคำ การ จะสะกดเป็น กาน/ โทษ จะสะกดเป็น โทด/ รองเท้า จะสะกดเป็น ร้องเท้าเนื่องจากการเขียนนั้นต้องเข้าใจพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์และตัวสะกดด้วย

ซึ่งหากนักศึกษามีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาของ การเขียนสะกดคำดังกล่าว จะสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการเรียนของนักศึกษาในรายวิชาอื่น ๆ เพื่อเป็นการส่งเสริมความรู้พื้นฐานในการเรียนระดับชั้นต่อไปที่สูงขึ้น และนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันให้เกิดประโยชน์ได้ คือการทำงาน การประกอบอาชีพของนักศึกษาในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำไทยสำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติ วิชาเอกภาษาและวัฒนธรรมไทย ชั้นปีที่ 3 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำไทยก่อนและหลังใช้แบบฝึกทักษะสำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติ ชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

ทบทวนวรรณกรรม

สมลักษณ์ สุวรรณวงศ์ (2550) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ และแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำยาก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลปรากฏว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำยากที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าเท่ากับ 86.33/87.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำยากที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

บัณฑิตา แจ้งจบ (2545) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนสะกดคำในมาตราตัวสะกดที่มีพยัญชนะใช้หลายตัว สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนสะกดคำในมาตราตัวสะกดที่มีพยัญชนะใช้หลายตัวที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 84.52/83.60 แสดงว่าแบบฝึกการเขียนสะกดคำที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยแบบฝึกเสริมทักษะ การเขียนสะกดคำในมาตราที่มีพยัญชนะใช้หลายตัว สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิวัฒน์ ประสานสุข (2541) ได้ศึกษาการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการใช้ภาษาไทยด้านการอ่าน การเขียนคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนหลังการฝึกสูงกว่าก่อนการได้รับการฝึก แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศุภดา ลัด สิทธิประเสริฐ (2536) ได้ศึกษาการใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนคำภาษาไทยพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่าชุดฝึกสามารถพัฒนาความรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นอย่างน่าพอใจ โดยมีคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพฤติกรรมของนักเรียนตามชุดฝึก พบว่า นักเรียนให้ความสนใจตั้งใจและให้ความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมเป็นรายบุคคล

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำสรุปได้ว่า การเขียนสะกดคำไทยเป็นพื้นฐานของการเขียนที่ต้องฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ในการสอนการเขียนสะกดคำจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนต้องให้โอกาสผู้เรียนได้ฝึกทักษะอย่างสม่ำเสมอ ด้วยเทคนิคต่างๆ เช่น การให้ทำแบบฝึกหัดต่าง ๆ การทำแบบฝึกทักษะด้านการเขียนสะกดคำไทย จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะด้านการเขียนสะกดคำไทย เกิดความสนใจในการเรียน มีความสนุกสนานเพลิดเพลินกับการเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดีขึ้น

วิธีการวิจัย

วิธีการในการหาประชากรซึ่งมีทั้งหมดจำนวน 1 ห้องเรียน 35 คนนั้น คือในชั้นเรียน มีการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาไทยระดับสูง ผู้สอนให้นักศึกษาเขียนสะกดคำไทย ข้อความ ประโยค ทีละคน ในรายวิชานี้จะต้องฝึกเขียนทุกครั้งเมื่อมีการเรียนการสอน และทดสอบเก็บคะแนนทุกครั้งเพื่อกระตุ้นให้นักศึกษามีความอยากเรียนรู้มากขึ้น ทั้งนี้ในการเขียน ผู้สอนจะจับประเด็นในเรื่องของการเขียนสะกดคำไทยให้มากที่สุดมีนักศึกษาจำนวนดังกล่าวที่มีการเขียนคำอ่อน ปานกลาง เก่ง สังกัดได้จาก มคอ.5 ในคะแนนและระดับผลการเรียนของนักศึกษาจะลดหลั่นกันไป

1. กลุ่มประชากร

กลุ่มประชากรที่ใช้เป็นนักศึกษาชาวต่างชาติ วิชาเอกภาษาและวัฒนธรรมไทย โปรแกรมมิวสิกวิทยาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงราย ชั้นปีที่ 3 จำนวน 35 คน ที่เรียนในรายวิชาภาษาไทยระดับสูง (Z0633311)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาดังนี้

2.1 การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาทักษะการเขียนคำไทยโดยใช้แบบฝึกทักษะวิชาภาษาไทย เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนสะกดคำไทยก่อนและหลังใช้แบบฝึกทักษะสำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติ ชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ซึ่งประมวลจากการทดสอบการเขียนคำไทยในแบบฝึกหัด โดยเฉพาะเรื่องที่พบปัญหา แบ่งออกเป็น 3 ชุด คือ คำพ้องรูป คำพ้องเสียง และตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา รวม 200 คำ ชุดฝึกแต่ละชุดจะแตกต่างกันทั้งคำ และจำนวนคำ

2.2 การเขียนคำ สะกดคำพ้องรูป คำพ้องเสียง และตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา รวมทั้งสิ้นจำนวน 200 คำ โดยการสร้างโจทย์ให้เขียนตามคำบอกวันละ 10 คำ ใช้เวลาทำการหาคำ 5 นาทีก่อนทำการเรียนการสอนเต็มชั่วโมง แต่ละคาบเรียนมีแบบฝึกหัดให้ทำ และผู้สอนมอบการบ้านให้

2.3 หาความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สูตรของ นพพร ณะชัยจันทร์ (2552) ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนที่ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนให้

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ได้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 ชี้แจงให้ผู้เรียนทราบเกี่ยวกับวิธีการเรียน บทบาทของผู้เรียน จุดประสงค์ของการเรียนและวิธีการประเมินผลการเรียน

3.2 ให้ผู้เรียนทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 30 ข้อ ใช้เวลา 1 ชั่วโมง

3.3 ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะ จำนวน 10 กิจกรรม โดยใช้เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 20 ชั่วโมง

3.4 ทำการทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับหลังเรียนแต่เป็นชุดเดียวกันกับฉบับก่อนเรียน จำนวน 30 ข้อ ใช้เวลา 1 ชั่วโมง

3.5 นำคำตอบของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาตรวจให้คะแนนแล้วนำไปวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ

ผลการวิจัย

จากการวิจัยในครั้งนี้ สามารถสรุปผลการศึกษา ได้ดังนี้

1. ผลของประสิทธิภาพรวมของแบบฝึกเสริมทักษะ เรื่องการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำไทย สำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติ วิชาเอกภาษาและวัฒนธรรมไทย ชั้นปีที่ 3 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มีประสิทธิภาพสูงกว่า 80/80 คือ ผลของการทำแบบทดสอบก่อนเรียน และผลของการทำแบบทดสอบหลังเรียน ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ สามารถนำไปใช้เป็นสื่อการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาไทยระดับสูงสำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติได้

2. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน การจัดการเรียนรู้ เรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนคำไทย สำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติ วิชาเอกภาษาและวัฒนธรรมไทย ชั้นปีที่ 3 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แล้วนำคะแนนจากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้มาหาค่าร้อยละพบว่านักศึกษามีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

สรุปผลและอภิปรายผล

จากผลการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ เรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำไทย สำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติวิชาเอกภาษาและวัฒนธรรมไทย ชั้นปีที่ 3 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย พบว่ามีประเด็นที่ควรอภิปราย ดังนี้

1. ประสิทธิภาพรวมของแบบฝึกเสริมทักษะ เรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำไทยสำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติ วิชาเอกภาษาและวัฒนธรรมไทย ชั้นปีที่ 3 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ สามารถนำไปใช้เป็นสื่อในการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ เรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำไทย สำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติ วิชาเอกภาษาและวัฒนธรรมไทย ชั้นปีที่ 3 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายได้เนื่องมาจากกระบวนการสร้างชุดฝึก ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พร้อมทั้งศึกษาคำที่หาได้จากหนังสือพิมพ์ หนังสือการอ่าน การเขียนภาษาไทย ลักษณะภาษาไทย หลักภาษาไทย แต่ละฉบับนำมาให้นักศึกษฝึกใช้คำ ศึกษาเทคนิควิธีการสร้างและการพัฒนาชุดฝึกกิจกรรม รวมถึงความหมาย ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ประเภท ขั้นตอนการสร้างแบบฝึกทักษะ และการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมต่างๆ โดยผู้วิจัยได้มีการพัฒนาปรับปรุงนวัตกรรม นอกจากนี้ในกิจกรรมได้ให้นักศึกษาได้ค้นคว้า ทำความเข้าใจด้วยตนเอง ทำให้นักศึกษาเข้าใจในเนื้อหามากขึ้น และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งสอดคล้องกับสฤภาวดี เรืองชัยภูมิ, เรขา อรัณวงศ์ และวชิระ วิชุกรนนท์ (2555) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมเกมฝึกการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนผืนสหราษฎร์พัฒนา จำนวน 20 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 ใช้เวลาสอน 16 ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมเกมฝึกการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีความเหมาะสมในระดับมาก และมีประสิทธิภาพ 80.51/80.17 โดยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการเขียนสะกดคำภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการศึกษาของศกลวรรณ นภาพร, ฤทธิชัย อ่อนมิ่ง และนฤมล ศิริวงษ์ (2554) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมเสริมทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่าชุดกิจกรรมเสริมทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในระดับดี และมีประสิทธิภาพ 87.29/83.95 และมีคุณภาพด้านเนื้อหาอยู่ในระดับดีมาก มีระดับคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 4.64 มีคุณภาพด้านเทคโนโลยีการศึกษาอยู่ในระดับดี และมีคะแนนเฉลี่ย 4.33 โดยนักเรียนมีความสามารถทางการอ่านเชิงวิเคราะห์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

2. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน การจัดการเรียนรู้เรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำไทย สำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติ วิชาเอกภาษาและวัฒนธรรมไทย ชั้นปีที่ 3 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แล้วนำคะแนนจากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้มาหาค่าร้อยละพบว่า นักศึกษามีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 เนื่องจากการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยแบบฝึกทักษะ ได้ให้นักศึกษาได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเอง ทำกิจกรรมจากบัตรคำ การเติมคำ อ่านเขียนสะกดคำ ซึ่งจะอธิบายเกี่ยวกับความหมาย การฝึกเขียนคำ และข้อสังเกต เพื่อทบทวนและง่ายต่อการเข้าใจ บัตรกิจกรรมก็มีคำที่หลากหลาย น่าสนใจ มีความสอดคล้องกับพัฒนาการของช่วงนักศึกษา และตรงตามเนื้อหาในรายวิชาภาษาไทยระดับสูง ทำให้นักศึกษาได้ศึกษาค้นคว้า ทำความเข้าใจด้วยตนเอง เปิดโอกาสให้นักศึกษาสืบค้นข้อมูลหรือหาความรู้ด้วยตนเอง ส่งเสริมให้คิดและแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ทำให้เข้าใจในเนื้อหามากขึ้น และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ ดังสุริยวรรณ เสถียรสุคนธ์ (2554) พบผลการวิจัยในส่วนของผู้เรียนที่เป็นนักศึกษาชาวจีนมีทัศนคติต่อการเรียนการสอนภาษาไทยว่าเป็นการสอนแบบบรรยายและฝึกปฏิบัติในห้องเรียนโดยเน้นการใช้ทักษะ 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน อย่างสัมพันธ์กัน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนเป็นไปอย่างใกล้ชิด มีการให้ความรู้ทั้งด้านภาษาและวัฒนธรรมควบคู่กันไปด้วย ในประเด็นปัญหาการสอนผู้เรียนเห็นว่าทั้งผู้สอนและนักศึกษาชาวจีนมีความรู้ความสามารถและความรับผิดชอบต่างกัน ขาดสื่อการสอนที่ทันสมัย ขาดตำราหรือเอกสารที่เหมาะสม ดังนั้นแนวทางแก้ไขจึงควรเน้นการเตรียมความพร้อมในทุกด้านและทางสถาบันต้นสังกัดควรมีการประเมินคุณภาพอย่างเข้มงวดและเป็นระบบชัดเจน

จากผลการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ผู้วิจัยทราบว่าแบบฝึกเสริมทักษะ เรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำไทยสำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติ วิชาเอกภาษาและวัฒนธรรมไทย ชั้นปีที่ 3 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ได้ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ การใช้คำในรายวิชาดังกล่าว ให้ความสามารถในการเรียนรู้ในรายวิชานี้ดีขึ้น แสดงให้เห็นว่าแบบฝึกทักษะดังกล่าว มีความเหมาะสมกับเนื้อหาการเรียนรู้ โดยเฉพาะสาระหลักการใช้ภาษาไทย

การฝึกเขียนสะกดคำไทย การค้นคว้าหาคำภาษาไทย ซึ่งต้องอาศัยการฝึกฝนบ่อย ๆ จนเกิดความชำนาญ อีกทั้งผลของการวิจัยในด้านต่าง ๆ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนหลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะนี้ หลังเรียนซึ่งสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2538). **คู่มือการประเมินคุณภาพการศึกษา**.
คุรุสภาลาดพร้าว.
- กำชัย ทองหล่อ. (2545). **หลักภาษาไทย**. รวมสาส์น.
- บรรจบ พันธุมธา. (2556). **ลักษณะภาษาไทย** (พิมพ์ครั้งที่ 20). สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- บัณฑิตา แจ้งจบ. (2545). **การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการเขียน สกกดคำ ในมาตรา
ตัวสะกดที่มีพยัญชนะใช้หลายตัวสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**
[วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- วิวัฒน์ ประสานสุข. (2541). **การใช้แบบฝึกเสริมทักษะสำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษา ปีที่ 4** [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต].
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศกวรรณ นภาพร, ฤทธิชัย อ่อนมิ่ง, และ นฤมล ศิระวงษ์. (2554). **การพัฒนาชุด
กิจกรรมเสริมทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.**
วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์, 5(3), 91-97.
- ศุภดา ลัด สิริประเสริฐ. (2536). **การใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนคำภาษาไทยพื้นฐาน
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1** [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต].
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศุภวัฒน์ ชื่นชอบ. (2524). **การสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษา**. ภาควิชา
ประถมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สนธิ สัตโยภาส. (2532). **การสอนภาษาไทยแก่เด็กประถมศึกษา**. บรรณกิจเทรดดิ้ง.

- สมลักษณ์ สุวรรณวงศ์. (2550). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้และแบบฝึกทักษะ การเขียนสะกดคำยาก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลศรีวิไล สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองคาย เขต 3 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สุจิต เพียรชอบ และ สายใจ. (2538). วิธีสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุทัศน์ คล้ายสุวรรณ. (2550). ภาษาไทยเพื่อการพัฒนาวิชาชีพ [เอกสารไม่ได้ตีพิมพ์]. คณะมนุษยศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- สุภาวดี เรืองชัยภูมิ, रेखा อรุณวงศ์, และ วชิระ วิชุนันท์. (2556). การพัฒนาชุดกิจกรรมเกมฝึกการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร, 19(1), 141-152.
- สุรียัวรรณ เสถียรสุนทร. (2554). การสอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาชาวจีน สภาวปัญหาและแนวทางแก้ไข. วารสารมนุษยศาสตร์, 18(1), 134-138.
- อัจฉรา ชิวพันธ์. (2546). ศิลปะการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยระดับประถมศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2). เมนพับลิชชิง.

การศึกษาความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการฝึก
ประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษาชั้นปีที่ 4
หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

A Study of Stakeholders Needs in 4th Year Internship
Students of Bachelor of Arts, English Major,
Chiang Rai Rajabhat University

เมษธิดา วงศ์ทางสวัสดิ์*¹

Mesathida Vongtangswad*¹

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย 2) เพื่อได้ข้อเสนอแนะในการพัฒนาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย โดยกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือสถานประกอบการ นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพชั้นปีที่ 4 และอาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัย

* Corresponding author, e-mail: mesathida.von@crru.ac.th

¹ อาจารย์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

¹ Lecturer, Faculty of Humanities, Chiang Rai Rajabhat University

ราชภัฏเชียงราย เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือ แบบประเมินความพึงพอใจ และการสัมภาษณ์ ซึ่งวิเคราะห์ข้อมูลโดยกรอบทฤษฎีภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะและการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็น

ผลการศึกษาพบว่า ควรมีการเสริมสร้างและพัฒนาความมั่นใจ ความกล้า แสดงออก กล้าตัดสินใจ และความเป็นผู้นำให้กับนักศึกษาให้พร้อมก่อนการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ในด้านทักษะภาษาอังกฤษด้านการฟังและการพูดมีความจำเป็นมากที่สุด ในสถานประกอบการ ส่วนการพัฒนาหลักสูตรควรเชิญตัวแทนจากหน่วยงานในด้านต่าง ๆ ตัวแทนศิษย์เก่าและศิษย์ปัจจุบันในหลักสูตรมาให้คำแนะนำในการออกแบบหลักสูตรเพื่อให้ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน ควรจัดการเรียนการสอนที่เน้นการปฏิบัติและเอื้อต่อการพัฒนาทักษะที่จำเป็นต่อการออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพ รวมไปถึงควรลดกิจกรรมอื่น ๆ ที่เบียดบังเวลาเรียนของนักศึกษาลง

คำสำคัญ: ความต้องการจำเป็น ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย การฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

Abstract

The study aimed to 1) identify the stakeholder needs in fourth-year-internship students of Bachelor of Arts, English major, Chiang Rai Rajabhat University, 2) get comments and suggestions to improve the internship program of the Bachelor of Arts, English major, Chiang Rai Rajabhat.

The study participants were the representatives from their workplaces: fourth-year-internship students and lecturers in the English curriculum. The instruments used in this study were questionnaires and interviews. The data were analyzed using the English for Specific Purposes (ESP) theory and Needs Analysis (NA).

The findings revealed that the students should be trained before starting the internship to improve confidence, self-esteem, decision-making, and leadership. In addition, English listening and speaking skills were the two most essential skills in workplaces. However, to improve the English curriculum, we should invite representatives from workplaces, alumni, and students to give suggestions and design the curriculum based on the needs of the labor market. The curriculum should focus on practicing the necessary skills for the internship and reducing other unnecessary activities.

Keywords: The Needs Stakeholders Internship

บทนำ

เนื่องด้วยปรัชญาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ปีพุทธศักราช 2560 ได้มุ่งเน้นการผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถทางวิชาการ ด้านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการประกอบอาชีพ เข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา มีคุณธรรมและจริยธรรม มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์แสวงหาความรู้ด้วยตนเองและนำความรู้ไปใช้ในการพัฒนาท้องถิ่น สังคม และประเทศชาติได้ อีกทั้งหลักสูตรนี้ได้พัฒนาขึ้นมารองรับความสนใจของผู้ที่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารการประกอบอาชีพและตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงานซึ่งจะเห็นได้ว่าหลักสูตรนี้ถูกสร้างขึ้นมาจากเน้นการนำภาษาอังกฤษไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ

จากประสบการณ์การนิเทศงานในปีพ.ศ. 2564 ที่ผ่านมาและจากการสนทนากับสถานประกอบการต่าง ๆ ที่นักศึกษาได้ไปฝึกวิชาชีพนั้น ผู้ประกอบการต่าง ๆ ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพการทำงานของนักศึกษาและทักษะ

ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทำงานนั้นพบว่า นักศึกษาไม่ค่อยกล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษและใช้เวลาในการเรียนรู้งานค่อนข้างช้าซึ่งอาจจะเป็นเพราะนักศึกษาไม่เคยได้ฝึกอบรมเรียนรู้งานในสถานที่จริงหรือฝึกใช้ภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติบ่อย ๆ จึงทำให้นักศึกษาขาดทักษะเหล่านี้ และจากการที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องของทัททริยา เรือนคำ และ ยุทธศักดิ์ ชื่นใจชน (2559) และ อลิษา วิชัยดิษฐ์ (2557) ที่ได้ทำการสำรวจการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะและเกี่ยวกับการวิเคราะห์ความต้องการทางภาษาอังกฤษ จึงได้นำงานวิจัยดังกล่าวมาประยุกต์เป็นงานวิจัยฉบับนี้เพื่อหาความต้องการผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ในหลักสูตรดังกล่าว

อย่างไรก็ตามทัศนคติจากตัวแทนของสถานประกอบการเป็นสิ่งสำคัญในการที่ทำให้ผู้วิจัยหรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งในฐานะผู้รับผิดชอบหลักสูตรเกิดความสนใจในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรนี้ให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและสถานประกอบการซึ่งนับเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียโดยตรงกับหลักสูตร ไม่ว่าจะเป็นในส่วนของนักศึกษา อาจารย์ผู้สอนตลอดจนผู้ใช้บัณฑิต ให้สอดคล้องกับปรัชญาและวัตถุประสงค์ของหลักสูตรที่ได้ปรับปรุงขึ้นมาเพื่อรองรับการขยายตัวทางเศรษฐกิจในชุมชน และในท้องถิ่น ให้เป็นบัณฑิตที่มีองค์ความรู้และทักษะทางปัญญาตามสาขาที่เรียนซึ่งเป็นไปตามนโยบายและวิสัยทัศน์ของมหาวิทยาลัย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
2. เพื่อได้ข้อเสนอแนะในการพัฒนาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

จากวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังกล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้ทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และใช้แนวคิดทฤษฎีเพื่อเป็นกรอบในการวิเคราะห์ 2 แนวคิดด้วยกัน ได้แก่ แนวคิดภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) และ การวิเคราะห์ความต้องการจำเป็น (Needs Analysis)

ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความหมายของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (English for Specific Purposes: ESP)

แมคเคย์และเมาท์ฟอร์ด (Mackay and Mountford, 1978) ได้กล่าวถึงความหมายโดยทั่วไปของคำว่า “ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ” ว่าหมายถึงการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดมุ่งหมายใดจุดมุ่งหมายหนึ่งโดยคำนึงถึงการเอาไปใช้เป็นสิ่งสำคัญ จนกระทั่งในปี 1988 ดับลีย์ อีวานส์ และ เซนทจอห์น (Dudley-evans and St. Johns, 1998) ได้พยายามรวบรวมคำอธิบายลักษณะของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ โดยได้รวบรวมลักษณะเฉพาะที่สำคัญและสรุปได้ 3 ลักษณะ ดังนี้

1) ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) คือ การอธิบายถึงความต้องการในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน

2) ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) คือ การเน้นในเรื่องวิธีการฝึกฝนและการทำกิจกรรมให้แก่ผู้เรียน

3) ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) คือ การมุ่งเน้นในเรื่องภาษา ทักษะ การบรรยาย และ ประเภทของการทำกิจกรรมอย่างเหมาะสม

ทั้งนี้เช่นเดียวกับ ESP ในการอธิบายของ ฮัทชินสัน และ วอร์เตอร์ (Hutchinson and Waters, 1989) ที่ได้กล่าวถึงภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่าเป็นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถและทักษะทางภาษา อันนำไปใช้ในการประกอบอาชีพที่เฉพาะเจาะจง ดังนั้นหลักสูตร

จึงต้องมีวัตถุประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหาที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนเป็นหลัก ซึ่งโรบินสัน (Robinson, 1991) ได้กล่าวถึงภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะในแง่มุมมองของผู้เรียนภาษาอังกฤษว่านักเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้มีความสนใจในการเรียนรู้ภาษาหรือวัฒนธรรมภาษาอังกฤษ แต่เขาต้องการภาษาอังกฤษไปเพื่อการเรียนหรือการทำงาน ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าบทบาทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะได้ช่วยให้ผู้เรียนรู้ภาษาได้สร้างความต้องการเกิดขึ้นเพื่อที่จะนำภาษานั้นไปใช้ในการพูดคุยสอบถามในสาขาอาชีพ หรือแม้กระทั่งในที่ทำงาน และโรบินสัน (Robinson, 1991) ได้ให้คำจำกัดความอีกว่าภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั้นเป็นการศึกษาความรู้ซึ่งมี 3 ด้าน ได้แก่ ด้านภาษา ด้านการเรียนการสอน และความสนใจและความต้องการของผู้เรียนในการนำไปใช้

จากการอธิบายแนวคิดทฤษฎีที่กล่าวมาข้างต้น สามารถเจาะจงได้ว่าการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ได้เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ในการฝึกประสบการณ์นักศึกษาเพื่อใช้ในหลักสูตรในสาขาวิชาภาษาอังกฤษโดยตรง เพราะสถานที่ที่นักศึกษาได้ออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพนั้นต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ดังนั้นการเตรียมความพร้อมด้านทักษะทางภาษาอังกฤษจึงเป็นเรื่องที่ต้องคำนึง

2. การวิเคราะห์ความต้องการจำเป็น

การประเมินความต้องการจำเป็น นั้นโดยส่วนใหญ่แล้วคือการระบุถึงความต้องการนั่นเอง ซึ่ง อัลท์สโกลด์และวัตกินส์ (Altschuld and Watkins, 2014) ได้กล่าวว่า การอธิบายความต้องการจำเป็นนั้นต้องพิจารณาเงื่อนไขปัจจัย 2 ประการคือ สภาพการณ์ปัจจุบัน และสภาพการณ์ที่ควรจะเป็นในอนาคต ซึ่งทั้งสองปัจจัยนี้จะช่วยให้ไปสืบเสาะและค้นคว้าเพื่อเปรียบเทียบถึงสิ่งที่มีในปัจจุบันขณะนี้ และสิ่งที่เราต้องการจะมีในอนาคต

แกรนท์ (Grant, 2002) ได้อธิบายถึงการประเมินความต้องการในการเรียนรู้ (Learning needs assessment) สามารถทำได้ โดยที่จะต้องระบุวัตถุประสงค์ และควรที่จะกำหนดวิธีที่ใช้เพื่อการสืบค้นและตรวจสอบ

อย่างไรก็ตาม บัสเทิร์คเมน (Basturkmen, 2010) กล่าวว่าการศึกษาอัตลักษณ์ทางภาษาและทักษะนั้น หากกล่าวถึงบริบทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) กระบวนการเหล่านี้จะเรียกว่า การวิเคราะห์ความต้องการ โดยคาลิด (Khalid, 2016) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า การวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นในแบบนี้ จะเป็นการนำทัศนคติของผู้เรียน ผู้สอน ผู้ประกอบการหรือพนักงานองค์กรต่าง ๆ รวบรวมและทำเป็นข้อมูลความต้องการพื้นฐานในหลักสูตรภาษาอังกฤษ ซึ่งการวิเคราะห์แบบนี้จะเป็นประโยชน์ในการปรับเปลี่ยน ออกแบบ และปรับปรุงหลักสูตรเนื่องมาจากความต้องการเฉพาะของผู้เรียนและเหตุการณ์เฉพาะอย่างมีระบบ โดยสิ่งแรกและสิ่งที่สำคัญที่สุดคือผู้สอนต้องสามารถทราบความต้องการของผู้เรียนและออกแบบหลักสูตรให้ผู้เรียนเหล่านั้น

มันบี (Munby, 1978) ได้กล่าวว่าการศึกษาวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นสามารถช่วยประเมินสิ่งที่มีอยู่ในหลักสูตร และทำให้พบในสิ่งที่ขาดซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงเพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียนและในขณะเดียวกันก็เป็นการเปลี่ยนแปลงที่ผู้สอนยอมรับ

ในการสร้างหรือออกแบบหลักสูตรการเรียนการสอนนั้น การวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นถือเป็นการตั้งสมมติฐานขั้นพื้นฐานในการพัฒนาปรับปรุงหลักสูตรทางการศึกษาต่าง ๆ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ซึ่งจะนำไปสู่ผลลัพธ์ และจุดมุ่งหมายที่ได้คาดการณ์ไว้ (Richards, 2001) นูแนน (Nunan, 1999) กล่าวว่าขั้นตอนแรกในการออกแบบแผนการสอนและหลักสูตรนั้นคือ การวิเคราะห์ความสามารถทางภาษา ข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้เรียนและความเชื่อเกี่ยวกับ

กระบวนการการเรียนการสอนหรือทุกสิ่งที่กล่าวมา ซึ่งจะทำให้การวางแผนการเรียน การสอนและหลักสูตรบรรลุวัตถุประสงค์และเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้นำแนวคิดเรื่องการวิเคราะห์ความต้องการ จำเป็นเป็นหัวใจหลักในการวิจัยเนื่องจากเป็นการศึกษาเรื่องความต้องการของผู้มีส่วนได้ ส่วนเสียต่อการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 กล่าวคือ นักศึกษา สถานประกอบการ และอาจารย์ เป็นต้น

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ญาติา ชาวาลกุล นภกมล ชะนะ และลัทธิพร จันทองกลาง (2561) ได้ทำการศึกษาความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย คือ มหาบัณฑิต ผู้ใช้มหาบัณฑิต ผู้ใช้มหาบัณฑิตเป้าหมายในบริษัทเอกชน ผู้สอนรายวิชา และนักศึกษาปัจจุบัน ต่อคุณลักษณะมหาบัณฑิตอันพึงประสงค์ของหลักสูตรสถาปัตยกรรมศาสดรมหา บัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบอุตสาหกรรม โดยได้เก็บข้อมูลของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยการสอบถาม สทนทนากลุ่ม และสัมภาษณ์ ซึ่งผลของงานวิจัยพบว่าคุณลักษณะ มหาบัณฑิตอันพึงประสงค์ 4 เรื่องที่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียระบุตรงกันเกี่ยวข้องกับการคิด เชิงการวิจัยคือ การคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ สู่การสรุปความต้องการในการออกแบบ ในส่วนของความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและ มหาบัณฑิตของหลักสูตรฯ เรียงลำดับตามความพึงพอใจมากที่สุดคือ ผู้ใช้มหาบัณฑิต มหาบัณฑิต และผู้สอนรายวิชา

ในงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) ของทัตทริยา เรือนคำ และ ยุทธศักดิ์ ชื่นใจชน (2559) ได้ทำการสำรวจการรับรู้การเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะของวิทยาลัยพณิชยการบึงพระพิบูลย์โลกโดย พบว่าความต้องการ เรียนของผู้เรียน คือ สื่อและวิธีการสอนที่เหมาะสม แรงจูงใจในการเรียนของผู้เรียน ทักษะ ความสามารถในการเรียนของผู้เรียน และความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาของผู้สอน ในขณะที่ผู้สอนให้ความสำคัญกับสื่อและวิธีการสอนที่เหมาะสมกับความต้องการของ

ผู้เรียน ความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาของผู้สอน ทักษะความสามารถในการเรียนของ
ผู้เรียน ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ของผู้สอน

อลิษา วิชัยดิษฐ์ (2557) ทำการศึกษาการวิเคราะห์ความต้องการทางด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษด้วยวจาของมัคคุเทศก์ชาวไทย ซึ่งผลการวิจัยพบว่า มัคคุเทศก์มีความต้องการในด้านทักษะการพูด ดังนี้ การกล่าวบทสนทนาทั่วไป การใช้คำศัพท์ทั่วไป การใช้สำนวนภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง การใช้คำศัพท์เฉพาะทาง ซึ่งนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติได้มีความเห็นคล้ายกับมัคคุเทศก์ชาวไทย เรื่องการใช้คำศัพท์เฉพาะทางและการใช้สำนวนภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง สำหรับความต้องการในด้านทักษะการฟัง มัคคุเทศก์มีความต้องการในด้านการเข้าใจสำเนียงภาษาอังกฤษที่หลากหลาย การฟังบทสนทนาทั่วไป การคาดเดาคำศัพท์ที่ไม่รู้ และเช่นเดียวกับนักท่องเที่ยวต่างชาติมีความเห็นในเรื่องการคาดเดาคำศัพท์ที่ไม่รู้ และการเข้าใจสำเนียงภาษาอังกฤษที่หลากหลาย แต่อย่างไรก็ตามงานวิจัยนี้ยังพบว่าชาวต่างชาติพิจารณาเรื่องการใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และการเข้าใจด้านวัฒนธรรมระหว่างประเทศเป็นทักษะที่ขาดลำดับต้นของมัคคุเทศก์ชาวไทย ในขณะที่มัคคุเทศก์ชาวไทยพิจารณาให้เป็นทักษะที่ขาดลำดับท้าย

วิธีการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ได้เริ่มกระบวนการในการดำเนินการวิจัย โดยเริ่มจากการศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ในปัจจุบัน อันได้แก่ หลักสูตรภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2560 เพื่อให้ผู้วิจัยได้เห็นภาพรวมของหลักสูตร และประเด็นที่จะสามารถนำมาวิเคราะห์เพื่อสร้างเป็นแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ได้ต่อไป

หลังจากที่ผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์หลักสูตรแล้ว จึงได้รวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามความพึงพอใจจากหลักสูตรภาษาอังกฤษ ศิลปศาสตรบัณฑิต ปี 2562

มาวิเคราะห์ ซึ่งแบบสอบถามดังกล่าวเป็นแบบสอบถามแบบมีโครงสร้าง และแบบสัมภาษณ์ โดยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 3 กลุ่ม คือกลุ่มสถานประกอบการที่นักศึกษาได้เข้าไปฝึกประสบการณ์วิชาชีพ กลุ่มนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพชั้นปีที่ 4 และกลุ่มอาจารย์ประจำหลักสูตร โดยได้สุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์เพื่อทำความเข้าใจความคิด มุมมอง ข้อเสนอแนะของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของผู้ให้ข้อมูลในแต่ละกลุ่มดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) สถานประกอบการจำนวน 74 แห่ง สัมภาษณ์ 8 คน

2) นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายจำนวน 125 คน สัมภาษณ์ 10 คน

3) อาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 4 คน

ในส่วน of สถานประกอบการ ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลแบบสอบถามความพึงพอใจ ผู้ใช้ นักศึกษาฝึกวิชาชีพจากผู้ประกอบการทั้งหมด 74 แห่ง และได้แบ่งประเภทหน่วยงานออกเป็น 9 ประเภท ดังต่อไปนี้ 1) โรงเรียนต่าง ๆ 2) หน่วยงานราชการ 3) ธุรกิจการโรงแรมและที่พักในจังหวัดอื่นๆ 4) องค์กรสาธารณประโยชน์ (NGOs) 5) หน่วยงานด้านการบิน 6) ธุรกิจการท่องเที่ยวและบริษัทท่องเที่ยว 7) ธุรกิจการโรงแรมและที่พักริมทะเล 8) ธุรกิจการโรงแรมและที่พักในจังหวัดเชียงราย 9) หน่วยงานด้านอื่น ๆ และใช้คำถามแบบปลายเปิดในการสัมภาษณ์ตัวแทนจำนวน 8 แห่ง

ในส่วน of นักศึกษาประสบการณ์วิชาชีพ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลความพึงพอใจ of นักศึกษาในหลักสูตรมาจากผลสรุปการดำเนินงานหลักสูตรศิลปศาสตรภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2562 ซึ่งมีนักศึกษาตอบแบบสอบถามจำนวน 125 คน และใช้คำถามแบบปลายเปิดในการสัมภาษณ์ตัวแทนจำนวน 10 คน

นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ ผลสรุปการดำเนินงานหลักสูตรภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2562 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย จำนวน 125 คน และใช้คำถามแบบปลายเปิดในการสัมภาษณ์ตัวแทนจำนวน 10 คน

ในส่วนของอาจารย์ผู้สอน ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลแบบสอบถามความพึงพอใจ อาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ และใช้คำถามแบบปลายเปิดในการสัมภาษณ์ตัวแทนจำนวน 4 คน

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามการประเมินความพึงพอใจของผู้ประกอบการที่มีต่อนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ทั้งหมดเพื่อดูภาพรวมผลการประเมินความพึงพอใจในระดับโปรแกรมวิชา แล้วคำนวณเป็นร้อยละ จากนั้นจึงได้นำข้อมูลเฉพาะการฝึกประสบการณ์วิชาชีของนักศึกษาในหลักสูตรภาษาอังกฤษ และสถานประกอบการในพื้นที่จังหวัดเชียงรายมาวิเคราะห์ตามขอบเขตที่ได้รับในงานวิจัย และวิเคราะห์การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผ่านกรอบทฤษฎี ESP และ Needs Analysis เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ อภิปราย และสังเคราะห์ออกมาเป็นข้อเสนอในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษต่อไป โดยมุ่งเน้นไปที่การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ที่ดำเนินไปควบคู่กับการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของผู้ประกอบการ นักศึกษา และอาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ประจำหลักสูตรเป็นสำคัญ

ผลการวิจัย

หลังจากผู้วิจัยได้ศึกษาความพึงพอใจและวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นจาก 3 กลุ่ม คือ ผู้ประกอบการ นักศึกษา และ อาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรภาษาอังกฤษไปนั้น ผลของการวิจัยสรุปได้ดังนี้ตามลำดับ

1. ความพึงพอใจและความต้องการของผู้ประกอบการ

1.1 ความพึงพอใจของสถานประกอบการ

1.1.1 สถานประกอบการมีความพึงพอใจในนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีในโปรแกรมวิชาภาษาตะวันตกในระดับร้อยละ 90

1.1.2 สถานประกอบการมีความพึงพอใจในนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพในหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับร้อยละ 90

1.1.3 สถานประกอบการในพื้นที่จังหวัดเชียงรายมีความพึงพอใจในนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพในหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับร้อยละ 90

1.2 ความคาดหวังและความต้องการของสถานประกอบการ

1.2.1 สถานประกอบการบางแห่ง เช่น หน่วยงานด้านการบิน การท่องเที่ยวและบริษัทท่องเที่ยว และธุรกิจโรงแรมที่พักในจังหวัดเชียงราย เป็นต้น มีความต้องการนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพที่มีความรู้ความสามารถในภาษาที่ 3 ที่นอกเหนือไปจากภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะภาษาจีน

1.2.2 สถานประกอบการที่เป็นโรงเรียน หน่วยงานราชการ และสถานประกอบการที่เป็นธุรกิจโรงแรมที่พักในจังหวัดเชียงรายต้องการนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพที่มีความประพฤติ กิริยามารยาท บุคลิกภาพ และการแต่งกายที่ดี

1.2.3 สถานประกอบการที่เป็นหน่วยงานการท่องเที่ยวและบริษัทท่องเที่ยวต้องการนักศึกษาที่มีความกระตือรือร้น และกล้าแสดงออก

1.2.4 สถานประกอบการด้านอื่น ๆ ที่อยู่นอกเหนือจากหน่วยงานที่กล่าวมานั้นต้องการให้นักศึกษาสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี และกล้าแสดงออก

2. ความพึงพอใจและความต้องการของนักศึกษา

ตาราง 1 แบบสรุปผลประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาต่อหลักสูตรและในด้านต่าง ๆ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2558 – 2562

โดยเกณฑ์การประเมินมี 5 ระดับดังนี้

ระดับ 5 มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

ระดับ 4 มีความพึงพอใจในระดับมาก

ระดับ 3 มีความพึงพอใจในระดับปานกลาง

ระดับ 2 มีความพึงพอใจในระดับน้อย

ระดับ 1 มีความพึงพอใจในระดับน้อยที่สุด

ตาราง 1 ผลสรุปการดำเนินงานหลักสูตรภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2562

ความพึงใจของนักศึกษาต่อหลักสูตร	ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจ				
	ปี 2558	ปี 2559	ปี 2560	ปี 2561	ปี 2562
1. ความพึงพอใจด้านหลักสูตร	4.10	4.30	4.32	4.54	4.63
2. ความพึงพอใจด้านกระบวนการรับนักศึกษา	4.30	4.37	4.30	4.44	4.48
3. ความพึงพอใจด้านการประชาสัมพันธ์	4.18	4.38	4.31	4.39	4.40
4. ความพึงพอใจด้านการจัดกิจกรรมหรือกระบวนการเตรียมความพร้อมให้นักศึกษาก่อนเข้าศึกษา (เฉพาะนักศึกษาปีที่ 1)	4.27	4.59	4.58	4.75	4.71
5. ความพึงพอใจด้านการจัดกิจกรรมหรือกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนานักศึกษาและทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21	4.23	4.10	4.50	4.70	4.80
6. ความพึงพอใจด้านการเรียนรู้ตลอดหลักสูตรได้พัฒนาคุณลักษณะของผู้เรียน	4.47	4.51	4.52	4.70	4.73
7. ความพึงพอใจด้านการร้องเรียนของนักศึกษา	4.42	4.52	4.55	4.78	4.80
เฉลี่ยรวม	4.28	4.40	4.44	4.61	4.65

ที่มา: ผลสรุปการดำเนินงานหลักสูตรภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2562

จากตารางที่ 1 พบว่าความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อคุณภาพหลักสูตรมีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นทุกปี โดยปีการศึกษา 2562 พบว่านักศึกษามีความพึงพอใจในคุณภาพหลักสูตรอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.65 โดยมีนักศึกษาคอบแบบสอบถามจำนวน 125 คน

2.1 ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตร

ข้อมูลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตร ภาษาอังกฤษปีการศึกษา 2562 ระบุว่านักศึกษามีความพึงพอใจในคุณภาพหลักสูตร อยู่ในระดับมาก

2.2 ความต้องการของนักศึกษาที่มีต่อวิชาฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

2.2.1 ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษที่ถูกใช้มากที่สุดคือทักษะด้านการฟัง และการพูด รองลงมาคือการอ่าน และทักษะการเขียน ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะลักษณะ หน่วยงานที่นักศึกษาส่วนใหญ่เข้าฝึกประสบการณ์วิชาชีพจะเป็นงานด้านบริการทำให้ ทักษะการสื่อสารโดยเฉพาะด้านการฟังและการพูดมีความจำเป็นอย่างมาก นักศึกษา จึงมีความต้องการพัฒนาทักษะในด้านนี้มากที่สุดเพื่อที่จะนำไปใช้ในสถาน ประกอบการนั้น ๆ ดังนั้นนอกจากกล่าวได้ว่าการพัฒนาหลักสูตรในครั้งต่อไปควรต้อง เพิ่มรายวิชาการฟังและการพูดในสถานการณ์ต่าง ๆ และเน้นกิจกรรมในการพัฒนา ทักษะเหล่านี้ เพื่อจะได้ตรงตามความต้องการของนักศึกษาและสถานประกอบการ ต่อไป

2.2.2 ในหลักสูตรควรมีรายวิชาที่เรียนเพื่อเพิ่มทักษะให้ตรงกับ ความต้องการของหน่วยงานที่จะออกไปฝึกประสบการณ์วิชาชีพ และเรียนให้ลุ่มลึกลง ไปในงานด้านนั้น ๆ เนื่องจากรายวิชาในหลักสูตรมีเพียงรายวิชาที่เป็นเบื้องต้นเท่านั้น ทำให้ นักศึกษามีความรู้ไม่เพียงพอในการไปฝึกประสบการณ์วิชาชีพในหน่วยงาน

2.2.3 การจัดการเรียนการสอนควรจัดให้มีการเลือกรายวิชาที่สนใจ และเน้นไปทางการฝึกประสบการณ์วิชาชีพตั้งแต่ก่อนออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพ กล่าวคือควรมีการให้เลือกรียนตั้งแต่ปี 1 เทอม 2 หรือปี 2 เป็นต้นไปเพื่อที่จะได้ มุ่งเน้นเรียนรายวิชาเฉพาะและพัฒนาทักษะต่าง ๆ เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อม สำหรับการออกไปฝึกประสบการณ์วิชาชีพได้เลยทันที

2.2.4 ควรมีการเพิ่มและพัฒนาทักษะอื่นๆนอกเหนือจากรายวิชาที่เรียน เช่น ทักษะการกล้าแสดงออก การวางแผน การเป็นผู้นำ การทำงานร่วมกับผู้อื่น ความคิดสร้างสรรค์ และการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า โดยอาจจัดกิจกรรมให้นักศึกษาเข้าร่วมในรูปแบบการอบรมหรือสัมมนาที่เน้นการปฏิบัติ

3. ความพึงพอใจและความต้องการของอาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร

3.1 ความพึงพอใจของอาจารย์ที่มีต่อหลักสูตร

จากการเก็บข้อมูลความพึงพอใจในหลักสูตรที่ตนเองสอน โดยเรียงความพึงพอใจจากคะแนนมากที่สุด 5 คะแนน ไปน้อยที่สุด 1 คะแนน ผลคือ อาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรจำนวน 3 คน มีความพึงพอใจในระดับดี คือ 4 คะแนน แต่มีอาจารย์จำนวน 1 ท่าน ให้คะแนน 3.5 โดยมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจเท่ากับ 3.88

3.2 ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงหลักสูตรครั้งต่อไป

จากข้อมูลสัมภาษณ์ มีอาจารย์ได้กล่าวไปในแนวทางเดียวกันว่า การปรับปรุงหลักสูตรเพื่อรองรับการฝึกงานในอนาคตของนักศึกษา ควรมีการวางแผนล่วงหน้าและควรเชิญตัวแทนจากสถานประกอบการมาให้คำปรึกษา และอาจารย์ได้กล่าวให้ความเห็นตรงกันว่าควรมีการฝึกงาน 2 รอบเพื่อดูความชอบและความสนใจเพื่อเป็นการเสริมประสบการณ์ก่อนการออกฝึกประสบการณ์ในปี 4 และควรมีการเสริมเรื่องการให้ความสำคัญกับอาจารย์ผู้สอนด้วย ดังนั้นไม่ว่าอย่างไรก็ตามก็ไม่ควรละเลยการพัฒนาอาจารย์ผู้สอน หรือ ให้เวลาอาจารย์ผู้สอนในการพัฒนาตนเอง เนื่องจากอาจารย์ผู้สอนยังคงเป็นผู้ที่มีความใกล้ชิดและมีบทบาทสำคัญ ในการส่งเสริมการเรียนรู้ และให้ความช่วยเหลือแนะแนวในการพัฒนาทักษะแก่นักศึกษา ตลอดช่วงเวลาของการเรียนตลอดหลักสูตร 4 ปี

สรุปผลและอภิปรายผล

จากผลการวิจัยข้างต้นสามารถอภิปรายและสรุปผลออกมาได้ดังนี้

1. ความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

1.1 ผู้ประกอบการ ร้อยละ 90

1.2 นักศึกษา ร้อยละ 93

1.3 อาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร ร้อยละ 78

ผู้วิจัยได้นำผลประเมินความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการฝึกประสบการณ์วิชาชีพทั้ง 3 กลุ่ม มาคำนวณจากค่าเฉลี่ยเป็นร้อยละ โดยผลเรียงลำดับความพึงพอใจมากที่สุดคือ นักศึกษา ร้อยละ 93 ผู้ประกอบการ ร้อยละ 90 และอาจารย์ผู้สอนและอาจารย์รับผิดชอบหลักสูตร ร้อยละ 78 ซึ่งมีความแตกต่างจากงานวิจัยของญาดา ชาวลกุล และคณะ (2561) ซึ่งมีการเรียงลำดับตามความพึงพอใจมากที่สุดคือ ผู้ใช้มหาลัย มหาลัย และผู้สอนรายวิชา

2. ความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4

2.1 ความต้องการด้านทักษะภาษาอังกฤษ

นักศึกษาและอาจารย์ ให้ความสำคัญกับทักษะการฟังและการพูดมากที่สุด เนื่องจากเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ นักศึกษาส่วนใหญ่สนใจและเลือกฝึกประสบการณ์วิชาชีพในหน่วยงานด้านการบริการที่ต้องใช้ทักษะภาษาอังกฤษ เช่นในงานวิจัยของของอลิษา วิชัยดิษฐ์ (2557) ที่ได้ทำการศึกษาการวิเคราะห์ความต้องการทางด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษด้วยวาจาของมัคคุเทศก์ชาวไทย ซึ่งผลการวิจัยพบว่า มัคคุเทศก์มีความต้องการในด้านทักษะการพูดและการฟัง แต่กระนั้นหลักสูตรภาษาอังกฤษที่ใช้ในปัจจุบันยังมีรายวิชาที่พัฒนาทักษะการฟังและการพูดยังไม่เพียงพอ จึงยังไม่สามารถพัฒนาทักษะด้านนี้ให้กับนักศึกษาได้ดีเท่าที่ควร

แต่อย่างไรก็ตามสิ่งที่ควรคำนึงถึงคือการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดเพื่อใช้ให้ถูกต้องตามบริบทในหน่วยงานด้านนั้น ๆ เช่นเดียวกับฮัทชินสัน และ วอร์เตอร์ (Hutchinson and Waters, 1989) ที่กล่าวว่า ควรสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถและทักษะทางภาษา เพื่อใช้ในการประกอบอาชีพที่เฉพาะเจาะจงได้

2.2 ความต้องการด้านการพัฒนาผู้เรียน

นักศึกษามีความต้องการที่จะพัฒนาบุคลิกภาพ ความมั่นใจ ความกล้าแสดงออก กล้าตัดสินใจ และความเป็นผู้นำ ซึ่งอาจารย์ผู้สอนและผู้รับผิดชอบในหลักสูตรเองก็มีความต้องการพัฒนาในด้านเหล่านี้ให้กับผู้เรียนเช่นเดียวกัน เพื่อเป็นการเสริมสร้างภาพลักษณ์ให้กับนักศึกษาในหลักสูตรอีกด้วย ซึ่งแนวทางที่อาจารย์ผู้สอนจะเพิ่มเติมในหลักสูตร คือ การจัดอบรมด้านบุคลิกภาพ การแต่งกาย และมารยาททางสังคม หรือ ค่ายต่าง ๆ เพื่อพัฒนาศักยภาพความเป็นผู้นำให้กับนักศึกษา

2.3 ความต้องการด้านการพัฒนาอาจารย์

อาจารย์คือส่วนที่สำคัญและเป็นผู้ที่ขับเคลื่อนหลักสูตร ความรู้และความสามารถของอาจารย์ก็มีผลต่อคุณภาพการเรียนการสอน ดังนั้น อาจารย์ผู้สอนจึงต้องมีความรู้และความเชี่ยวชาญในด้านที่ตนเองสอน สิ่งที่อาจารย์ต้องการ คือการพัฒนาตนเอง หรือการออกไปหาความรู้ใหม่ๆ เช่น การส่งเสริมอาจารย์ให้เข้าร่วมอบรมพัฒนาความรู้เพิ่มเติมในสิ่งที่ตนเองสอน หรือเข้าร่วมอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อนำความรู้ที่นำมาถ่ายทอดให้นักศึกษาต่อไป ซึ่งคล้ายคลึงกับผลการวิจัยของทัตทริยา เรือนคำ และ ยุทธศักดิ์ ชื่นใจชน (2559) ที่สำรวจการรับรู้การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะแล้วพบว่าผู้สอนให้ความสำคัญกับสื่อและวิธีการสอนที่เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน

3. ข้อเสนอแนะในการพัฒนาหลักสูตร

3.1 ควรเชิญตัวแทนจากหน่วยงานในด้านต่าง ๆ ตัวแทนศิษย์เก่า และศิษย์ปัจจุบันในหลักสูตรมาให้คำแนะนำในการออกแบบหลักสูตรเพื่อให้ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน

3.2 ควรจัดรายวิชาในหลักสูตรให้เอื้อต่อการพัฒนาทักษะที่จำเป็นในการออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษา

3.3 ควรจัดการเรียนการสอนที่เน้นการปฏิบัติ หรือ การทำกิจกรรมนอกสถานที่ ทำให้เป็นข้อจำกัดในการเรียนรู้การทำงานในบริบทจริง

3.4 ควรลดกิจกรรมอื่น ๆ นอกเหนือจากหลักสูตรที่เบียดบังเวลาเรียนของนักศึกษา

ซึ่งข้อเสนอแนะทั้ง 4 ข้อนี้ได้ตรงกับลักษณะเฉพาะที่สำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะที่ดัลลีย์ ฮิวานส์ และ เซนท์จอห์น (Dudley-evans and St. Johns, 1998) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์คือ การเน้นในเรื่องการวิธีการฝึกฝนและการทำกิจกรรมให้แก่ผู้เรียน รวมถึงการมุ่งเน้นในเรื่องภาษา ทักษะ การบรรยาย และ ประเภทของการทำกิจกรรมอย่างเหมาะสม

ข้อเสนอแนะ

ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการฝึกประสบการณ์วิชาชีพให้ได้ผลนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าการที่จะพัฒนาทักษะเหล่านี้ได้ต้องเริ่มจากการพัฒนาหลักสูตรให้ตรงกับความต้องการของสถานประกอบการและนักศึกษา เพื่อที่จะได้ออกแบบหลักสูตรที่เน้นการเรียนการสอนในรายวิชาเป็นไปเพื่อการพัฒนาทักษะดังกล่าว ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นการเอื้อต่อรายวิชาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 แต่ยังเป็นประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพของนักศึกษาในอนาคต จึงจะกล่าวได้ว่าหลักสูตรได้ส่งเสริมและพัฒนาให้นักศึกษาเพื่อมุ่งเน้นการผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถ

ทางวิชาการด้านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการประกอบอาชีพตามปรัชญาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

ในการปรับปรุงหลักสูตรในครั้งต่อไป คณะจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรควรเชิญตัวแทนจากหน่วยงานในด้านต่าง ๆ ตัวแทนศิษย์เก่า และศิษย์ปัจจุบันในหลักสูตรมา ให้คำแนะนำในการออกแบบหลักสูตร รายวิชา และคุณลักษณะประสงค์ของบัณฑิต เพื่อให้ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน

เอกสารอ้างอิง

ญาดา ขวาลกุล, นภกมล ชนะ, และ ลัทพร จันทองกลาง. (2561). ความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของมหาบัณฑิตหลักสูตรสถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบอุตสาหกรรม.

วารสารวิชาการ ศิลปะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์, 9(1), 168-176.

ทัตทริยา เรือนคำ และ ยุทธศักดิ์ ชื่นใจชน. (2559). การสำรวจการรับรู้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะของวิทยาลัยพัฒนการบึงพระพิบูลโลก. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง, 5(2), 77-94.

อลิษา วิชัยดิษฐ์. (2557). การวิเคราะห์ความต้องการทางด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้วยวาจาของมัคคุเทศก์ชาวไทย [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ไม่ได้ตีพิมพ์]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Basturkmen, H. (2010). *Developing Courses in English for Specific Purposes*. Palgrave Macmillan.

Dudley-Evans, T., and St John, M. (1998). *Developments in ESP: A Multi-Disciplinary Approach*. Cambridge University Press.

- Grant J. (2002). Learning needs assessment: assessing the need. **BMJ**, 324(7330), 156-159.
<https://doi.org/10.1136/bmj.324.7330.156>
<https://doi.org/10.1002/ev.20100>
- Hutchinson, T. and Waters, A. (1989). **English for Specific Purposes**. Cambridge University Press.
- Khalid, A. (2016). Needs Assessment in ESP: A Review. **CS Canada Studies in Literature and language**, 12(6), 38-46.
<http://dx.doi.org/10.3968/8161>
- Mackay, R. and Mountford, A. (1978). **English for Specific Purposes: A case Study Approach**. Longman.
- Munby, J. (1978). **Communicative Syllabus Design**. Cambridge University Press.
- Nunan, D. (1999). **Second language teaching & learning**. Heinle & Heinle Publishers.
- Richards, J. Needs analysis. (2001). **Curriculum Development in Language Teaching**. Cambridge University Press.
- Robinson, P. (1991). **ESP today**. Prentice Hall International ltd.
- Watkins, R., and Kavale, J. (2014). Needs: Defining what you are assessing. **New Directions for Evaluation**, 2014(144), 19-31.

กลวิธีทางภาษาโน้มน้าวใจในรายการเกมโชว์ : เกมต่อชีวิต Persuasive Language Strategies Use in the “GameTorChevit” T.V. Game Show

อภิสร่า ชั่วทอง*¹ เขมรฤทัย บุญวรรณ²

Apissra Chuathong*¹ Khemruthai Boonwan²

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ภาษาโน้มน้าวใจในการบริจจาคของดราม่าเกมโชว์รายการเกมต่อชีวิต การวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพโดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากเทปบันทึกรายการเกมต่อชีวิต เฉพาะช่วงสะพานบุญ ตั้งแต่เดือนมกราคมถึงตุลาคม พ.ศ. 2563 จำนวนทั้งสิ้น 81 เทป โดยใช้กรอบแนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสารเพื่อโน้มน้าวใจและกรอบแนวคิดภาษาโน้มน้าวใจเป็นแนวทางในการวิจัย

ผลการศึกษาพบว่ามีกลวิธีทางภาษาในการโน้มน้าวใจผู้ชมให้ช่วยเหลือหรือสนับสนุนผู้ร่วมรายการ 6 กลวิธี ได้แก่ การเลือกใช้วลีหรือคำศัพท์เพื่อสื่อเน้นย้ำถึงการขอบริจาค การใช้คำแสดงปริมาณ การใช้ภาพพจน์เปรียบเทียบ การอ้างอานิสงส์ การอ้างหลักฐาน และการอ้างถึงลักษณะนิสัยของคนไทย ซึ่งการใช้กลวิธีทางโน้มน้าวใจดังกล่าวคำนึงถึงความสอดคล้องเรื่องความเชื่อเรื่องบุญกุศลในพุทธศาสนาและสภาพสังคมไทย

คำสำคัญ: ภาษาโน้มน้าวใจ กลวิธีทางภาษา ดราม่าเกมโชว์

* Corresponding author, e-mail: apissara.chu@student.mahidol.edu

¹ นักศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

¹ Student, Faculty of Liberal Arts, Mahidol University

² ดร., อาจารย์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

² Dr., Lecturer, Faculty of Liberal Arts, Mahidol University

Abstract

This qualitative research aimed to study strategies in using persuasive language for giving donations in the GameTorChevit TV game show episodes by analyzing only the persuasive language used when asking for donations which in Thai, it is called “Saphanboon” from January to October 2020, totally 81 tapes, by the persuasive communication framework and the persuasive language concept to research

The results found six strategies to persuade the audiences, including 1) using phrases or words to imply a donation, 2) using quantitative words, 3) using the figure of speech to compare, 4) mentioning the result of merit, 5) referring to dharma, and 6) referring to the characters of Thai people which concern about consistency in belief in merit and Thai society.

Keywords: Language of Persuasion Language Strategies Drama Game Show

บทนำ

รายการเกมโชว์เป็นรายการสร้างความบันเทิงประเภทหนึ่งที่มีความนิยมสูงจากผู้ชมทั่วประเทศ เนื่องจากรายการเกมโชว์เป็นรายการที่ให้ความบันเทิง และสาระ สถานีโทรทัศน์ช่องต่าง ๆ จึงเริ่มแข่งขันโดยการนำเสนอสาระความบันเทิงที่มีคุณภาพและสามารถดึงดูดใจของผู้ชมเพื่อให้ผู้ชมสามารถเข้าถึงรายการดังกล่าวได้มากขึ้น ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการเปิดกว้างทางการตลาดเพิ่มขึ้น

ปัจจุบันนี้ผู้คนมักจะเห็นช่องทางการสื่อสารเพื่อการบริโภคตามสื่อโซเชียลมีเดียอย่างการโพสต์เปิดรับบริจาคใน Facebook หรือการตั้งโต๊ะรับบริจาคตามสถานที่ต่าง ๆ การประชาสัมพันธ์รับบริจาคในโฆษณาหรือแม้กระทั่งรายการประเภทเกมโชว์ก็เป็นอีกช่องทางหนึ่งที่ใช้เป็นสื่อในการโน้มน้าวเพื่อการบริจากรูปแบบแฝง ดังจะเห็นได้จากรายการต่าง ๆ อาทิ รายการ “ไมค์หมดหนี้” ทางช่อง Workpoint รายการ “ดวลเพลงชิงทุน” ทางช่อง One รายการ “ร้องได้ให้ล้าน” ทางช่องไทยรัฐทีวี รายการเหล่านี้เป็นรายการที่ให้ผู้ร่วมแข่งขันโชว์ความสามารถของตนเองเพื่อแข่งขันชิงเงินรางวัล ระหว่างรายการมีการเล่าเรื่องราวชีวิตความเป็นอยู่ของผู้เข้าแข่งขันเพื่อโน้มน้าวใจผู้ชมให้รู้สึกเห็นใจและเอาใจช่วยผู้ร่วมแข่งขัน รายการ “เกมต่อชีวิต” ทางช่องไทยรัฐทีวีก็เป็นหนึ่งในเกมโชว์ที่มีการโน้มน้าวใจผู้ชมเช่นเดียวกัน รายการ “เกมต่อชีวิต” เป็นรายการเกมโชว์ประเภทดราม่าเกมโชว์ที่เน้นการเร้าอารมณ์ผู้ชมให้รู้สึกเห็นใจผู้ร่วมรายการเพื่อให้การช่วยเหลือ สิ่งเหล่านี้จึงน่าสนใจว่าทำไมผู้คนถึงให้ความสนใจกับดราม่าเกมโชว์รายการนี้ ทั้ง ๆ ที่รายการที่ได้รับความนิยมส่วนมากมาจากข้อมูลกระแสความนิยมที่กล่าวข้างต้นนั้น มักจะเป็นรายการวาไรตี้เกมโชว์ที่เน้นการนำเสนอความตลก ความสนุกสนาน และสร้างความจรรโลงใจแก่ผู้ชม และรายการ “เกมต่อชีวิต” เป็นการสื่อสารโน้มน้าวใจเพื่อการบริจาคที่มีกลวิธีโน้มน้าวใจผู้ชมทั้งทางอ้อมและทางตรง กล่าวคือมีการเล่าเรื่องราวชีวิตของผู้ร่วมรายการเพื่อเร้าอารมณ์ผู้ชมให้เกิดความเห็นใจ และมีการใช้ภาษาพูดโน้มน้าวใจผู้ชมให้ร่วมสนับสนุนและช่วยเหลือผู้ร่วม

รายการในตอนท้าย นอกจากนี้ยังมีรูปแบบรายการที่แตกต่างออกไปจากรายการอื่นคือ ผู้ร่วมรายการไม่ต้องชิงเงินรางวัลจากการแสดงความสามารถใด ๆ เพียงแค่ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัวของผู้ร่วมรายการให้ถูกตามจำนวนข้อที่กำหนดก็จะได้รับเงินรางวัล

“เกมต่อชีวิต” รายการประเภทรามาเกมโชว์ทางช่องไทยรัฐทีวี ช่อง 32 จุดมุ่งหมายรายการคือ ช่วยเหลือครอบครัวที่วิกฤตและเป็นสะพานบุญให้กับผู้รับชมตั้งสโลแกนของรายการว่า “ถ้าคุณมีวิกฤตชีวิตที่หาทางออกไม่ได้ ขอให้เราได้เป็นโอกาสช่วยเหลือครอบครัวของท่านให้รอดพ้นจากวิกฤต” ออกอากาศครั้งแรกเมื่อวันที่ 3 มีนาคม พ.ศ. 2561 โดยมี ไชยา มิตรชัย เป็นพิธีกรดำเนินรายการเพื่อที่จะนำผู้ชมให้รับรู้ถึงเรื่องราวความยากลำบากในชีวิตของผู้ร่วมรายการและครอบครัว

ในปี พ.ศ. 2563 รายการ “เกมต่อชีวิต” ได้รับรางวัล “ประชาชนดี” ประเภทสื่อสร้างสรรค์ จากกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ซึ่งเป็นรางวัลเชิดชูเกียรติผู้ทำคุณประโยชน์ดีเด่นแก่ผู้อยู่ในสภาวะยากลำบาก โดยทางกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการได้กล่าวเชิดชูรายการ มีใจความดังนี้ “รายการ เกมต่อชีวิต เป็นรายการที่นำผู้อยู่ในสภาวะยากลำบากต่าง ๆ โดยเฉพาะผู้มีรายได้น้อย มีหนี้สิน หรือต้องเลี้ยงดูครอบครัวแต่รายได้ไม่เพียงพอ โดยรายการจะนำเสนอให้ผู้ชมเห็นว่าครอบครัวนั้นมีสภาวะยากลำบากอย่างไร ...นอกจากทางรายการจะมอบเงินรางวัลให้แล้ว ทางรายการจะเชิญชวนผู้ชมให้ร่วมกันสนับสนุนช่วยเหลือ ทั้งด้วยเงินและด้วยเครื่องอุปโภค” จากข้อความดังกล่าวจึงเห็นได้ว่ารายการ “เกมต่อชีวิต” ไม่ได้เป็นเพียงรายการเกมโชว์ทั่วไปที่มุ่งเร้าอารมณ์ผู้ชมเท่านั้น แต่รายการยังมีบทบาทในการเป็นช่องทางช่วยเหลือผู้คนในสังคมอีกด้วย

ในมุมมองด้านวิชาการจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการศึกษากลวิธีการโน้มน้าวใจ พบว่ามีการศึกษากลวิธีทางภาษาโน้มน้าวใจกับหลากหลายกิจกรรม เช่น ทวีป ลิมปปรณวัฒน์ (2547) ได้ศึกษาเรื่อง กลยุทธ์การสื่อสารเพื่อโน้มน้าวใจ

บุคคลให้มาบริจาคอ้วยวะ อภิลักขณ์ เกษมผลกุล (2547) ได้ศึกษาเรื่องเพลงบอกบุญ จังหวัดตราด: กลวิธีโน้มน้าวใจและบทบาทต่อสังคม วิระวัลย์ ดีเลิศ (2557) ได้ศึกษาเรื่อง กลวิธีการโน้มน้าวใจในบริบทปาฐกถาธรรม พระพรหม มังคลาจารย์ (หลวงพ่อ ปัญญานันทภิกขุ)

งานวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีการใช้ภาษาโน้มน้าวใจเพื่อการบริจาคของ “ดราม่าเกมโชว์” รายการ “เกมต่อชีวิต” โดยจะเลือกวิเคราะห์กลวิธีการใช้ภาษาของรายการเกมต่อชีวิต ในช่วงปี พ.ศ. 2563 เนื่องจากในปีดังกล่าวนี้ รายการมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบใหม่โดยเพิ่มรางวัลโบนัสให้กับผู้ร่วมรายการมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ปีพ.ศ. 2563 ยังเป็นปีที่ผู้คนต่างต้องประสบกับปัญหาการระบาดของโควิด 19 ถือได้ว่าเป็นวิกฤตที่ทำให้ผู้คนนั้นต่างต้องใช้ชีวิตที่ลำบากมากยิ่งขึ้น เมื่อวิกฤตทำให้ผู้คนต้องการความช่วยเหลือทั้งการดำรงชีวิตและทางการเงินมากขึ้น ผลจากวิจัยจะเป็นแนวทางให้ผู้อื่นนำไปประยุกต์ใช้ในการสร้างสรรค์รายการเกมโชว์ อีกทั้งยังเป็นประโยชน์ต่อองค์กรที่มีความสนใจและต้องการศึกษากลวิธีทางภาษาในการโน้มน้าวใจเพื่อการบริจาคต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษากลวิธีการใช้ภาษาโน้มน้าวใจเพื่อการบริจาคของ “ดราม่าเกมโชว์” รายการเกมต่อชีวิตทางช่องไทยรัฐทีวี

นิยามศัพท์

ภาษาโน้มน้าวใจ ภาษาที่ปรากฏใช้ในรายการทั้งในระดับคำและระดับข้อความเพื่อให้ผู้ชมรายการเกิดความเข้าใจและรู้สึกประทับใจ เห็นใจและมีความเห็นคล้อยตามที่รายการนำเสนอ

กลวิธีทางภาษา วิธีการใช้ภาษาเพื่อโน้มน้าวใจให้ผู้รับชมรายการร่วมบริจาค หรือสนับสนุนเงิน รวมทั้งเครื่องอุปโภคบริโภคให้แก่ผู้ร่วมรายการ

ดราม่าเกมโชว์ เป็นรายการโทรทัศน์ประเภทหนึ่งที่ทำให้ผู้คนจากทางบ้าน มาร่วมเล่นเกมชิงเงินรางวัล โดยมีจุดประสงค์หลักเพื่อเร้าอารมณ์ผู้ชมให้รู้สึกร่วมหรือ เห็นใจผู้ร่วมรายการ ผ่านการเล่าเรื่องราวชีวิตของผู้ร่วมรายการ จนนำมาสู่การให้ความช่วยเหลือหรือสนับสนุนผู้ร่วมรายการในท้ายที่สุด

สมมุติฐานของการวิจัย

“ดราม่าเกมโชว์” รายการเกมต่อชีวิต ใช้กลวิธีโน้มน้าวใจโดยใช้อารมณ์ ความรู้สึก ผ่านการใช้กลวิธีทางภาษา ได้แก่ การใช้ภาพพจน์เปรียบเทียบ การใช้ คำแสดงปริมาณ การอ้างหลักธรรม และการอ้างอิงถึงอำนาจสังส์ของการบริจาค เพื่อโน้มน้าวให้ผู้รับชมรายการร่วมบริจาคเงินหรือสิ่งของให้ผู้ร่วมรายการ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง “เกมต่อชีวิต: กลวิธีทางภาษาโน้มน้าวใจเพื่อการบริจาคใน ดราม่าเกมโชว์” ผู้วิจัยได้นำกรอบแนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสารเพื่อโน้มน้าวใจและแนวคิด เกี่ยวกับภาษาโน้มน้าวใจเป็นแนวทางในการวิจัย ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสารเพื่อโน้มน้าวใจ

อรรถวธ ปิลันธน์โอวาท (2554) กล่าวว่า การสื่อสารเพื่อโน้มน้าวใจ คือ การที่ผู้โน้มน้าวใจมีความตั้งใจที่จะมีอิทธิพลเหนือผู้ถูกโน้มน้าวใจ โดยปกติแล้วผู้ถูก โน้มน้าวใจจะมีทางเลือกมากกว่าหนึ่งและผู้โน้มน้าวใจจะพยายามชักจูงผู้ถูกโน้มน้าวใจ ให้อยอมรับทางเลือกที่ตนเสนอ ทั้งนี้สิ่งที่ผู้โน้มน้าวใจต้องการคือ การเปลี่ยนแปลง การสร้าง หรือการดำรงไว้ซึ่งความคิดเห็น ทศนคติ ค่านิยม และความเชื่อของผู้ถูกโน้มน้าวใจ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อปัจจัยอื่น อันได้แก่ อารมณ์ความรู้สึก ความรู้และสำนึก รวมถึง

พฤติกรรมของผู้ถูกโน้มน้าวใจ ส่วนลักษณะการโน้มน้าวใจโดยใช้รางวัล (Rewards as Appeals) ผู้ส่งสารจะจูงใจผู้รับสารโดยจะใช้เป็นของรางวัลตอบแทนกลับคืน หากผู้รับสารให้ความร่วมมือในกิจกรรมที่ผู้ส่งสารจัดขึ้น

เวอาซีเซห์ ดาหะยี (2556) ได้อธิบายว่า การสื่อสาร (communication) และการโน้มน้าวใจ (persuasion) เป็นสองหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารว่า เราจะสื่อหรือพูดอะไร (what to say) และจะสื่อหรือพูดอย่างไร (how to say) กับผู้รับสารกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อโน้มน้าวให้ผู้รับสารเกิดแรงจูงใจหรือเกิดความต้องการที่จะแสดงพฤติกรรมตอบสนองตามที่ผู้สื่อสารคาดหวัง

กล่าวโดยสรุป การสื่อสารเพื่อโน้มน้าวใจ คือ การที่ผู้ส่งสารใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการส่งสารให้กับผู้รับสาร โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อจูงใจให้ผู้รับสารเกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์ความรู้สึก ทศนคติ รวมไปถึงพฤติกรรมให้เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ผู้ส่งสารคาดหวังไว้ ซึ่งกรอบแนวคิดการสื่อสารเพื่อโน้มน้าวใจนี้สอดคล้องกับงานวิจัยนี้ที่ผู้ส่งสารจะใช้กลวิธีต่าง ๆ ทางภาษาเป็นเครื่องมือในการจูงใจผู้รับสารซึ่งคือผู้รับชมรายการ ได้ร่วมบริจาคเงินหรือสิ่งของ หรือรวมไปถึงให้ความสนับสนุนผู้เข้าร่วมรายการในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ที่เข้าร่วมรายการนั้นมีชีวิตที่ราบรื่นขึ้นกว่าเดิม

2. แนวคิดเกี่ยวกับภาษาโน้มน้าวใจ

อวยพร พานิช และคณะ (2550) กล่าวถึงการเขียนเพื่อโน้มน้าวใจว่า การโน้มน้าวใจหรือการจูงใจมีเป้าหมายคือให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจและรู้สึกตามที่ผู้เขียนต้องการ ซึ่งไม่ได้เป็นเพียงการถ่ายทอดข้อเท็จจริง การเล่าประสบการณ์หรือการแสดงความคิดเห็นธรรมดา แต่ต้องสามารถทำให้ผู้อ่านเกิดความประทับใจ มีความเห็นคล้อยตามและมีทัศนคติที่ดีต่อเรื่อง สามารถทำได้ดังนี้

- 1) บอกให้ทราบว่าจะชักชวนให้ทำอะไร
- 2) อธิบายให้เข้าใจว่าสิ่งที่ชักชวนคืออะไร หรือเป็นอย่างไร

- 3) ชี้ให้เห็นว่าจะเกิดผลดีผลเสียอย่างไรหากปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติตามคำชักชวน
- 4) ให้รายละเอียดต่าง ๆ ให้มากพอที่จะให้ผู้รับการชักชวนทำตามได้หากเห็นพ้องด้วย
- 5) ไม่ควรบังคับให้ทำตาม ควรเปิดโอกาสให้ผู้รับการชักชวนตัดสินใจเองว่าจะกระทำตามหรือไม่

จากหลักการใช้ภาษาโน้มน้าวใจดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์การใช้ภาษาโน้มน้าวใจเพื่อการบริจาคนิคมเกมโชว์ รายการเกมต่อชีวิต

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเรื่องการสื่อสารเพื่อโน้มน้าวใจและภาษาโน้มน้าวใจ
2. การเก็บรวบรวมข้อมูล เก็บรวบรวมข้อมูลจากเทปบันทึกรายการ “เกมต่อชีวิต” ทางช่องไทยรัฐทีวี บนแพลตฟอร์มเว็บไซต์ Youtube โดยกำหนดขอบเขตระหว่างเดือน มกราคม ถึง ตุลาคม พ.ศ. 2563 และถอดเทปให้ได้ข้อมูลที่มีลักษณะเป็นข้อความเพื่อนำมาใช้ในการวิเคราะห์ต่อไป รวมทั้งสิ้นจำนวน 81 เทป
3. การวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์ภาษาที่ใช้ในการโน้มน้าวใจทั้งในระดับคำและระดับข้อความ ตามแนวคิดการสื่อสารเพื่อโน้มน้าวใจ ของ อรวรรณ ปิรันธน์ โอวาท (2554) แนวคิดภาษาโน้มน้าวใจ ของ อวยพร พาณิช และคณะ (2550) โดยผู้วิจัยจำแนกข้อความที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการโน้มน้าวใจประเภทต่าง ๆ ได้แก่ การแสดงเหตุผล การตั้งคำถามเชิงวาทศิลป์ การอ้างพุทธพจน์ และการอ้างอิงถึงอำนาจเพื่อพิจารณาวิธีการทางภาษาที่ผู้ส่งสารนิยมใช้ในการโน้มน้าวใจผู้ชมให้ร่วมบริจาคและสนับสนุนผู้ร่วมรายการ
4. การนำเสนอข้อมูล นำเสนอข้อมูลผลการวิจัยนี้จะใช้วิธีพรรณนาวิเคราะห์ ซึ่งจะบรรยายรายละเอียดผลการวิจัยที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล และยกตัวอย่าง

ข้อความที่ผู้ส่งสารเลือกใช้เพื่อโน้มน้าวใจให้ผู้รับชมรายการร่วมบริจาคและสนับสนุนเงินหรือเครื่องอุปโภคบริโภคให้กับผู้ร่วมรายการ

ผลการวิจัย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเพื่อศึกษาการใช้ภาษาโน้มน้าวใจเพื่อการบริจาคในรายการ “เกมต่อชีวิต” ทางช่องไทยรัฐทีวี ดังนี้

1. การเลือกใช้วลีและคำศัพท์เพื่อสื่อเน้นถึงการขอบริจาค เป็นกลวิธีที่ผู้ส่งสารใช้ในการโน้มน้าวใจมากที่สุด โดยในแต่ละครั้งได้เลือกใช้วลีและคำที่หลากหลายในการสื่อเน้นถึงการให้ความช่วยเหลือผู้ร่วมรายการแทนการใช้คำว่าบริจาคโดยตรง เพื่อแสดงให้ผู้ชมเห็นถึงความสำคัญจากความช่วยเหลือของตน และกระตุ้นให้ผู้ชมร่วมบริจาค ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างดังนี้

(1) ไชยา มิตรชัย: เรามาช่วยกันต่อเส้นทางนี้ให้เขาเดินกันอย่างราบรื่นนะครับ ช่วยกันคนละเล็กคนละน้อยนะครับคุณผู้ชม ขออนุญาตขึ้นเลขที่บัญชีไว้ด้านล่างนี้ เพราะว่าเด็กน้อยก็ยังคงได้รับการรักษา ช่วยกันนะครับ ได้บุญได้กุศลจริง ๆ (26 มกราคม 2563)

จากตัวอย่างที่ 1 ผู้ส่งสารได้เลือกใช้คำว่า “ต่อเส้นทาง” เพื่อสื่อเน้นถึงการขอความช่วยเหลือจากผู้ชมแทนการใช้คำว่า “บริจาค” ที่มีความหมายตรงตัวเป็นการสื่อให้เห็นว่า เมื่อความยากลำบากเป็นตัวกำหนดทางเดินของผู้ร่วมรายการให้แคลง ดังนั้นการที่ผู้ชมให้ความช่วยเหลือผู้ร่วมรายการจึงเป็นการปูทางให้ชีวิตของคนอีกหลายคนได้มีหนทางเดินต่อไปได้ไกลยิ่งขึ้น

(2) ไชยา มิตรชัย: เรามาช่วยกันฟื้นฟูกำลังใจให้ครอบครัวของป่าแจงกันผมขออนุญาตขึ้นเลขที่บัญชีด้านล่างนี้นะครับ ช่วยกันคนละไม้ละมือ

เชื้อเถอะครับว่า คนกำลังตกทุกข์ได้ยาก ถ้าเราช่วยเขา เราก็ได้ความสุขทางใจ ด้วยนะครับ (23 กุมภาพันธ์ 2563)

จากตัวอย่างที่ 2 ผู้ส่งสารได้ใช้คำว่า “พินฟูกำลังใจ” เพื่อสื่อเน้นให้เห็นความลึกซึ้งของช่วยเหลือ เพราะความยากลำบากนั้นทำให้คนหลายคนหมดกำลังใจในการใช้ชีวิตต่อไป ดังนั้นการยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ จึงเป็นการเติมเต็มกำลังใจให้กับผู้คนที่กำลังตกอยู่ในความยากลำบากให้มีแรงลุกขึ้นสู้อีกครั้ง

(3) ไชยา มิตรชัย: มาช่วยกันต่อ ยอด คุณงามความดีของเด็กน้อยเด็กชายคน นี้นะครับ เพื่อเป็นกำลังใจให้กับเด็กน้อย เพื่อเขาจะได้เดินต่อไปได้ในะครับ (5 กรกฎาคม 2563)

จากตัวอย่างที่ 3 ผู้ส่งสารเลือกใช้คำว่า “ต่อยอดคุณงามความดี” สื่อถึงการขอความช่วยเหลือจากผู้ชม เพื่อชี้ให้เห็นว่า การช่วยเหลือของผู้ชมนั้นจะเป็นแรงผลักดันสำคัญให้ผู้ร่วมรายการสามารถดูแลครอบครัวให้ดียิ่งขึ้น และการช่วยเหลือผู้ร่วมรายการที่มีชีวิตยากลำบากเหมือนกับการได้ให้รางวัลตอบแทนในการทำ ความดีของผู้ร่วมรายการ

2. การใช้คำแสดงปริมาณ คือ การเลือกใช้คำศัพท์ที่สื่อความหมายถึงการคะเนจำนวนที่พอเหมาะพอควร ผู้ชมสามารถช่วยเหลือผู้ร่วมรายการได้ไม่ว่าจะในจำนวนน้อยหรือมาก เพื่อทำให้ผู้ชมรู้สึกว่าได้ถูกบีบบังคับให้ช่วยเหลือ แต่เป็นการเสนอแนะแนวทางในการช่วยเหลือที่ไม่ได้กำหนดจำนวนหรือสิ่งของที่ตายตัว จึงทำให้ผู้ชมนั้นมีอิสระในการเลือกช่วยเหลือและสนับสนุน มีตัวอย่างดังนี้

(4) ไชยา มิตรชัย: ผมอยากให้คุณผู้ชมช่วยกันเติมร่องรอยแห่งความทุกข์ยากนั้น ให้เต็มไปด้วยความสุขให้กับครอบครัวนี้ด้วย ขออนุญาตขึ้นเลขที่บัญชีด้านล่างนี้นะครับ ถ้าเผื่อว่าใครพร้อมที่จะช่วยเหลือครอบครัวนี้ ช่วยกัน นะครับคนละไม้คนละมือ (4 มกราคม 2563)

จากตัวอย่างที่ 4 พบการใช้คำว่า “คนละไม้คนละมือ” คำว่า “คนละ” นั้น หมายถึง คนหนึ่ง หรือแต่ละคน แสดงให้เห็นว่าการช่วยเหลือนั้นผู้ชมแต่ละคน สามารถช่วยเหลือในจำนวนที่พอสมควร โดยไม่ได้กำหนดแน่ชัดว่าจำนวนเท่าใด

(5) ไซยา มิตรชัย: ผมเชื่อในพลังความรักและผมก็เชื่อนะครับ เชื่อมั่นในน้ำใจของคุณผู้ชมที่อยู่ทางบ้านด้วยว่า คุณผู้ชมไม่ทอดทิ้งครอบครัวของคุณตาแน่ ๆ นะครับ น้ำใจเล็ก ๆ น้อย ๆ ของท่าน เปลี่ยนชีวิตหลายครอบครัวมาแล้ว (1 สิงหาคม 2563)

จากตัวอย่างที่ 5 พบการใช้คำว่า “เล็ก ๆ น้อย ๆ” เป็นคำที่ใช้สื่อถึงจำนวนที่ไม่มาก แสดงให้เห็นถึงจำนวนในการช่วยเหลือเบื้องต้นโดยไม่ได้กำหนดว่าจะต้องเป็นเท่าไร แต่สามารถช่วยเหลือได้ในจำนวนตั้งแต่หนึ่งเป็นต้นไป

(6) ไซยา มิตรชัย: วันนี้ทุกข์พຽ່ງนี้อาจจะสุขก็ได้และคุณผู้ชมนะครับก็สามารถส่งต่อความสุขนี้ให้กับครอบครัวของแม่ราญให้มีวันพຽ່ງนี้ที่สมหวังได้ด้วยธารน้ำใจของคุณผู้ชม คนละเล็กคนละน้อย ของอนุญาตฝากชื่อและเลขที่บัญชีของครอบครัวแม่ราญไว้ด้านล่างนี้ ถ้าหากท่านหนึ่งท่านใดอยากจะช่วยกันนะครับ จะเป็นอิฐคนละก้อนก็ดี จะเป็นหลังคาคนละแผ่นก็ยั้งดี (3 ตุลาคม 2563)

จากตัวอย่างที่ 6 พบว่ามีการใช้คำว่า “คนละเล็กคนละน้อย” และ “อิฐคนละก้อน หลังคาคนละแผ่น” ที่เป็นคำที่แสดงให้เห็นถึงจำนวนหนึ่งที่ไม่ตายตัว ซึ่งการไม่กำหนดจำนวนที่ตายตัวนั้นเพื่อเป็นการสร้างอิสระในการให้ความช่วยเหลือให้กับผู้ชมทำให้ผู้ชมรู้สึกได้ว่า ไม่ว่าจะมิกำลังช่วยเหลือเท่าใดก็สามารถร่วมสนับสนุนและช่วยเหลือผู้ร่วมรายการได้ตามกำลังของตน

3. การใช้ภาพพจน์เปรียบเทียบ

3.1 การใช้อุปมาอุปไมยเปรียบเทียบการช่วยเหลือของผู้ชม เป็นการนำความเหมือนระหว่างสิ่งสองสิ่งมาเชื่อมโยง เพื่อให้ผู้ชมเกิดจินตภาพ เห็นภาพและรู้สึกถึงความสำคัญในการร่วมเป็นส่วนหนึ่งที่ได้ช่วยเหลือผู้ร่วมรายการ มีตัวอย่างดังนี้

(7) ไชยา มิตรชัย: แต่หัวใจนักสู้ของเราจะเป็นแสงสว่างนำทางให้เราผ่านพ้นความมืดมนนั้นไปได้ เรามาช่วยกันเป็นกำลังใจและเป็นแสงสว่างนำทางให้ครอบครัวของป่าแวกได้ผ่านพ้นวิกฤตนี้ไป (14 มิถุนายน 2563)

จากตัวอย่างที่ 7 จะเห็นได้ว่าการเปรียบเทียบช่วยเหลือของผู้ชมเป็น “แสงสว่างนำทาง” เพื่อให้เห็นถึงความสำคัญของการช่วยเหลือ เพราะความยากลำบากนั้นทำให้ผู้ร่วมรายการไม่สามารถมองเห็นหนทางข้างหน้าในการต่อสู้ได้ เนื่องจากหนทางนั้นเต็มไปด้วยความมืดมน ดังนั้นการเปรียบเทียบช่วยเหลือเป็นแสงสว่างนำทาง จึงเป็นการชี้ให้ผู้ชมเห็นภาพความสำคัญความช่วยเหลือของตนเองที่มีความหมายกับผู้ร่วมรายการถึงขั้นเป็นแสงที่นำทางให้ผู้ร่วมรายการสามารถเดินทางไปใช้ชีวิตต่อได้

(8) ไชยา มิตรชัย: ความผิดพลาดจะเป็นแผลในใจของลูกตราบชั่วชีวิต แต่ความรักของพ่อกับแม่จะเป็นยาสมานแผลในใจนั้นให้ดีขึ้นดีคืนอย่างเช่นครอบครัวของพ่อจรัสศรี...ช่วยต่อชีวิตต่อลมหายใจ ช่วยกันเป็นดวงตาให้กับเด็กน้อยด้วยนะครับ เพราะว่าตอนนี้เด็กน้อยต้องได้รับการผ่าตัดอย่างรวดเร็วที่สุด ไม่เช่นนั้นเขาอาจจะสูญเสียดวงตาไปได้ (15 สิงหาคม 2563)

จากตัวอย่างที่ 8 การเปรียบเทียบช่วยเหลือของผู้ชมเป็น “ดวงตาของเด็กน้อย” เป็นการชี้ให้ผู้ชมเห็นว่า ความช่วยเหลือของผู้ชมนั้นมีความสำคัญกับผู้ร่วมรายการเพียงใด เพราะผู้ร่วมรายการกำลังพบเจอกับความยากลำบากคือ ต้องได้รับ

การผ่าตัดดวงตาอย่างรวดเร็วที่สุด ดังนั้นการเปรียบเทียบความช่วยเหลือของผู้ชมเป็นดวงตาจึงเป็นการชี้ให้เห็นว่า ความช่วยเหลือของผู้ชมในส่วนนี้คือ การมอบการมองเห็นให้กับผู้ร่วมรายการได้อีกครั้งหนึ่ง

3.2 การใช้อุปมาเปรียบเทียบความยากลำบากของผู้ร่วมรายการ

อุปมา หมายถึง การเปรียบเทียบและมีการเชื่อมโยงด้วยการนำมาเปรียบเทียบความยากลำบากในชีวิตของผู้ร่วมรายการ เพื่อเร้าอารมณ์ผู้ชมให้เกิดความสนใจและให้ผู้ชมได้มองเห็นภาพการใช้ชีวิตที่ยังต้องการความช่วยเหลือของผู้ร่วมรายการได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ตัวอย่างดังนี้

(9) ไชยา มิตรชัย : แต่วันนี้อาจจะรู้สึกว่าคุณพาทงออก ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นชีวิตยังต้องดำเนินต่อไป ช่วยกันเป็นกำลังใจให้กับครอบครัวของป้าอารีย์ให้ผ่านทุกเรื่องราวไปได้ นะครับ **เพราะว่าแก้ไขชีวิตเหมือนเสาหลัก** ในตอนนี้ผมอยากให้ครอบครัวของป้าอารีย์นะครับ ได้เจอวันที่ฟ้าสดใส (22 สิงหาคม 2563)
จากตัวอย่างที่ 9 การเปรียบเทียบชีวิตของผู้ร่วมรายการกับเสาหลักนั้น แสดงให้เห็นภาพความยากลำบากของผู้ร่วมรายการที่เป็นที่พึ่งพาเดียวของคนในครอบครัว และต้องเป็นผู้ดูแลทุกอย่างในครอบครัว การใช้ความเปรียบเช่นนี้จะทำให้ผู้ชมเห็นถึงความต้องการความช่วยเหลือของผู้ร่วมรายการมากยิ่งขึ้น

(10) ไชยา มิตรชัย: คุณผู้ชมครับ **ความรักของคุณตาชะลอและคุณยายพูน นะครับก็เหมือนกับเรือที่ขาดหางเสือไม่ได้** เรามาช่วยกันต่อเติมและซ่อมแซมเรือลำนี้ให้แล่นต่อไปได้ (22 มีนาคม 2563)
จากตัวอย่างที่ 10 แสดงให้เห็นถึงความรักของตากับยายที่แม้จะลำบากก็พร้อมจะเดินเคียงข้างกันไป เพราะเมื่อเรือไม่มีหางเสือก็ไม่สามารถเดินไปต่อได้ ดังนั้นการเปรียบเทียบความรักของผู้ร่วมรายการกับเรือที่ขาดหางเสือ จึงเป็นการเร้าอารมณ์ของผู้ชมให้รู้สึกเห็นใจและเห็นภาพการต่อสู้กับความยากลำบากได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

4. การอ้างอานิสงส์

อานิสงส์ หมายถึง ผลแห่งกุศลกรรม ผลบุญ หรือประโยชน์ที่เกิดจากการทำบุญ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2554) เป็นผลผลิตจากการประกอบความดีต่าง ๆ การโน้มน้าวใจ กล่าวอ้างถึงรางวัลหรือสิ่งตอบแทนเพื่อสร้างแรงจูงใจให้กับผู้รับสารคือ อานิสงส์ผลบุญ เนื่องจากทางรายการมีจุดประสงค์ของการโน้มน้าวใจเพื่อให้ผู้ชมช่วยเหลือหรือ สนับสนุนผู้ร่วมรายการที่ชีวิตตกอยู่ในสภาวะที่ยากลำบาก ซึ่งการช่วยเหลือนี้ในทาง พุทธศาสนาเรียกว่า การทำบุญ และอานิสงส์ของการทำบุญ คือ การได้รับบุญ ดังตัวอย่าง

(11) ไชยา มิตรชัย: เพราะในวันที่เราลำบากเนี่ยหากได้มิตรแท้ มิตรที่ดี เราก็คงจะสามารถผ่านเรื่องราว ๆ นี้ไปได้ เช่นเดียวกับครอบครัวของป้าทองบล จากจังหวัดสมุทรปราการ...ถ้าเผื่อว่าใครที่พร้อมจะอุดหนุนจุนเจือ เพราะว่า ป้าลำบากจริง ๆ ช่วยคนที่ตกทุกข์ได้ยาก ผมเชื่อครับว่า อานิสงส์ผลบุญ ไม่ไปไหนก็อยู่กับตัวเราและครอบครัวของเรา ผู้ที่ช่วยเหลือนี้แหละครับ

(12 มกราคม 2562)

จากตัวอย่างที่ 11 จะเห็นได้ว่าผู้ส่งสารกล่าวอ้างว่า การช่วยเหลือผู้อื่นนั้นมักจะส่งผลดีกลับมายังผู้ช่วยเหลือและครอบครัว เพื่อให้ผู้ชมนั้นได้ตระหนักถึงผลดีที่จะตามมาที่ไม่เพียงแต่ส่งผลมายังตนเองเท่านั้น แต่ยังคงส่งผลต่อเนื่องไปถึงคนในครอบครัวอีกด้วย

(12) ไชยา มิตรชัย: ความสุขของครอบครัวไม่ได้ขึ้นอยู่กับเงินทองที่มากองอยู่ตรงหน้า แต่ความรักของคนในครอบครัวนั้นสำคัญมากกว่า เหมือนอย่างเช่น ครอบครัวของคุณลุงณรงค์และป้าसानะครับ ท่านได้ทำเพื่อลูก ๆ หลาน ๆ ครอบครัวที่กำลังตกทุกข์ได้ยากในช่วงนี้ ทำเถอะครับ คนที่เค้ากำลังมีความทุกข์ กำลังเดือดร้อน ถ้าเรายื่นมือเข้าไปช่วยเค้าให้เค้าลืมตาอ้าปากได้

พบว่า *ตรงนั้นคือความสุขที่เราจะมอบให้ แล้วเราก็จะได้านิสงส์ผลบุญ ด้วยนะครับ* (28 มิถุนายน 2563)

จากตัวอย่างที่ 12 จะเห็นได้ว่า ผู้ส่งสารกล่าวถึงการร่วมให้ความช่วยเหลือของผู้ซมนั้นคือการมอบความสุขในทางอ้อมให้กับผู้ร่วมรายการ ซึ่งการที่ผู้ซมได้มอบความสุขนั้น ไม่ใช่การมอบให้เพียงแต่ฝ่ายเดียว เพราะผู้ให้ความช่วยเหลือก็จะได้านิสงส์ผลบุญจากสิ่งที่ทำด้วยเช่นเดียวกัน

5. การอ้างหลักธรรม

หลักธรรม หมายถึง หลักคำสอนอันเป็นที่ตั้งทางศาสนาที่เป็นความดีงาม เมื่อนำไปปฏิบัติแล้วจะช่วยให้เกิดความดีงามในชีวิตของตนเองและสามารถอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างปกติสุข ในรายการผู้ส่งสารได้อ้างถึงหลักธรรมความเชื่อทางพระพุทธศาสนาที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การโน้มน้าวใจของรายการที่ว่า เพื่อเป็นสะพานบุญเปิดรับความช่วยเหลือให้กับผู้ร่วมรายการ จากการวิจัยพบว่าหลักธรรมที่ถูกนำมาอ้างถึงในการโน้มน้าวใจนั้น ได้แก่ ความกตัญญู และกรรม ดังตัวอย่าง

(13) ไชยา มิตรชัย: หนี้ เป็นแล้วมันเกิดความทุกข์หมดหันต์ของคนที่เป็นหนี้จริง ๆ แต่หนี้ไม่ใช่ทั้งหมดของชีวิต เวลาที่ท้อที่เหนื่อยเรากลับบ้านไปหาที่พักใจไปเติมกำลังใจด้วยการกอดของคนที่รักเรา **ผมเชื่อนะครับว่า *คนที่มีความกตัญญูอย่างน้องเบิร์ด* ต้องพ้นจากหนี้จากสินได้ในเร็ววันเร็วคืนแน่นอนนะครับ** (14 มีนาคม 2563)

จากตัวอย่างที่ 13 จะเห็นได้ว่ามีการนำความกตัญญูมาใช้กล่าวอ้างสนับสนุนความดีของผู้ร่วมรายการ เพื่อให้ผู้ซมเห็นถึงความเหมาะสมในการร่วมให้ความช่วยเหลือผู้ร่วมรายการ และยังแสดงให้เห็นว่าผู้ร่วมรายการนั้นได้พยายามต่อสู้ดิ้นรนอย่างมาก เพื่อให้ครอบครัวได้หลุดพ้นจากความยากลำบากนี้มาก่อนแล้ว

(14) ไชยา มิตรไชย: เราทุกคนเกิดมาบนโลกใบนี้เพื่อสะสมภารกิจบางอย่างที่ติดค้างมา ในทางพุทธศาสนาก็จะเรียกว่า กรรม แต่กรรมนั้นมีทั้งกรรมดีและกรรมไม่ดี ถ้าเรามัวโฟกัสไปที่การชดใช้กรรมที่ไม่ดี จนไม่มีความดี เราอาจจะต้องอยู่ในวังวนของกรรมไปอีกนาน (21 ตุลาคม 2563)

จากตัวอย่างที่ 14 จะเห็นได้ว่า “กรรม” ได้นำมาอ้างอิงกับความยากลำบากของผู้ร่วมรายการ เพื่อชี้ให้เห็นว่าการยังไม่หลุดพ้นจากความยากลำบากนี้เป็นผลมาจาก “กรรม” ที่เคยได้ทำไว้ ซึ่งเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ความยากลำบากที่เป็นกรรมของคนเหล่านี้ ผู้ชมสามารถเป็นผู้บรรเทาความยากลำบากได้ด้วยการให้ความช่วยเหลือ และการให้ความช่วยเหลือนั้นก็ถือเป็นกรรมดีที่จะติดตัวผู้ให้ไปตลอด

6. การอ้างอิงลักษณะนิสัยของคนไทย

รายการ *เกมต่อชีวิต* มีการอ้างอิงลักษณะนิสัยของคนไทยที่มีน้ำใจและชอบช่วยเหลือผู้อื่น โดยใช้ความเป็นชาติเดียวกันและลักษณะนิสัยคนไทยที่มีน้ำใจและชอบช่วยเหลือผู้อื่นมาเร้าอารมณ์ผู้ชมให้เกิดความเห็นใจผู้ร่วมรายการเพื่อนำไปสู่การให้ความช่วยเหลือผู้ร่วมรายการ ตัวอย่างดังนี้

(15) ไชยา มิตรชัย: คุณผู้ชมครับ ล้มแล้วลุกนี่คือวิถีของนักสู้ เหมือนอย่างเช่นครอบครัวของคุณต่าย ที่ไม่ว่าจะต้องล้มต้องลุกสักกี่หน พวกเขาไม่เคยยอมแพ้ ผมขอฝากครอบครัวนักสู้ครอบครัวนี้ ไว้ในหัวใจของคุณผู้ชมด้วยนะครับ ขอขึ้นเลขที่บัญชีด้านล่างนี้ ตอนนี้ถ้าเผื่อว่าใครที่พอจะมีกำลังทรัพย์ช่วยเหลือกันได้ ผมเชื่อแน่ครับว่า คนไทยไม่ทิ้งกันแน่นอน และคนไทยเป็นชาติที่มีน้ำใจงดงามเหลือเกินนะครับ (12 กรกฎาคม 2563)

จากตัวอย่างที่ 15 จะเห็นได้ว่า ผู้ส่งสารอ้างอิงความเป็นชาติเดียวกัน นั่นคือการเป็นคนไทยด้วยกัน เพื่อโน้มน้าวให้ผู้ชมรู้สึกว่าคุณผู้ร่วมรายการคือเพื่อนร่วมชาติที่กำลังพบเจอกับความยากลำบากในชีวิต ดังนั้นเมื่ออ้างอิงความเป็นไทยแล้ว

จึงมักจะกล่าวปิดท้ายด้วยคำว่า “คนไทยไม่ทิ้งกัน” ให้ผู้ชมรู้สึกตระหนักถึงความเป็นคนไทยที่เป็นชาติชอบช่วยเหลือเพื่อนร่วมชาติด้วยกันเสมอ เพื่อนำมาซึ่งการบริจาคหรือให้ความช่วยเหลือผู้ร่วมรายการ

สรุปผลและอภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง เกมต่อชีวิต: กลวิธีภาษาโน้มน้าวใจในดราม่าเกมโชว์ แสดงให้เห็นว่ารายการดังกล่าวมีกลวิธีการใช้ภาษาโน้มน้าวใจผู้ชมให้ร่วมบริจาคแก่ผู้ร่วมรายการซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย กล่าวคือ การใช้ภาพพจน์เปรียบเทียบการใช้ค่าแสดงปริมาณ การอ้างหลักฐาน และการอ้างอิงถึงอันสงส์ของการบริจาค โดยผลการวิจัยพบ 6 กลวิธี ได้แก่ การเลือกใช้วัสดุและคำศัพท์เพื่อสื่ออรรถาธิบายถึงการขอบริจาค เป็นกลวิธีที่ผู้ส่งสารใช้ในการโน้มน้าวใจมากที่สุด การใช้ค่าแสดงปริมาณ การใช้ภาพพจน์เปรียบเทียบ การอ้างอันสงส์ การอ้างหลักฐาน และการอ้างถึงลักษณะนิสัยของคนไทย

กลวิธีภาษาโน้มน้าวใจดังกล่าวสื่อถึงเรื่องราวความยากลำบากของผู้ร่วมรายการ ทำให้ผู้ชมเกิดความเห็นใจและเห็นภาพการใช้ชีวิตที่ยังต้องการความช่วยเหลือของผู้ร่วมรายการได้ชัดเจน รวมถึงการอ้างอันสงส์ผลบุญ ซึ่งความกตัญญูนำมาใช้อ้างถึงผู้ร่วมรายการที่ยังเป็นเด็กหรือเยาวชน เพื่อแสดงให้ผู้ชมเห็นถึงคุณสมบัติของความเป็นคนดีที่ยังขาดโอกาส ส่วนเรื่องกรรมนำมาอ้างถึงเรื่องความยากลำบากของผู้ร่วมรายการที่เชื่อว่าเป็นผลมาจากกรรมเก่าที่ไม่สามารถแก้ไขได้ เพื่อให้ผู้ชมรู้สึกเห็นใจและเห็นถึงความเหมาะสมในการให้ความช่วยเหลือผู้ร่วมรายการ ซึ่งเป็นศาสนาหลักของคนไทย ในทางพุทธศาสนานั้นมีความเชื่อเรื่องการสะสมบุญ ยิ่งเมื่อเกิดวิกฤตการระบาดของโรคโควิด-19 ผู้คนต่างก็ได้รับผลกระทบจากการระบาดในครั้งนี้ ดังนั้นการใช้กลวิธี การใช้ค่าแสดงปริมาณที่ไม่ได้เจาะจงจำนวนตายตัวนั้น จึงเป็นกลวิธีหนึ่งในการโน้มน้าวใจผู้ชมให้รู้สึกอยากช่วยเหลือผู้ร่วมรายการ เพราะการใช้กลวิธีนี้ทำให้ผู้ชมมีอิสระในการเลือกจำนวนที่จะต้องการช่วยเหลือได้ด้วยตนเอง อีกทั้งผู้ชมมีสิทธิ์ในการเลือกช่วยเหลือผู้ร่วม

รายการอย่างเต็มๆ ที่ ส่วนกลวิธีการอ้างถึงลักษณะนิสัยของคนไทยเพื่อให้ผู้ชมรู้สึกว่ามีผู้ร่วมรายการคือเพื่อนร่วมชาติที่กำลังพบเจอความยากลำบาก และเมื่อคนในชาติกำลังพบเจอความยากลำบาก ความเป็นคนไทยเหมือนกันจึงมักจะเกิดความเห็นอกเห็นใจและให้ความช่วยเหลือกันอยู่เสมอ กลวิธีการโน้มน้าวใจเพื่อให้ร่วมบริจาคดังกล่าว เป็นลักษณะที่ทำให้เห็นประโยชน์ทางด้านจิตใจและอารมณ์มากกว่าเหตุผลที่เป็นประโยชน์ในการใช้สอย ซึ่งสอดคล้องกับอรรถวรณ ปิลาธนโอบาท (2554) ที่กล่าวถึงจุดจูงใจในสารโดยใช้รางวัลว่า สารที่ตอบสนองความต้องการของผู้รับสารจะประสบความสำเร็จมากกว่าสารที่ไม่ได้ให้คำสัญญาสิ่งใดกับคนฟัง ยิ่งสารมีรางวัลหรือสิ่งตอบแทนมาก ก็ยังเรียกร้องความสนใจหรือจูงใจคนฟังได้มาก ซึ่งสิ่งตอบแทนในที่นี้ คือ การได้รับผลบุญกุศลจากการบริจาคช่วยเหลือผู้ร่วมรายการนั่นเอง และสอดคล้องกับอภิสิทธิ์ เกษมผลกุล (2547) ที่ได้ศึกษาเรื่อง เพลงบอกบุญ จังหวัดตราด: กลวิธีโน้มน้าวใจและบทบาทต่อสังคม โดยการใช้กลวิธีทางเนื้อหา ได้แก่ การยกตัวอย่างการทำทานและผลของทานของบุคคลสำคัญทางศาสนา การพรรณนารายละเอียดของความขาดแคลน การอ้างหลักธรรม การอ้างถึงอันนิสงค์ อีกทั้งยังสอดคล้องกับทวีป ลิ้มปรกรณ์วิช (2557) ที่ได้ศึกษาเรื่อง กลยุทธ์การสื่อสารเพื่อโน้มน้าวใจบุคคลให้มาบริจาคอวัยวะ พบว่า เนื้อหาที่ใช้โน้มน้าวใจบุคคลจะอยู่ในลักษณะของความเชื่อเกี่ยวกับบุญกุศล ซึ่งเป็นความเชื่อหลักของคนไทยที่มีความคิดว่าการกระทำสิ่งที่ดีจะเป็นการสร้างบุญกุศลให้กับตนเองและครอบครัว ถือว่าเป็นความเชื่อหลักที่ปรากฏในสังคมไทยมานาน

ดังนั้นกลวิธีภาษาโน้มน้าวใจของดราม่าเกมโชว์ รายการ “เกมต่อชีวิต” สามารถสะท้อนให้เห็นว่า อิทธิพลของความเชื่อทางพุทธศาสนาเรื่องบุญกุศลและเนื้อความทางภาษาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อความรู้สึกของผู้คนในสังคมเป็นอย่างมาก นอกจากนี้กลวิธีภาษาโน้มน้าวใจยังสามารถเป็นแนวทางการศึกษาภาษาโน้มน้าวใจในบริบทหรือรายการในลักษณะใกล้เคียงกันได้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการใช้กลวิธี

โน้มน้าวใจที่มีความสอดคล้องกับสภาพสังคมและค่านิยมของสังคมนั้น ๆ ซึ่งเป็นกลวิธีที่ตอบโจทย์การตลาดของอุตสาหกรรมบันเทิงในสังคมไทยได้เป็นอย่างดี

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงการพัฒนาสังคมฯ. (2563). พม. จัดพิธีประทานรางวัล ประชาบดี ประจำปี

2563 เชิดชูเกียรติบุคคลต้นแบบความดี ช่วยเหลือผู้อยู่ในสภาวายากลำบาก.

<https://www.thaigov.go.th/news/contents/details/37574>

ณัฐชุตตา วิจิตรจามรี. (2556). การสื่อสารเพื่อโน้มน้าวใจ. สำนักพิมพ์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ทวีป ลิ้มปกรณวัฒน์. (2547). กลยุทธ์การสื่อสารเพื่อโน้มน้าวใจบุคคลให้มาบริจาค

อวัยวะ [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].

Chulalongkorn University Intellectual Repository

(CUIR). <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/1123>

ไทยรัฐออนไลน์. (2561). เกมต่อชีวิต.

<https://www.thairath.co.th/entertain/news/1216025>

ไทยรัฐออนไลน์. (2563). ไทยรัฐทีวี เฮ เกมต่อชีวิต คว่ำสื่อสร้างสรรค์ รางวัลประชาบดี.

https://www.thairath.co.th/entertain/news/1993527?cx_testId=0&cx_testVariant=cx_0&cx_artPos=0&cx_rec_section=entertain&cx_rec_topic=news#cxrecs

บุญชอบ เรืองทรัพย์. (2520). อุปมา อุปไมย ในพระไตรปิฎก [วิทยานิพนธ์ปริญญา

มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. Chulalongkorn University Intellectual

Repository (CUIR). <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/25227>

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2539). พระไตรปิฎกภาษาไทย.

โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2554). **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554.**

<https://dictionary.orst.go.th/>

วิระวัลย์ ดีเลิศ. (2557). กลวิธีการโน้มน้าวใจในปริเฉทปาฐกถาธรรม พระพรหมมิ่งคลาจารย์ (หลวงพ่อบัณฑิตคุณนันทภิกขุ). **วารสารสหวิทยาการวิจัย: ฉบับบัณฑิตศึกษา**, 3(1), 89-107.

แวนาซีเซย์ ดาหะยี. (2556). **เอกสารประกอบการสอนศิลปะการใช้ภาษาเพื่องานนิเทศศาสตร์** [เอกสารไม่ได้ตีพิมพ์]. คณะวิทยาการจัดการ, มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.

อภิสิทธิ์ เกษมผลกุล. (2547). **เพลงบอกบุญ จังหวัดตราด: กลวิธีโน้มน้าวใจและบทบาทต่อสังคม** [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR).

<http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/25658>

อรวรรณ ปิรันธน์โอวาท. (2554). **การสื่อสารเพื่อการโน้มน้าวใจ** (พิมพ์ครั้งที่ 6). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อวยพร พานิชและคณะ. (2550). **ภาษาและหลักการเขียนเพื่อการสื่อสาร** (พิมพ์ครั้งที่ 5). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

TV Watch Digital. (2563). **รายการวาไรตี้ เกมโชว์ยอดนิยม ครึ่งปีแรก 2563.**

<https://www.tvdigitalwatch.com/top10-rating-halfyears-63/>

การวิเคราะห์เทคนิคการบรรเลงกีตาร์ในบทเพลง แมนแฮตตัน ประพันธ์โดย อีริค จอห์นสัน

Analysis of the Guitar Techniques in Manhattan

Composed by Eric Johnson

อรัญ อินสมบัติ*¹ ธกัญ สังขวิจิตร²

Aran Insombat*¹ Thaphad Sungwijit²

บทคัดย่อ

บทความวิชาการนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์แนวคิดและเทคนิคการบรรเลงกีตาร์ในบทเพลง แมนแฮตตัน ประพันธ์โดย อีริค จอห์นสัน บทเพลงมีทั้งหมด 6 ท่อน ความยาวประมาณ 4.50 นาที จากการวิเคราะห์พบว่า บทเพลงนี้มีการใช้แนวคิดและเทคนิคการบรรเลงที่หลากหลาย ได้แก่ เทคนิคการใช้ชิ้นคู้ เทคนิคการใช้คอร์ดทบขยาย เทคนิคการแปรทำนอง แนวคิดการใช้บันไดเสียงไมเนอร์เพนทาโทนิค แนวคิดการใช้ช่วงเสียงและลักษณะจังหวะ รวมถึงเทคนิคการบรรเลงกีตาร์ ได้แก่ เทคนิคการบรรเลงเสียงฮาร์โมนิกส์ และเทคนิคการบรรเลงแบบสไลด์

คำสำคัญ: อีริค จอห์นสัน แมนแฮตตัน นักกีตาร์ เทคนิคการบรรเลงกีตาร์

* Corresponding author, e-mail: copcarabao2@gmail.com

¹ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

¹ Undergraduate student, Faculty of Humanities, Rajabhat University

² อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

² Advisor, Assistant Professor, Faculty of Humanities, Rajabhat University

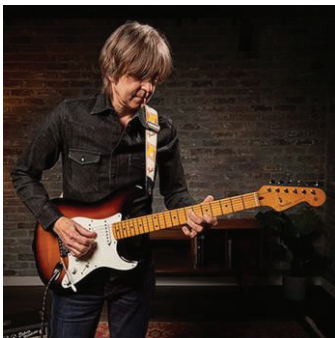
Abstract

This article analyzes the concepts and guitar techniques used in the composition, *Manhattan* by Eric Johnson. The composition contains six sections. The whole composition is approximately 4.50 minutes in length. The analysis shows that the composition uses many techniques, such as the intervals, the extended chords, the minor pentatonic scale, the variations, and the ranges and rhythm. Also, the sound effects, such as the harmonics and slides.

Keywords: Eric Johnson Manhattan Guitarist Guitar Technique

บทนำ

อีริก จอห์นสัน (Eric Johnson) เป็นนักกีตาร์ชาวอเมริกันที่มีแนวทางการบรรเลงอันมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ทั้งยังเป็นนักกีตาร์ที่ผู้คนทั่วโลกให้การยอมรับในด้านการประพันธ์บทเพลงแนวบลูส์ (Blues) และแนวแจ๊ส (Jazz) ชีวิตบนเส้นทางดนตรีของเขาเริ่มเมื่อปี ค.ศ. 1970 ในฐานะมือกีตาร์ของวง Mariani ขณะนั้นเขามีอายุเพียง 16 ปี หลังจากเก็บเกี่ยวประสบการณ์ในการแสดงดนตรี เขาจึงเริ่มฝึกฝนทักษะการร้องและการประพันธ์เพลง อีกทั้งยังได้ก่อตั้งวงดนตรีของตนเองโดยใช้ชื่อว่า Avenue นอกจากนั้น เขายังได้มีโอกาสร่วมงานกับศิลปินที่มีชื่อเสียงมากมาย อาทิ Carole King, Cat Stevens, และ Christopher Cross ซึ่งทำให้เขาเริ่มเป็นที่รู้จักมากขึ้น

ภาพที่ 1 อีริก จอห์นสัน

ที่มา: <https://www.fuzzfaced.net/eric-johnson-strat.html>

ในปีค.ศ. 1990 เขาได้ออกอัลบั้มชื่อ Ah Via Musicom ซึ่งเพลง Cliffs of Dover ในอัลบั้มนี้ได้รับรางวัลชนะเลิศสาขา Best Rock Instrumental จาก Grammy และได้มีโอกาสร่วมแสดงดนตรีกับศิลปินที่มีชื่อเสียงอย่าง B.B.King รวมถึงยังได้ร่วมงานกับนักกีตาร์อย่าง Chet Atkins และ Dweezil Zappa อีกด้วย

นอกจากนี้ ผลงานของอีริก จอห์นสัน ยังได้รับการจัดอันดับ และรางวัลต่าง ๆ อีกมากมาย เช่น 100 Greatest Guitarists of the 20th Century จากนิตยสาร Musician Magazine รางวัล Best Electric Guitarist และรางวัลจาก Grammy Award Nomination อีกมากมาย (About Eric, ม.ป.ป.)

บทเพลง *แมนแฮตตัน* เป็นบทเพลงในอัลบั้ม Venus Isle (ปี 1996) ของอีริก จอห์นสัน (ตัวอย่างปกอัลบั้มแสดงดังภาพที่ 1) โดยบทเพลงนี้ได้รับอิทธิพลในการประพันธ์มาจากนักกีตาร์แจ๊สชื่อ เวส มอนท์โกเมอรี (Wes Montgomery) ซึ่งบทเพลงของเวสมีการใช้เทคนิคการบรรเลงกีตาร์อันเป็นเอกลักษณ์ โดยเฉพาะเทคนิคการบรรเลงชิ้นคู่ 8 (Bastian, J, 2008) ทั้งนี้ บทเพลง *แมนแฮตตัน* มีการใช้แนวคิดและเทคนิคการบรรเลงกีตาร์ที่หลากหลาย เช่น เทคนิคการใช้ชิ้นคู่ (Intervals) เทคนิคการใช้คอร์ดทบขยาย (Extended Chord) เทคนิคการแปรทำนอง (Variation) แนวคิดการใช้บันไดเสียงไมเนอร์เพนทาโทนิค (Minor Pentatonic) แนวคิดการใช้ช่วงเสียงลักษณะจังหะ รวมทั้งเทคนิคการบรรเลงกีตาร์ เช่น เทคนิคการบรรเลงเสียงฮาร์โมนิกส์ (Harmonics) และเทคนิคการบรรเลงแบบสไลด์ (Slide) เป็นต้น (Brown, C, 2013) ด้วยเหตุนี้ ผู้เขียนจึงมีความสนใจนำบทเพลง *แมนแฮตตัน* มาศึกษาวิเคราะห์แนวคิด และเทคนิคการประพันธ์ดังกล่าว เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการบรรเลงกีตาร์ ตลอดจนเพื่อเป็นองค์ความรู้สำหรับงานวิชาการดนตรีต่อไป

แนวคิดและเทคนิคการบรรเลง

บทเพลง *แมนแฮตตัน* มีการใช้แนวคิดและเทคนิคการบรรเลงในบทเพลง โดยสามารถวิเคราะห์ห่ออกเป็น 5 รูปแบบ ดังนี้

1. เทคนิคการใช้ชิ้นคู่

การนำเทคนิคการบรรเลงโดยใช้ชิ้นคู่มาบรรเลงในแนวทำนอง ถือเป็นลักษณะเด่นของบทเพลงนี้ ซึ่งผู้ประพันธ์ได้รับแรงบันดาลใจมาจากนักกีตาร์แจ๊สชื่อ เวส มอนท์ โกเมอร์รี่ ผู้ซึ่งใช้เทคนิคการบรรเลงนี้ในงานประพันธ์ของเขา จากตัวอย่างที่ 1 แนวทำนองห้องที่ 1-10 มีการผสมผสานแนวคิดการบรรเลงชิ้นคู่ 8 ที่แสดงถึงอิทธิพลจาก เวส มอนท์โกเมอร์รี่ ทั้งยังสร้างความหลากหลายด้วยชิ้นคู่ 4 ชิ้นคู่ 5 ชิ้นคู่ 6 ชิ้นคู่ 9 ชิ้นคู่ 10 ชิ้นคู่ 12 และชิ้นคู่ 13 ซึ่งปรากฏในท่อน A และท่อนจบ (ดังตัวอย่างที่ 1 และ 2 ในกรอบสี่เหลี่ยม)

ตัวอย่างที่ 1 การใช้ชิ้นคู่ (ท่อน A)

ที่มา: อรัญ อินสมบัติ

Ebm Db Cbmaj7 Bbm7 Ab(sus2) Eb/G Gb(sus2) Db/F E(add9) Emaj7 Ebm¹¹

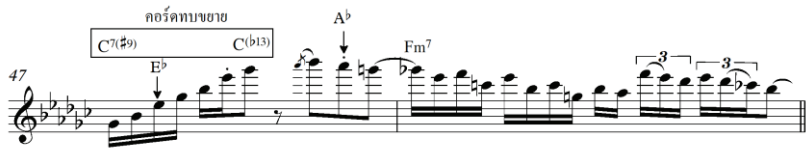

ตัวอย่างที่ 2 การใช้ขั้นคู้ (ท่อนจบ)

ที่มา: อริญ อินสมบัติ

2. เทคนิคการใช้คอร์ดทบขยาย

เทคนิคการใช้คอร์ดทบขยาย (Extended Chord) เป็นการทบคอร์ดที่สูงกว่าคอร์ดทบเจ็ด (ณัชชา พันธุ์เจริญ, 2547) ซึ่งในบทเพลง *แมนแฮตตัน* มีการใช้คอร์ดทบขยายในท่อน Solo 1 จากตัวอย่างที่ 3 ห้องที่ 47 พบว่าคอร์ดทบขยายที่ใช้คือ คอร์ด C^{7(#9)} และ คอร์ด C^(b13) ซึ่งบรรเลงบนแนวทำนองที่มีความสัมพันธ์กับโน้ตส่วนขยายของคอร์ด กล่าวคือ จะพบว่ามีโน้ต #9 หรือโน้ต Eb และโน้ต b13 หรือโน้ต Ab อีกทั้งในห้องที่ 51 มีการใช้คอร์ดทบขยายคือ คอร์ด Gb¹³ ซึ่งจะพบโน้ตส่วนขยายของคอร์ดคือโน้ต Eb เช่นกัน (สังเกตลูกศรในตัวอย่างที่ 3) บรรเลงร่วมอยู่ด้วยเพื่อสร้างมิติเสียงของทำนองให้น่าสนใจยิ่งขึ้น

ตัวอย่างที่ 3 คอร์ดทบขยาย (ท่อน Solo 1)

ที่มา: อริญ อินสมบัติ

ตัวอย่างที่ 3 (ต่อ) คอร์ดทบขยาย (ท่อน Solo 1)

ที่มา: อรัญ อินสมบัติ

3. แนวคิดการใช้บันไดเสียงไมเนอร์เพนทาโทนิค

ในท่อน Solo 1 นอกจากมีการใช้คอร์ดทบขยายแล้ว ยังมีการใช้แนวคิดการนำบันไดเสียงไมเนอร์เพนทาโทนิคมาใช้ในการบรรเลงทำนองอีกด้วย โดยจะพบว่าในท่อนที่ 50-52 เป็นการใช้นับไดเสียง E_b ไมเนอร์เพนทาโทนิคผสมผสานกับ F ไมเนอร์เพนทาโทนิค นอกจากนั้นแนวทำนองถูกสร้างขึ้นจากขั้นคู่ที่หลากหลาย เช่น ขั้นคู่ 4 และขั้นคู่ 5 อีกทั้งมีการสร้างทำนองด้วยลักษณะจังหวะที่มีการเคลื่อนที่ค่อนข้างเร็ว เช่น การใช้โน้ตเช็บตสองชั้นหกพยางค์ หรือโน้ตเช็บตสามชั้น เป็นต้น ทำให้การบรรเลงไมเนอร์เพนทาโทนิคมีความท้าทายสำหรับผู้บรรเลงเป็นอย่างมาก ดังตัวอย่างที่ 4

ตัวอย่างที่ 4 บันไดเสียงไมเนอร์เพนทาโทนิค (ท่อน Solo 1)

ที่มา: อรัญ อินสมบัติ

ตัวอย่างที่ 4 (ต่อ) บันไดเสียงไมเนอร์เพนทาโทนิค (ท่อน Solo 1)
ที่มา: อรัญ อินสมบัติ

4. แนวคิดการแปรทำนอง

แนวคิดการแปรทำนอง (Variation) ปรากฏอยู่ในท่อนเชื่อมของบทเพลง โดยเป็นการนำวัสดุจากท่อน A มาสร้างแนวทำนองใหม่ ซึ่งยังคงใช้การดำเนินคอร์ดเดิมของท่อน A แนวทำนองที่สร้างใหม่นี้มีการดัดแปลงจากทำนองท่อน A เช่น มีการเปลี่ยนลักษณะจังหวะและเพิ่มโน้ต A3 เป็นโน้ตเสียงค้ำ (Pedal Note) (ห้องที่ 88) มีการเปลี่ยนลักษณะจังหวะและปรับช่วงเสียง (ห้องที่ 90) และมีการเปลี่ยนทำนองจากโน้ตเชบิตหนึ่งชั้นเป็นโน้ตสามพยางค์ และโน้ตเชบิตสองชั้น (ห้องที่ 93) ดังตัวอย่างที่ 5

ตัวอย่างที่ 5 การแปรทำนอง (ท่อนเชื่อม)

ที่มา: อรัญ อินสมบัติ

ตัวอย่างที่ 5 (ต่อ) การแปรทำนอง (ท่อนเชื่อม)

ที่มา: อรัญ อินสมบัติ

5. แนวคิดการใช้ช่วงเสียงและลักษณะจังหวะ

แนวความคิดที่ใช้ช่วงเสียงและลักษณะจังหวะ ปรากฏในท่อน Solo 2 เป็นการบรรเลงแนวทำนองใหม่ที่มีการใช้ช่วงเสียงค่อนข้างกว้าง โดยมีโน้ตต่ำสุดคือโน้ต C4 (ห้องที่ 102) และโน้ตสูงสุดคือโน้ต G6 (ห้องที่ 96) นอกจากนั้น ลักษณะจังหวะยังมีการใช้โน้ตเช็บบีตหนึ่งชั้น ผสมผสานกับโน้ตเช็บบีตสองชั้น อีกทั้งมีการใช้โน้ตเช็บบีตสองชั้นหกพยางค์ (ห้องที่ 103) เพื่อเร่งความเร็วของทำนองในการส่งเข้าท่อนจบ ดังตัวอย่างที่ 6

ตัวอย่างที่ 6 การใช้ช่วงเสียงและลักษณะจังหวะ (ท่อน Solo 2)
ที่มา: อรัญ อินสมบัติ

เทคนิคการบรรเลงกีตาร์

บทเพลง *แมนแฮตตัน* มีการใช้เทคนิคของกีตาร์ไฟฟ้าหลากหลาย แต่ที่สร้างสีสันให้กับบทเพลงที่สำคัญ ได้แก่ เทคนิคการบรรเลงเสียงฮาร์โมนิกส์ และเทคนิคการบรรเลงแบบสไลด์ ดังนี้

1. เทคนิคการบรรเลงเสียงฮาร์โมนิกส์

การบรรเลงเสียงฮาร์โมนิกส์ เป็นเทคนิคหนึ่งที่น่าสนใจใช้บรรเลงบนกีตาร์ไฟฟ้า สามารถผลิตเสียงดังกล่าวได้หลายรูปแบบ เช่น ผลิตเสียงฮาร์โมนิกส์จากโน้ต C เฟรต (Fret) ที่ 1 บนสาย 2 วิธีการคือ ใช้นิ้วชี้มือขวาแตะบนเส้นเดียวกัน โดยมีระยะห่าง

ออกไป 12 เฟรต จากนั้น ใช้นิ้วกลางมือขวาตีตจะเกิดเป็นเสียงฮาร์โมนิกส์ที่มีระดับเสียงสูงขึ้นไป 1 ช่วงคู่แปด (Octave) เป็นต้น โดยเทคนิคการบรรเลงลักษณะนี้จะอยู่ในท่อน A (ห้องที่ 28-29) ดังตัวอย่างที่ 7

ตัวอย่างที่ 7 เทคนิคการบรรเลงเสียงฮาร์โมนิกส์ (ท่อน A)

ที่มา: อรัญ อินสมบัติ

2. เทคนิคการบรรเลงแบบสไลด์

การบรรเลงแบบสไลด์ เป็นเทคนิคการบรรเลงที่ใช้อุปกรณ์ที่เป็นแท่งแก้วหรือแท่งโลหะทรงกระบอก สวมไว้ที่นิ้วมือซ้ายเพื่อสไลด์โน้ตบนสายกีตาร์ ทั้งนี้ จะใช้นิ้วใดก็ได้ยกเว้นนิ้วชี้ เพราะนิ้วชี้ทำหน้าที่ปิดสายที่ไม่ได้บรรเลงเพื่อไม่ให้เกิดเสียงรบกวนเสียงที่ได้จากการบรรเลงแบบสไลด์ เป็นที่จะทำให้เกิดเสียงค้างยาวกว่าปกติ ทำให้ทำนองมีมิติเสียงที่ไพเราะยิ่งขึ้น โดยเทคนิคนี้อยู่ในท่อน B (ห้องที่ 64-78) ซึ่งมีลักษณะจังหวะค่อนข้างช้า ทำนองส่วนใหญ่เป็นโน้ตตัวดำและโน้ตเชปต์หนึ่งชั้น และมีสัญลักษณ์ w/slide กำกับไว้ ดังตัวอย่างที่ 8

64

w/slide

68

72

76

ตัวอย่างที่ 8 เทคนิคการบรรเลงแบบสไลด์ (ท่อน B)

ที่มา: อริญ อินสมบัติ

บทสรุป

บทเพลง *แมนแฮตตัน* ประพันธ์โดย อีริค จอห์นสัน เป็นบทเพลงที่ได้รับอิทธิพลในการประพันธ์มาจากนักกีตาร์แจ๊ส เวส มอนท์โกเมอรี ผู้ซึ่งนิยมนำเทคนิคการบรรเลงแบบขั้นคู่มาคูมาใช้ในบทเพลง ทั้งนี้ ยังมีบทเพลงที่เขาได้รับแรงบันดาลใจจาก เวส มอนท์-โกเมอรีอีกหนึ่งบทเพลงคือเพลง *East Wes* จากอัลบั้ม *Ah Via Musicom* (Bakert. B, 2020) อย่างไรก็ตาม บทเพลง *แมนแฮตตัน* มีความยาวประมาณ 4.50 นาที ประกอบด้วยท่อนเพลงจำนวน 6 ท่อน ได้แก่ ท่อน A ท่อน Solo 1 ท่อน B ท่อนเชื่อม ท่อน Solo 2 และท่อนจบ โดยในแต่ละท่อนมีการใช้แนวคิดและเทคนิคการบรรเลงที่หลากหลาย เช่น การใช้เทคนิคขั้นคู่ การใช้เทคนิคคอร์ดทบขยาย การใช้แนวคิด

บันไดเสียงไมเนอร์เพนทาโทนิค การใช้แนวคิดช่วงเสียงและลักษณะจังหวะ รวมถึงการนำเทคนิคการบรรเลงกีตาร์มาใช้ในการประพันธ์เพื่อเพิ่มสีสันให้บทเพลงมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น เช่น เทคนิคการบรรเลงเสียงฮาร์โมนิกส์ และเทคนิคการบรรเลงแบบสไลด์ เป็นต้น ซึ่งสามารถสรุปได้ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 สรุปแนวคิดและเทคนิคในบทเพลง

ท่อน	ห้องที่	แนวคิดและเทคนิค
A	1-41	เทคนิคการใช้ชั้นคู่ / เทคนิคการบรรเลงเสียงฮาร์โมนิกส์
Solo 1	42-63	แนวคิดการใช้ช่วงเสียงและคอร์ดทบขยาย / แนวคิดการใช้บันไดเสียงไมเนอร์เพนทาโทนิค
B	64-87	เทคนิคการบรรเลงแบบสไลด์
เชื่อม	88-95	แนวคิดการแปรทำนอง
Solo 2	96-102	แนวคิดการใช้ช่วงเสียงและลักษณะจังหวะ
จบ	103-115	เทคนิคการใช้ชั้นคู่

ที่มา: อรัญ อินสมบัติ

เอกสารอ้างอิง

ณัชชา พันธุ์เจริญ. (2554). **พจนานุกรมศัพท์ดุริยางคศิลป์** (พิมพ์ครั้งที่ 4).
สำนักพิมพ์เกศรัต.

About Eric. (n.d.). **About Eric**. Eric Johnson.

<https://www.ericjohnson.com/about-eric-1>

Bob Bakert. (2020, August 1). **Eric Johnson: 360 Degrees of a Guitar Master**. Jazz Guitar Today.

<https://jazzguitartoday.com/2020/08/eric-johnson-360-degrees%E2%80%8B-of-a-guitar-master/?fbclid=IwAR2gO8G-xRTMWIXoDCjMjJipCdpwc0du6f6xkaQeRWSrMuqJbNRSxAbnPKs>

Carl Brown. (2013, August 15). **Manhattan Guitar Lesson Videos-Eric Johnson**. Guitar Lessons365.

<https://guitarlessons365.com/manhattan-guitar-lesson-videos-eric-johnson/?fbclid=IwAR3ShDw5TyOwfNemuF7obqLXuedVwhdkiKhL2zp4vJEUz4kvQ8rcVhUAo0>

Jim Bastian. (2008, October 12). **Wes Montgomery Octaves**. Premier Guitar. <https://www.premierguitar.com/wes-montgomery-octaves>

ข้อกำหนดของบทความต้นฉบับ วารสารฟ้าเหนือ

วารสารฟ้าเหนือ กำหนดตีพิมพ์ปีละ 2 ฉบับ (มกราคม-มิถุนายน และ กรกฎาคม-ธันวาคม) วารสารยินดีพิจารณาตีพิมพ์บทความวิจัย (Research Article) บทความวิชาการ (Academic Article) บทวิจารณ์หนังสือ (Book Review) เพื่อตีพิมพ์ตามที่เห็นสมควรและไม่อยู่ในระหว่างการพิจารณาลงพิมพ์ในวารสารใด ๆ โดยมีขอบเขตเนื้อหาครอบคลุมศาสตร์สาขาดังต่อไปนี้ มนุษยศาสตร์ในด้านประวัติศาสตร์และโบราณคดี ปรัชญาและศาสนา ภาษาและภาษาศาสตร์ วัฒนธรรมและประเพณี วรรณกรรม ศิลปะ และดนตรี สาขาสังคมศาสตร์ ในด้านสังคมศาสตร์ สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา การพัฒนาสังคม และชาติพันธุ์ศึกษา ซึ่งกองบรรณาธิการจะพิจารณาต้นฉบับ (Manuscript) ตามข้อกำหนดของรูปแบบวารสาร และส่งให้ผู้ทรงคุณวุฒิในสาขา (Peer Review) จำนวน 3 ท่าน เป็นผู้อ่าน หากผู้ทรงคุณวุฒิมีข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติม บทความอาจถูกดัดแปลงแก้ไขเนื้อหา รูปแบบและสำนวนตามที่กองบรรณาธิการเห็นสมควร กองบรรณาธิการจะส่งข้อเสนอแนะให้แก่ผู้นิพนธ์เพื่อดำเนินการ หากผู้นิพนธ์มีเหตุผลตามหลักวิชาการที่ไม่สามารถดำเนินการตามข้อเสนอแนะได้ ขอให้ชี้แจงเป็นลายลักษณ์อักษรโดยกองบรรณาธิการจะพิจารณาการตีพิมพ์ เพื่อให้วารสารมีคุณภาพในระดับมาตรฐานและนำไปอ้างอิงได้

การจัดเตรียมต้นฉบับ

ความยาวของบทความ 15 – 20 หน้ากระดาษ A5 (14.8 x 21 ซม.)
ตั้งค่าน้ำกระดาษโดยเว้นขอบบน 3.3 ซม. ขอบซ้าย 2 ซม. ขอบขวาและขอบล่าง 2 ซม.
บทความให้ใช้รูปแบบตัวอักษร ดังนี้

ภาษา	รูปแบบตัวอักษร	ขนาด
ภาษาไทย	TH SarabunPSK	14
ภาษาอังกฤษ	TH SarabunPSK	14
ภาษาจีน (อักษรจีนและตัวสะกดพินอิน)	SimSun	10
ภาษาเกาหลี	HY 신명조	9
ภาษาญี่ปุ่น	MS Mincho	9
ดนตรี	Opus Text	10
สัทอักษร (IPA)	Doulus SIL	11

รายละเอียดการจัดเตรียมต้นฉบับบทความ ดังนี้

รายการ	ลักษณะตัวอักษร	รูปแบบการพิมพ์	ขนาดตัวอักษร				หมายเหตุ
			ไทย/อังกฤษ	จีน	เกาหลี	ญี่ปุ่น	
ชื่อบทความ	ตัวหนา	กึ่งกลาง	18	12	11	11	
ชื่อผู้เขียน	ปกติ	ชิดขวา	12	9	8	8	
Corresponding Author Email และ ตำแหน่ง หน่วยงานต้นสังกัด	ปกติ	เชิงบรรทัด	10	8	7	7	
บทคัดย่อ	ตัวหนา	ชิดซ้าย	14	10	9	9	
เนื้อหาบทคัดย่อ	ปกติ	กระจายแบบไทย	14	10	9	9	ย่อหน้า 1 ซม. จำกัด 150 – 300 คำ
คำสำคัญ/Keywords	ตัวหนา	ชิดซ้าย	14	10	9	9	ตามด้วย : จำกัด 3 – 5 คำ
หัวข้อหลัก	ตัวหนา	ชิดซ้าย	14	10	9	9	ไม่ใส่เลขลำดับที่
หัวข้อย่อย	ตัวหนา	-	14	10	9	9	ย่อหน้า 1 ซม. ใส่หมายเลขลำดับที่
เนื้อหาบทความ	ปกติ	กระจายแบบไทย	14	10	9	9	ย่อหน้า 1 ซม.
เนื้อหาในหัวข้อย่อย (ถ้ามี)	ปกติ	กระจายแบบไทย	14	10	9	9	ย่อหน้า 1.5 ซม.
ชื่อตาราง	ตัวหนา	ชิดซ้าย	14	10	9	9	ระบุไว้ตรงกลาง
แหล่งที่มาตาราง	ปกติ	ชิดซ้าย	14	10	9	9	ระบุไว้ได้ตรง
ชื่อภาพ/แผนภูมิ	ตัวหนา	กึ่งกลาง	14	10	9	9	
แหล่งที่มาภาพ/แผนภูมิ	ปกติ	กึ่งกลาง	14	10	9	9	
หมายเลขหน้า	ปกติ	ด้านล่างขวา	14	10	9	9	ตั้งแต่ต้นจนจบบทความ
เนื้อหาอ้างอิง	ปกติ	ชิดซ้าย	14	10	9	9	

ส่วนประกอบของบทความ ดังนี้

ลำดับ	รายการ	รายละเอียด
1.	ชื่อเรื่องบทความ	<p>การระบุชื่อบทความมีรายละเอียดของภาษาที่ใช้ในการเขียนดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ภาษาไทย : ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ 2) ภาษาอังกฤษ : ภาษาอังกฤษและภาษาไทย 3) ภาษาจีน : ภาษาจีนและภาษาอังกฤษ 4) ภาษาเกาหลี : ภาษาเกาหลีและภาษาอังกฤษ 5) ภาษาญี่ปุ่น : ภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ
2.	ชื่อผู้เขียนทุกคน	<p>การระบุชื่อผู้เขียนโดยให้ใช้ภาษาที่เขียนบทความและตามด้วยภาษาอังกฤษ รายละเอียดการเขียนเชิงอรรถ ดังนี้</p> <p>บทความวิจัย/ วิชาการ:</p> <p>* Corresponding author, email: ¹ ตำแหน่งทางวิชาการ/ หน่วยงานต้นสังกัด</p> <p>บทความวิจัย (วิทยานิพนธ์) :</p> <p>* Corresponding author, email: ¹ นักศึกษาระดับปริญญา...../ หลักสูตร/ หน่วยงานต้นสังกัด ² อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ (หลัก/ร่วม)/ ตำแหน่งทางวิชาการ/ หน่วยงานต้นสังกัด รายละเอียดของการเขียนแต่ละภาษาในส่วนเชิงอรรถดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ภาษาไทย : ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ 2) ภาษาอังกฤษ : ภาษาอังกฤษ 3) ภาษาจีน : ภาษาจีนและภาษาอังกฤษ 4) ภาษาเกาหลี : ภาษาเกาหลีและภาษาอังกฤษ 5) ภาษาญี่ปุ่น : ภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ

ลำดับ	รายการ	รายละเอียด
3.	บทความย่อ	ภาษาที่ใช้เขียนบทความย่อดังนี้ 1) ภาษาไทย : ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ 2) ภาษาอังกฤษ : ภาษาอังกฤษและภาษาไทย 3) ภาษาจีน : ภาษาจีนและภาษาอังกฤษ 4) ภาษาเกาหลี : ภาษาเกาหลีและภาษาอังกฤษ 5) ภาษาญี่ปุ่น : ภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ ความยาวไม่เกิน 150 – 300 คำ พร้อมระบุ คำสำคัญ/ Keywords จำกัด 3 – 5 คำ
4.	บทความ	บทความแต่ละประเภทควรครอบคลุมประเด็นดังนี้ 1) บทความวิชาการ ประกอบด้วย บทนำ เนื้อหา และ บทสรุป 2) บทความวิจัย ประกอบด้วย บทนำ วัตถุประสงค์ ทบทวนวรรณกรรม หรือแนวคิดและทฤษฎี (ถ้ามี) วิธีการวิจัย ผลการวิจัย สรุปผลและอภิปรายผล 3) บทวิจารณ์หนังสือ ประกอบด้วย บทนำ เนื้อหาโดยย่อ บทวิจารณ์หนังสือ
5.	เอกสารอ้างอิง	ใช้การอ้างอิงแบบ APA 7
6.	รูปภาพ แผนภูมิ ตารางประกอบ หรืออื่น ๆ (ถ้ามี)	ต้องมีหมายเลขกำกับในบทความ อ้างอิง แหล่งที่มาของข้อมูลให้ถูกต้องชัดเจน และไม่ละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น ใช้รูปภาพสีหรือขาว-ดำที่มีความคมชัด (ไฟล์รูปชนิด TIFF หรือ JPEG ความละเอียดไม่น้อยกว่า 300 dpi ขนาดไฟล์ไม่น้อยกว่า 500 KB)

การอ้างอิงในเนื้อหา (Citing references in text)

1. การอ้างอิงในเนื้อหาใช้ระบบนาม-ปี โดยมีรูปแบบการเขียนดังนี้

1.1 ผู้แต่ง 1 คน

ไทย	ชื่อ/สกุล/(ปี) หรือ (ชื่อ/สกุล,/ปี)
อังกฤษ	สกุล/(ปี) หรือ (สกุล,/ปี)

เครื่องหมาย / หมายถึง เว้นวรรค 1 ระยะ

ตัวอย่าง

อาภิสรา พลนรัตน์ (2562) ได้วิจัยเรื่อง...

...และกำหนดระยะเวลาจบการศึกษา สอนทั้งวิชาสามัญและศาสนา (อัลณิกาสายน้ำเย็น, 2559)

...shows that the younger generations of those sections of the community one would (Trugil, 2000)

1.2 ผู้แต่ง 2 คน

ไทย	ชื่อ/สกุลและ/ชื่อ/สกุล/(ปี) หรือ (ชื่อ/สกุลและ/ชื่อ/สกุล,/ปี)
อังกฤษ	สกุล/and/สกุล/(ปี) หรือ (สกุล/&/สกุล,/ปี)

ตัวอย่าง

นภัทร อังกรสินธนา และ อาภิสรา พลนรัตน์ (2559) กล่าวถึง...

...และการรณรงค์การป้องกันการปราบปรามยาเสพติดระดับโลก Sony and Aunty (1999) ดังรายละเอียด...

1.3 ผู้แต่ง 3 คนขึ้นไป

ไทย	ชื่อ/สกุลและคณะ/(ปี) หรือ (ชื่อ/สกุลและคณะ,/ปี)
อังกฤษ	สกุล/et/al./(ปี) หรือ (สกุล/et/al.,/ปี)

ตัวอย่าง

มณี จำปาแพง และคณะ (2560) กล่าวถึง...

...ได้แบ่งองค์ประกอบของการพูดภาษาไว้ 5 ประการ... (Bartz et al., 1979)

2. การอ้างอิงมากกว่าสองแหล่งข้อมูลให้เขียนเรียงตามลำดับอักษร ดังนี้

...สอดคล้องกับผลการศึกษาของอลิสซา คุ่มเคี่ยม (2562) และ นภัทร อังกุลสินธนา (2562)...

...หรือสิ่งที่เกิดกับมนุษย์ (อภิวิช เกิดดี, 2549; มัณฑนา แสงสี, 2558)

...การวัดที่มีตัวแปรแฝงหลายตัว (Embretson & Reise, 2000; Marveldeet al., 2006)

3. การอ้างอิงจากข้อมูลจากแหล่งข้อมูลระดับทุติยภูมิ

3.1 การอ้างอิงหน้าข้อความ

งานของผู้เขียน (1) ถูกอ้างอิงในงานของผู้เขียน (2)

ไทย ชื่อ¹/สกุล¹/(ปี,/อ้างถึงใน/ชื่อ²/สกุล²,/ปี).....

อังกฤษ สกุล¹/(ปี,/as cited in/สกุล²,/ปี).....

ตัวอย่าง

Arnett (2000, as cited in Claiborne & Drewery, 2010) suggests there is an emerging adult stage in the lifespan of humans, covering young people between the ages of 18 and 25 years.

3.2 การอ้างอิงท้ายข้อความ

งานของผู้เขียน (1) ถูกอ้างอิงในงานของผู้เขียน (2)

ไทย ...(ชื่อ¹/สกุล¹,¹/ปี/อ้างถึงใน/ชื่อ²/สกุล²,/ปี)...

อังกฤษ ...(สกุล¹,¹/ปี/as cited in/สกุล²,/ปี)...

ตัวอย่าง

... (Snow, 2006 as cited in Goldstein et al., 2013) ...

4. การอ้างอิงจากบทสัมภาษณ์

การเขียนอ้างอิงจากบทสัมภาษณ์ กรณีไม่มีการเผยแพร่เป็นสาธารณะ ให้เขียนอ้างอิงในเนื้อหาเท่านั้น โดยไม่ต้องใส่เป็นรายการอ้างอิงท้ายเล่ม

ตัวอย่าง

ไกรสิทธิ์ จามรจันทร์สาขา (ชีวิตในเมืองกรุง, 1 มิถุนายน 2559)

(รุ่งโรจน์ ต้นประดิษฐ์, การพูดในที่ชุมชน, 8 ตุลาคม 2558)

E.-M. Paradis (personal communication, February 24, 2020)

(J. Brown, personal communication, April 27, 2019)

5. การอ้างอิงข้อมูลกรณีที่ไม่มีชื่อผู้เขียน

ไทย (“ชื่อเรื่อง”,/ปีที่เผยแพร่) หรือ “ชื่อเรื่อง”/(ปีที่เผยแพร่)

อังกฤษ (“Title”,/ปีที่เผยแพร่) หรือ “Title”/(ปีที่เผยแพร่)

ตัวอย่าง

“ธรรมะดับทุกข์: ทุกข์สุขอยู่ที่ใจ”, 2548)

“ธรรมะดับทุกข์: ทุกข์สุขอยู่ที่ใจ” (2548)

“Smile Coffee”, 2019)

“Smile Coffee” (2019)

* กรณีที่ไม่มีวันที่เผยแพร่ปรากฏ ให้ใส่ ม.ป.ป. หรือ n.d.

* กรณีที่มีปรากฏเฉพาะ พ.ศ. หรือ ค.ศ. ให้ใส่แค่ ปี เท่านั้น

* ถ้าชื่อเรื่องมียาวเกินมากเกินไป ให้ใส่เฉพาะ คำแรก ๆ ของชื่อเรื่องเท่านั้น

การเขียนรายการอ้างอิง (References)

หนังสือ (ในรูปแบบรูปเล่ม/อิเล็กทรอนิกส์ที่ไม่มีเลข DOI)

1) ผู้แต่ง 1 คน

ไทย	ชื่อ/สกุล./ (ปีพิมพ์)*/ชื่อเรื่อง/(พิมพ์ครั้งที่)**./สำนักพิมพ์.*** /URL (ถ้ามี)
อังกฤษ	สกุล./อักษรย่อชื่อ./ (ปีพิมพ์)*/ชื่อเรื่อง/(พิมพ์ครั้งที่)*/สำนักพิมพ์./URL (ถ้ามี)

ตัวอย่าง

อดิวัชร์ พนาพงศ์ไพศาล. (2547). **หลักการโยธวาทิต** (พิมพ์ครั้งที่ 1).

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.

องอาจ อินทนิเวศ. (2560). **ดนตรีชาติพันธุ์ในเชียงราย** (พิมพ์ครั้งที่ 1).

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.

<http://drive.google.com/file/d/1HiTWiRh1Er73hVYIMh1cYWzQiaNl>

Fennel, F. (2008). **A Conductor's Interpretive Analysis of Masterworks for Band** (3th ed.). Meredith.

2) ผู้แต่ง 2 คน

ไทย ชื่อ/สกุลและ/ชื่อ/สกุล.(ปีพิมพ์)/ชื่อเรื่อง/(พิมพ์ครั้งที่)/สำนักพิมพ์./URL (ถ้ามี)
อังกฤษ สกุล,/อักษรย่อชื่อ./&/สกุล,/ชื่อ/(ปีพิมพ์)/ชื่อเรื่อง/(พิมพ์ครั้งที่)/
/////สำนักพิมพ์./URL (ถ้ามี)

ตัวอย่าง

กัลยาณี สายสุข และ อติวัชร พนาพงศ์ไพศาล. (2559). **ดนตรีไทย** (พิมพ์ครั้งที่ 1). มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ราย.

Williamson, J.E., Battisti, F., & Corporon, E. (2008). **Rehearsing The Band** (3rd ed.). Meredith.

Zeinali, A. A., & Lisec, A. (2017). **English Conversation**. (2nd ed.). Chiang Rai University.

<http://www.crru.ac.th/file/2017/1HiTWiRh1Er73hVYIMh1cYRzQiafl>

* กรณีไม่ปรากฏปีที่พิมพ์ให้ใส่ (ม.ป.ป.) หรือ (n.d.)

** กรณีพิมพ์ครั้งที่1 ไม่ต้องระบุครั้งที่พิมพ์

*** กรณีไม่ปรากฏเมืองหรือสำนักพิมพ์ให้ใส่ (ม.ป.ท.) หรือ (n.p.)

3) ผู้แต่ง 3-20 คน ให้ใส่ชื่อทุกคน

ไทย	ชื่อ ¹ /สกุล ¹ ,/ชื่อ ² /สกุล ² ,/ชื่อ ³ /สกุล ³ ,/ชื่อ ⁴ /สกุล ⁴ ,/ชื่อ ⁵ /สกุล ⁵ ,/ชื่อ ⁶ /สกุล ⁶ ,/และ/ชื่อ ⁷ / /////สกุล ⁷ ./ (ปีพิมพ์)./ชื่อเรื่อง/(พิมพ์ครั้งที่)./สำนักพิมพ์. /URL (ถ้ามี)
อังกฤษ	สกุล ¹ ,/อักษรย่อชื่อ ¹ ./สกุล ² ,/อักษรย่อชื่อ ² ./สกุล ³ ,/อักษรย่อชื่อ ³ ./สกุล ⁴ ,/ /////อักษรย่อชื่อ ⁴ ./สกุล ⁵ ,/อักษรย่อชื่อ ⁵ ./สกุล ⁶ ,/อักษรย่อชื่อ ⁶ ./&/สกุล ⁷ ,/ /////อักษรย่อชื่อ ⁷ ./ (ปีพิมพ์)./ชื่อเรื่อง/(พิมพ์ครั้งที่)./สำนักพิมพ์. /URL (ถ้ามี)

ตัวอย่าง

ธัญญา สังข์วิจิตรรา, กัลยาณี สายสุข, อติวัชร พนาพงศ์ไพศาล, ศุภรัตน์

อินทนิเวศ, ยุพาวดี นิสวอนนุตรพันธ์, กฤษณพล ทีครุช, และ

จักรกริช ฉิมนอก. (2557). **สุนทรียภาพสร้างสรรค์.**

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.

Johnson, N. R., Olivares, J. G., Zeinali, A. A., & Lisec, A. (2018).

Structure of English. Chiang Rai University.

หนังสือ (ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ที่มีเลข DOI)

ไทย ชื่อ/สกุล/(ปีพิมพ์)/ชื่อเรื่อง/(พิมพ์ครั้งที่)/สำนักพิมพ์./https://doi.org/เลข DOI
อังกฤษ สกุล,/อักษรย่อชื่อ/(ปีพิมพ์)/ชื่อเรื่อง/(พิมพ์ครั้งที่)/สำนักพิมพ์.
/////https://doi.org/เลข DOI

ตัวอย่าง

Jackson, L. M. (2019). The psychology of prejudice: From attitudes to social action (2nd ed.). American Psychological Association. https://doi.org/10.1037/0000168-000

* กรณีหนังสืออิเล็กทรอนิกส์มีการเผยแพร่ทั้งแบบรูปเล่มและแบบดิจิทัล ให้ระบุชื่อสำนักพิมพ์ตามแบบรูปเล่ม

หนังสือแปล

ไทย สกุล,/อักษรย่อชื่อ/(ปีพิมพ์)/ชื่อเรื่องภาษาต้นฉบับ/[ชื่อหนังสือภาษาไทย]/
/////(/พิมพ์ครั้งที่)/สำนักพิมพ์.
อังกฤษ สกุล,/อักษรย่อชื่อ/(ปีพิมพ์)/ชื่อเรื่องภาษาต้นฉบับ/[ชื่อหนังสือ ภาษาอังกฤษ]/
/////(/พิมพ์ครั้งที่)/สำนักพิมพ์.

ตัวอย่าง

โมกิ, เคน. (2561). **อิกิไก ความหมายของการมีชีวิตอยู่** [The Little Book of Ikigai]. (พิมพ์ครั้งที่ 3). มูฟพับริชชิง.

Süskind, P. (2010). **Perfume** [Das Parfum]. Penguin.

บทในหนังสือ

ไทย	ชื่อ/สกุล/(ปี พิมพ์)/ชื่อบทหรือชื่อบทความ./ใน/ชื่อบรรณาธิการ/(บ.ก.)/ /////ชื่อหนังสือ/(น./เลขหน้า)/สำนักพิมพ์.
อังกฤษ	สกุล/อักษรย่อชื่อ/(ปี พิมพ์)/ชื่อบทหรือชื่อบทความ./in/ชื่อบรรณาธิการ/ ///// (Ed. หรือ Eds.)/ชื่อหนังสือ/(pp./เลขหน้า)/สำนักพิมพ์.

ตัวอย่าง

คุณุณี มีป้อม และ นิลวรรณ ถมิ่งรักษ์สัตว์. (2551). วัฒนธรรมดนตรี
ภาคเหนือ. ใน สุระ ดามาพงษ์ และ ทวีศักดิ์ จรุงกิจ (บ.ก.),
ดนตรี –นาฏศิลป์ (น. 5-6). วัฒนาพานิช.

Liora, B., (2021). Craftsmanship in Academia: Skilled
Improvisation in Research, Teaching, and Leadership. In
M. L. Espeland
(Ed.), (pp. 3–12). Springer.

* กรณีที่ไม่ปรากฏนามผู้แต่ง ให้ใส่ชื่อเรื่องแทน ตัวอย่าง แผนการศึกษาแห่งชาติ
ฉบับที่ 8 พ.ศ. 2540-2544....

บทความในวารสารแบบรูปเล่ม/อิเล็กทรอนิกส์ที่ไม่มี DOI

ไทย ชื่อ/สกุล/(ปี พิมพ์)/ชื่อบทความ/ชื่อวารสาร./เลขของปีที่(เลขของฉบับที่)/เลขหน้า.
อังกฤษ สกุล/อักษรย่อชื่อ/(ปี พิมพ์)/ชื่อบทความ/ชื่อวารสาร./เลขของปีที่(เลขของฉบับที่)/
/////เลขหน้า.

ตัวอย่าง

อดิวัชร พนาพงศ์ไพศาล. (2561). ภูมิปัญญาทางด้านดนตรีกับการสืบทอดและการอนุรักษ์ของ 7 กลุ่มชาติพันธุ์ชุมชนตำบลลาวี อำเภอมะสรวย จังหวัดเชียงราย. *วารสารดนตรีรังสิต*, 13(2), 89-103.

Leman, L. (2021). Co-regulated timing in music ensembles: A Bayesian listener perspective. *Journal of New Music Research*, 50(2), 121-132.

บทความในวารสารอิเล็กทรอนิกส์ (มี DOI)

ไทย ชื่อ/สกุล/(ปี พิมพ์)/ชื่อบทความ/ชื่อวารสาร./เลขของปีที่(เลขของฉบับที่)/
/////เลขหน้า./https://doi.org/เลข doi
อังกฤษ สกุล/อักษรย่อชื่อ/(ปี พิมพ์)/ชื่อบทความ/ชื่อวารสาร./เลขของปีที่(เลขของฉบับที่)/
/////เลขหน้า./https://doi.org/เลข doi

ตัวอย่าง

Herbst-Damm, K. L., & Kulik, J. A. (2005). Volunteer support, marital status, and the survival times of terminally ill patients. *Health Psychology*, 24(1), 225-229.
<https://doi.org/10.1037/0278-6133.24.2.225>

* กรณีที่ DOI แบบที่ใช้เดิมยาวและซับซ้อน ผู้เขียนสามารถเลือกใช้ DOI แบบสั้นหรือแบบยาวก็ได้

หนังสือพิมพ์และหนังสือพิมพ์ออนไลน์

ไทย ชื่อ/สกุล/(ปี,/วัน/เดือน)/ชื่อคอลัมน์./ชื่อหนังสือพิมพ์./เลขหน้า.*
อังกฤษ สกุล,/อักษรย่อชื่อ./(ปี,/เดือน/วัน)/ชื่อคอลัมน์./ชื่อหนังสือพิมพ์./เลขหน้า.*

ตัวอย่าง

พงษ์พรรณ บุญเลิศ. (2561, 15 สิงหาคม). เติลนิวส์ว่าไรดี: ‘สื่อพิพิธภัณฑ’
เชื่อมยุคสมัย เข้าถึงด้วย ‘มิติใหม่’ อินเทอร์เน็ต. เติลนิวส์, 4.
Brody, J. E. (2007, December 11). Mental reserves keep brain
agile. *The New York Times*. <http://www.nytimes.com>

วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิตและวิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต
(Doctoral dissertation/ Master’s thesis)

1) วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิตและวิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตที่ไม่ได้
ตีพิมพ์

ไทย ชื่อ/สกุล/(ปีที่เผยแพร่)/ชื่อวิทยานิพนธ์/[วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์
/////หรือ วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]./ชื่อมหาวิทยาลัย.
อังกฤษ สกุล,/อักษรย่อชื่อ./(ปีที่เผยแพร่)/ชื่อวิทยานิพนธ์/[Unpublished doctoral
/////dissertation or Unpublished master’s thesis]./ชื่อมหาวิทยาลัย.

ตัวอย่าง

รณชัย ศิลากร. (2547). ผลของโครงการปฏิบัติสมาธิเบื้องต้นตามทฤษฎี
ของมาสโลว์ [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์].
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Jung, M. S. (2014). **A structural equation model on core competence of nursing students** [Unpublished doctoral dissertation]. Choong-Ang University.

2) วิทยานิพนธ์ปริญญาโท/ปริญญาตรีบัณฑิตและวิทยานิพนธ์ปริญญาโท/ปริญญาตรีบัณฑิตจากเว็บไซต์ (ไม่อยู่ในฐานข้อมูลเชิงพาณิชย์)

ไทย	ชื่อ/สกุล/(ปีที่เผยแพร่)/ชื่อวิทยานิพนธ์/[วิทยานิพนธ์ปริญญาโท/ปริญญาตรีบัณฑิต หรือ //////วิทยานิพนธ์ปริญญาโท/ปริญญาตรีบัณฑิต/ชื่อมหาวิทยาลัย]/ชื่อเว็บไซต์./URL
อังกฤษ	สกุล/อักษรย่อชื่อ/(ปีที่เผยแพร่)/ชื่อวิทยานิพนธ์/[Doctoral dissertation or //////Master's thesis/ชื่อมหาวิทยาลัย]/ชื่อเว็บไซต์./URL

ตัวอย่าง

วารสารณั โปธีศรีประเสริฐ. (2545). **การพัฒนาโปรแกรมการปรับปรุงการพูดสำหรับครูปฐมวัยโดยใช้เทคนิคการละคร** [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท/ปริญญาตรีบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR).

<http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/302>

Ata, A. (2015). **Factor effecting teacher-child communication skill & self efficacy beliefs: An investigation on preschool teachers** [Master's thesis, Middle East Technical University]. Middle East Technical University Library. <http://etd.lib.metu.edu.tr/upload/12619101/index.pdf>

* กรณีที่เป็นเอกสารออนไลน์ ให้เติม URL ต่อจากเลขหน้า

3) วิทยานิพนธ์ปริญญาตรีบัณฑิตและวิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต จากฐานข้อมูลเชิงพาณิชย์

ไทย ชื่อ/สกุล/(ปีที่เผยแพร่)/ชื่อวิทยานิพนธ์/(หมายเลข UMI หรือ เลขลำดับอื่น ๆ)/
///// [วิทยานิพนธ์ปริญญาตรีบัณฑิต หรือวิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต,
///// ชื่อมหาวิทยาลัย]/ชื่อฐานข้อมูล.

อังกฤษ สกุล/อักษรย่อชื่อ/(ปีที่เผยแพร่)/ชื่อวิทยานิพนธ์/(หมายเลข UMI หรือ
///// เลขลำดับอื่น ๆ)/ [Doctoral dissertation or Master's thesis,
///// ชื่อมหาวิทยาลัย]/ชื่อฐานข้อมูล.

ตัวอย่าง

Hoontrakul, P. (1997). *Asymmetric information, turnover anomaly, no trade and the short sale constraint: Theory and evidence* (UMI No. 9721389) [Doctoral dissertation, Thammasat University]. ProQuest Dissertations and Theses database.

เอกสารประกอบการประชุม/การประชุมวิชาการ ที่ไม่มี proceeding (Symposium)

ไทย	ชื่อ/สกุล./ (ปี./วันที่./เดือน)./ชื่อเรื่องที่น่าสนใจ./ใน/ชื่อ/(ประธาน),/ชื่อหัวข้อการประชุม/[Symposium]./ชื่อการประชุม/สถานที่ประชุม.
อังกฤษ	สกุล./อักษรย่อชื่อ./ (ปี./เดือน./วันที่)./ชื่อเรื่องที่น่าสนใจ./In/อักษรชื่อย่อ./สกุล./ (Chair),/ชื่อหัวข้อการประชุม/[Symposium]./สถานที่ประชุม.

ตัวอย่าง

De Boer, D., & LaFavor, T. (2018, April 26-29). The art and significance of successfully identifying resilient individuals: A person-focused approach. In A. M. Schmidt & A. Kryvanos (Chairs), **Perspectives on resilience: Conceptualization, measurement, and enhancement** [Symposium]. Western Psychological Association 98th Annual Convention, Portland, OR, United States.

รายงานการประชุมเชิงวิชาการ (Proceeding)

1) ในรูปแบบรูปเล่มหนังสือ

ไทย ชื่อ/สกุล/(ปี)/ชื่อบทความ./ในชื่อบรรณาธิการ/(บ.ก.),/ชื่อหัวข้อการประชุม/
/////ชื่อการประชุม/(น./เลขหน้า)/ฐานข้อมูล.
อังกฤษ สกุล,/อักษรย่อชื่อ/(ปี)/ชื่อเรื่อง./In/ชื่อบรรณาธิการ/(Ed. หรือ Eds.),/
/////ชื่อหัวข้อการประชุม/ชื่อการประชุม/(pp./เลขหน้า)/ฐานข้อมูล.

* กรณีมีเลข DOI หรือ URL ให้เติมต่อท้ายจากฐานข้อมูล ตัวอย่าง ชื่อฐานข้อมูล./https://doi.org/xxxx

ตัวอย่าง

พัชรภา ทันติชูเวช. (2553). การศึกษาทั่วไปกับคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ในประเทศมาเลเซียและสิงคโปร์ ศึกษาโดยเปรียบเทียบกับประเทศไทย. ใน ศิริชัย กาญจนวาสี (บ.ก.), **การขับเคลื่อนคุณภาพการศึกษาไทย. การประชุมวิชาการและเผยแพร่ผลงานวิจัยระดับชาติ** (น. 97–102). คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Katz, I., Gabayan, K., & Aghajan, H. (2007). A multi-touch surface using multiple cameras. In J. Blanc-Talon, W. Philips, D. Popescu, & P. Scheunders (Eds.), **Lecture notes in computer science: Vol. 4678. Advanced concepts for intelligent vision systems** (pp. 97-108). Springer-Verlag. https://doi.org/10.1007/978-3-540-74607-2_9

2) ในรูปแบบวารสาร

ไทย ชื่อ/สกุล/(ปี)/ชื่อเรื่อง/ชื่อเรื่องย่อ/**ชื่อวารสาร**,/เลขของปีที่(เลขของฉบับที่),/
/////เลขหน้า./URL

อังกฤษ สกุล/อักษรย่อชื่อ/(ปี)/ชื่อเรื่อง/ชื่อเรื่องย่อ/**ชื่อวารสาร**,/เลขของปีที่(เลขของฉบับที่),/
/////เลขหน้า./URL

* กรณีมีเลข DOI หรือ URL ให้เติมต่อท้ายจากฐานข้อมูล ตัวอย่าง ชื่อฐานข้อมูล./https://doi.org/xxxx

ตัวอย่าง

กัลยาณี สายสุข. (2561). การเฝ้าระวังทางวัฒนธรรมเพื่อการดำรงอยู่ของช่างทำเครื่องดนตรีพื้นเมืองในจังหวัดเชียงราย. **วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี**, 7 (ฉบับพิเศษ), 19-31.

Vaccaro, V. L. (2004). The evolution of business models and marketing strategies in the music industry.

International Journal on media management, 6(1&2), 46-58.

<https://doi.org/10.1080/14241277.2004.9669381>

เอกสารที่ไม่ได้ตีพิมพ์ (เอกสารประกอบการเรียน)

ไทย ชื่อ/สกุล./ (ปี)./ชื่อเอกสาร/[เอกสารที่ไม่ได้ตีพิมพ์]/คณะ./มหาวิทยาลัย.
อังกฤษ สกุล./อักษรย่อชื่อ./ (ปี)./ชื่อเอกสาร/[Unpublished manuscript]/คณะ./
/////มหาวิทยาลัย.

ตัวอย่าง

อัลนิกา สายน้ำเย็น. (2559). **ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่น** [เอกสารไม่ได้ ตีพิมพ์].

คณะมนุษยศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.

Saisuk, K. & Pidokrajt, N. (2012). **Music and India**. [Unpublished manuscript]. Collage of Music, Mahidol University.

เว็บไซต์

ไทย ชื่อ/สกุลผู้เขียน./ (ปี./วัน/เดือนที่เผยแพร่)./ชื่อบทความ./ชื่อเว็บไซต์./URL
อังกฤษ สกุล./อักษรย่อชื่อผู้เขียน./ (ปี, เดือน/วันที่เผยแพร่)./ชื่อบทความ./ชื่อเว็บไซต์./URL

- * กรณีที่ไม่มีวันที่เผยแพร่ปรากฏ ให้ใส่ (ม.ป.ป.) หรือ (n.d.)
- * กรณีที่มีปรากฏเฉพาะ พ.ศ. หรือ ค.ศ. ให้ใส่แค่ (ปี) เท่านั้น
- * กรณีชื่อผู้เขียนและชื่อเว็บไซต์เป็นชื่อเดียวกัน ให้ตัดชื่อเว็บไซต์ออก

ตัวอย่าง

อนันต์ ลือประดิษฐ์. (2559, 10 มีนาคม). **ดนตรีเชื่อมมิตรภาพไทย-กัมพูชา**.

กรุงเทพฯธุรกิจ.<https://www.bangkokbiznews.com/news/detail/690141>

Cross, A. (2016, January 6). **Will Streaming Kill Downloading in 2017**. A journal of musical thing. <http://ajournal of musicalthings.com/will-streaming-kill-downloading-2017>

วิธีการจัดเรียงรายการอ้างอิง

1. การเรียงตามลำดับอักษร

- ภาษาไทย** ใช้หลักการเดียวกับการเรียงคำในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน โดยเรียงตามรูปพยัญชนะ ก-ฮ ส่วนคำที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะเดียวกันให้เรียงตามรูปสระ ดังนี้
อะ อัว อัวะ อา อ ำ อี อี้ อี อู อุ เอะ เอ เอา เอ็น เอีย เอื่อย เอื้อ เอื้อะ แอ แอะ โอะ โอะะ ไอ โไอ
- ภาษาอังกฤษ** ใช้หลักการเดียวกับการเรียงคำใน Dictionary โดยเรียง A-Z ตัวอย่าง Singh, Y., มาก่อน Singh Siddhu, N.
Villafructe, S. A., มาก่อน Villa-Lobos, J.

2. การเรียงลำดับงานหลายงานที่มีชื่อผู้แต่งคนแรกเป็นชื่อคนเดียวกัน

2.1 ถ้าชื่อผู้แต่งทุกคนเหมือนกัน ให้จัดเรียงตาม ปีที่พิมพ์

- ตัวอย่าง เพ็ญพรรณ เจริญพร. (2548).
เพ็ญพรรณ เจริญพร. (2550).
Cabading, J. R., & Wright, K. (2000).
Cabading, J. R., & Wright, K. (2001).

2.2 ถ้าชื่อผู้แต่งที่แตกต่างกัน ให้จัดเรียงตาม งานที่มีชื่อผู้แต่งคนเดียว มาก่อน งานที่มีชื่อผู้แต่งคนอื่นร่วม

- ตัวอย่าง ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์. (2550).
ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์ และ พิรุณ อนวัชศิริวงศ์. (2552).
Alleyne, R. L. (2001).
Alleyne, R. L., & Evans, A. J. (1999).

2.3 ถ้าชื่อผู้แต่งคนแรกเป็นคนเดียวกันและชื่อผู้แต่งคนที่สอง หรือคนที่สามต่างกัน ให้จัดเรียงตาม ลำดับอักษรตัวแรกของชื่อสกุลของผู้แต่งคนที่สอง และคนที่สาม ตามลำดับ

ตัวอย่าง จักร ดิงศภัทย์, จุฑา เทียนไทย, และ คำนวน บัญชา. (2549).

จักร ดิงศภัทย์, จุฑา เทียนไทย, และ พิบูล ทิรจันทร์. (2551).

Boockvar, K. S., & Burack, O. R. (2007).

Boockvar, K. S., Carlson LaCorte, H., Giambanco, V.,
Friedman, B., & Siu, A. (2006).

2.4 ถ้าชื่อผู้แต่ง คนแรกมีชื่อ สกุล เหมือนกัน ให้จัดเรียงตาม ลำดับอักษรย่อชื่อต้น และชื่อกลางของชื่อผู้แต่งคนแรก

ตัวอย่าง Mathur, A. L., & Wallston, J. (1999).

Mathur, S. E., & Ahlers, R. J. (1998).

บทความวิชาการ

บทเพลง 9-R3 SEAT สำหรับกีตาร์ไฟฟ้า

9-R3 SEAT for Electric Guitar

เจตนิพิฐ สังข์วิจิตร Jetnipith Sungwijit

บทความวิจัย

การฝึกซ้อมบทเพลง อิปซีโทนิค ประพันธ์โดยเจสซี มังค์แมน และบทเพลง เท็กซัสโฮดาวน์ ประพันธ์โดยเดวิด ฟรีดแมน

Practice Techniques in Gypsy Tonic by Jesse Monkman and Texas

Hoedown by David Friedman

دنوپงษ์ หงษ์โกคาพันธ์และ ทีเรศ เลหาทวีระพานิช

Danupong Hongpokapanand Teerus Laohverapanich

กลวิธีการตั้งชื่อซีรีส์เกาหลีเป็นภาษาไทยในปี 2016 – 2020

The Method of Thai Titles in Korean Drama Series 2016 – 2020

ตรียาภรณ์ สายจันทร์และคณะ Treeyaporn Saijan and Others

การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำไทย สำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติ วิชาเอกภาษาและวัฒนธรรมไทยชั้นปีที่ 3 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
Development of Thai Writing Skills for Third-Year Foreign Students Majoring in Language and Culture Faculty of Humanities, Chiang Rai Rajabhat University

ปิยมาศ มวางศ์ Piyamas Mavong

การศึกษาความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย 1

A Study of Stakeholders Needs in 4th Year Internship Students of Bachelor of Arts, English Major, Chiang Rai Rajabhat University

เมษธิดา วงศ์ทางสวัสดิ์ Mesathida Vongtangswad

กลวิธีทางภาษาโน้มน้าวใจในรายการเกมโชว์ : เกมต่อชีวิต

Persuasive Language Strategies Use in the "Game Tor Chevit" T.V. Game Show

อภิสรรา ช้างทอง และเขมรุธัย บุญวรรณ Apissra Chuathong and Khemruthai Boonwan

การวิเคราะห์เทคนิคการบรรเลงกีตาร์ในบทเพลง แมนแฮตตัน ประพันธ์โดย อีริก จอห์นสัน

Analysis of the Guitar Techniques in Manhattan Composed by Eric Johnson

อรัญ อินสมบัติและ ธกัญ สังข์วิจิตร Aran Insombatand Thaphad Sungwijit

80 หมู่ 9 ถนนพหลโยธิน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย 57100

โทรศัพท์: 0-5377-6013 ต่อ 10-11 , 0-5377-6000 ต่อ 1216

แฟกซ์: 0-5377-6025